BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 135 ► Mayıs / Adar 2001 ► 250.000 TL.

Kriz emekçileri vuruyor!

Egemenler IMF markalı kriz programını hayata geçirmek için faşist saldırıları yoğunlaştırıyor... Halktan sabır, halktan fedakarlık istiyorlar...

YETER ARTIK!

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDE!

içindekiler

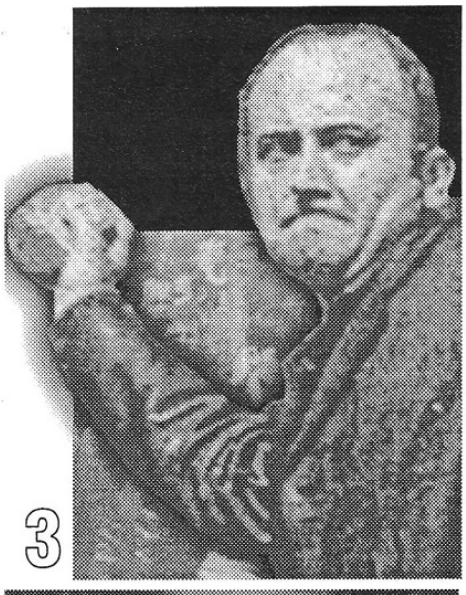

3 Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

8 Marksist kriz teorisi ve anda emperyalist dünyada bu bağlamda durum...

14 1 Mayıs 2001: "Yeter artık!"

16 Katil devlet öldürmeyi sürdürüyor!

19 Eylem birliği, antifaşist-antiemperyalist -demokratik mücadele birliği üzerine...

21 Zapatist hareketin ezilen halklar ve Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından anlamı...

24 2001 Newroz'undan...

28 Newroz ateşini devrim ateşi ile körükle...

29 İbrahim'in açtığı yolda 20. yılda Bolşevik Parti!

34 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

39 Faşist TC devletinin hiç bir yalanı Ermeni soykırımını gizleyemez! Ermeni soykırımının hesabı devrimle sorulacaktır!

42 Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

Değerli okurlar; Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adresimiz:

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JI BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi: **K. İnan • 33 Rue du Marais Vert, 67000 France**
İnternet Adresi: **http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan**
E-Mail Adresi: **h.inan@wanadoo.fr**
Tel. & Fax: **0033 / 388 32 57 97**
Fiyatı: **250.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50**

Kriz emekçileri vuruyor! Egemenler IMF markalı kriz programını hayata geçirmek için faşist saldırıları yoğunlaştırıyor... Halktan sabır, halktan fedakârlık istiyorlar...

Yeter artık!

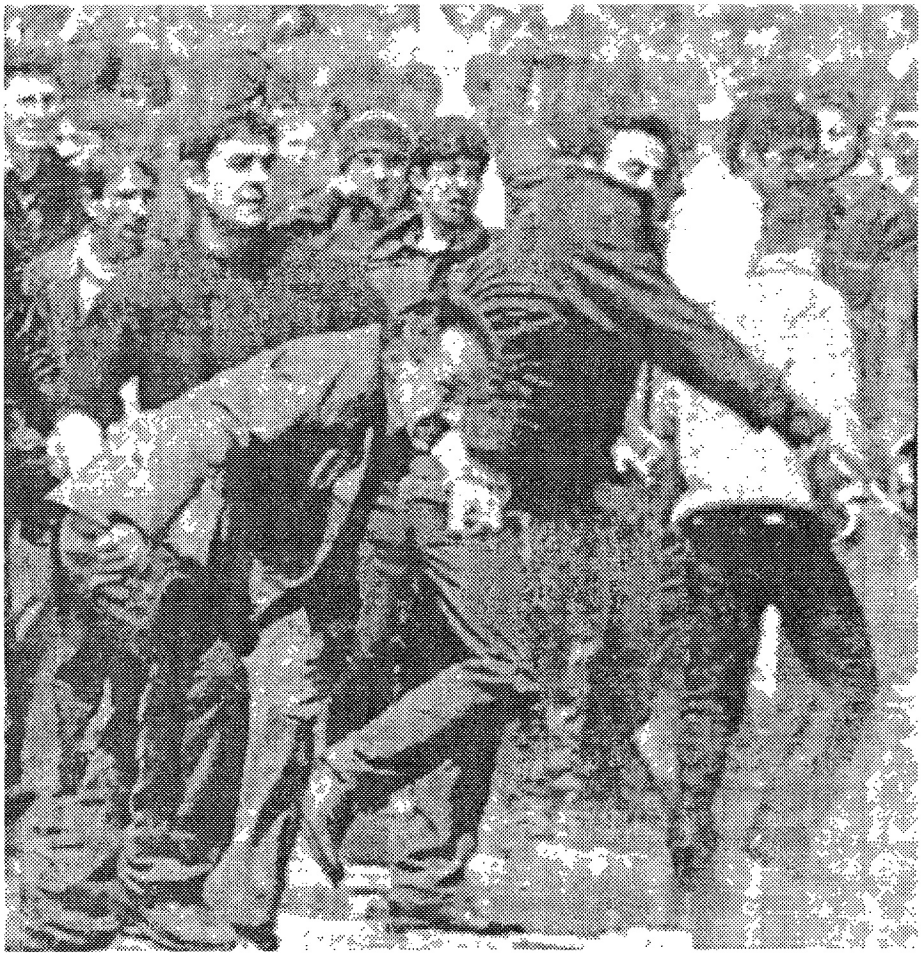

Türk egemenleri 1980'den bu yana en derin ekonomik krizini yaşıyor. Sorun yalnızca 19 Şubat'ta devletin zirvesinde başbakanla cumhurbaşkanının atışmasının tetiklediği son on yılın en büyük borsa krizi/mali krizi değil. (Ki bu aktüel borsa/mali krizinde borsa bir günde neredeyse % 40 değer kaybına uğradı; gecelik faiz –yıl hesabıyla– % 7500'e dek çıktı; toplam 5 milyar doların üzerinde döviz bankalardan çekildi; Türk lirası dolara karşı % 40'ın üzerinde değer kaybetti vb.). Bu son yılların en derin borsa/mali krizi, aynı zamanda reel sektör denen üretim/üretimle doğrudan bağ içindeki hizmet/ticaret alanında da var olan krizle birleşti, her alanı kapsayan en derin ekonomik kriz olgusu çıktı ortaya. Bunun sonuçlarını en ağır bir şekilde işini kaybeden, ya da gerçek ücretleri –adı konmamış devalüasyon ve onu izleyen zamlarla– bir kaç gün içinde % 50'ye yakın düşen işçiler, ücretliler; tüketicilerin satın alma gücünün düşmesi sonucu dükkânlarında sinek avlayan ardarda iflas eden küçük esnaf ve sanatkârlar;

UMUT İSYANDA; KURTULUŞ DEVRİMDE!

kredi borçlarının taksitlerini bile ödeyemeyecek durumda olan küçük/orta köyüler yaşadılar. Aslında kriz bu kriz içinde bile kârlarını arttırmayı bilen büyük sermaye ve krizde vurgun vuran borsa spekülatörleri dışında herkesi vurdu. Fakat kuşkusuz en büyük darbeyi emekçiler yediler! Çünkü onlar için kriz zaten berbat olan hayat standartlarının iyice düşmesi, yoksulluk-açlık sınırlarında yaşayan milyonlara, yeni milyonlar eklenmesi anlamına geliyordu.

Kriz yalnızca ekonomiyle sınırlı değil, siyasi alandada da yansımasını buluyor. Egemenler şimdiye kadarki yöntemlerle egemenliklerini sürdürmekte oldukça zorlanıyorlar. Ekonomik krizi aşmak için dayattıkları ekonomik programı uygulamak, o programın ilanı ve yoğun propagandası kadar kolay değil... Çünkü bu program da kendinden önceki tüm programlar gibi, zaten ekonomik durumları çok kötü olan ezilen, sömürülen sınıf ve katmanlara yeni, çekilmez yükler getiriyor. Bu programa karşı emekçi direnişinin gelişmesi kaçınılmazdır. Bu direniş bir türlü devreden çıkarılmak zorundadır. Bunun için bir yandan programın emekçilere getirdiği yükün ağır olmadığı, yükün toplumun tüm kesimlerine hakça paylaştırıldığı yalanları yoğun bir şekilde pompalanırken ve sendika, meslek örgütleri vb. programa destek vermeye kazanılmaya çalışılırken; diğer yandan emekçi eylemlerinin yükselmesinin durdurulamaması olasılığı göz önüne alınarak, başka yollar/yöntemler üzerine tartışmalar yürütülüyor. Bu bağlamda Anayasanın 119. maddesi vb. tartışılıyor. Anayasa'nın 119. maddesi; "tabii afet ve **ağır ekonomik bunalım sebebiyle olağanüstü hal ilanı**" sorununu ele alıyor ve şöyle diyor:

"Tabii afet, tehlikeli salgın hastalık veya **ağır ekonomik bunalım hallerinde**, Cumhurbaşkanlığı başkanlığında toplanan **Bakanlar Kurulu**, yurdun bir veya birden fazla bölgesinde veya bütününde süresi altı ayı geçmemek üzere **olağanüstü hal ilan edebilir**" diyor. (abç)

Ve bu madde şimdi işçi sınıfı ve emekçi hareketinin başı üzerinde Demoklesin kılıcı gibi sallanıyor. Kuşkusuz egemenlerin büyük bölümünün tercihi programı olağan hal içinde gerçekleştirmekten yanadır. Ve doğrudan askeri cunta bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye burjuvazisinin büyük kesimi için başvurulacak bir alternatif olarak görülmüyor. Aslında askeri kanat da, siyasilerin ve sivil kanadın "beceriksizliğine" bağladığı ekonomik krizden çıkış işinin sorumluluğunu doğrudan yüklenme anlamına gelecek, 1980 12 Eylül tipi bir cunta yanlısı/heveslisi de değil. Şimdi aslında son kararları MGK üzerinden kendilerinin verdiği/dayattığı sivil maskeli yönetim içinde işleri halletmek onların da isteği gibi görünüyor. Yani ufukta şimdilik 12 Eylül 1980 tipi bir askeri cunta görünmüyor. Fakat 12 Eylül askeri faşist cuntasının başa gelmesinin temel nedeni olan ekonomik kriz/ekonomik krizle bağlı ve onu derinleştiren sivil siyasetin krizi bugün de sözkonusu. Eksik olan, 12 Eylül öncesi var olan emekçi hareketinin yükselişi boyutlarında bir yükseliş. Fakat emekçi hareketinde de gelişme eğilimleri ortada. Bir de tabii, uluslararası ortam değişik. 1990 öncesinin tersine, bugün açık askeri faşist bir darbenin açık dış destek bulma imkânları yok denecek kadar az. Bu durumda, burjuvazi için hayati önemde görünen ekonomik programın uygulanmasını önemli ölçüde aksatacak gelişmeler olasılığı karşısında anda tartışılan burjuva alternatif Anayasa'nın 119. maddesine uygun olağanüstü hal ilanı oluyor. Yani görünürde sivil otoritenin kararını aldığı, sivil otoritenin sorumluluğunu taşıdığı bir askeri yönetim! İşlerin buraya varıp varmayacağını birlikte yaşayacağız... Fakat bunun tartışılması bile; birincisi, burjuvazinin siyasi krizinin hangi boyutta olduğunu; ikincisi, bu krizi aşmada faşist saldırıların daha da yoğunlaşmasının mümkün olduğunu, emekçilerin buna hazırlıklı olması gerektiğini, bu saldırılara karşı taktikler geliştirilmesi zorunluluğunu gösteriyor.

Emperyalizme bağımlı, onunla içiçe olan büyük burjuvazi açısından, andaki parlamento aritmetiği içinde çıkabilecek en sağlam, en uyumlu, en istikrarlı hükümet andaki hükümettir. Fakat bu hükümet gelinen yerde, emekçi yığınların gözünde çok puan kaybetmiş, güvenilirliğini önemli ölçüde yitirmiştir. Çünkü bu hükümet bir yandan son bir yıl içinde ardı ardına patlayan 'hortumlama' olaylarının içindedir. Hortumlama olaylarının içinde olduğu belgeli olan hükümet partileri üyeleri, bakanlar, siyasi sorumlular, meclis çoğunluğunun marifeti sonucu –ki güç dengeleri hükümet partilerini birbirine daha da yakınlaştırıyor– hiç bir şey olmamış gibi devam ediyorlar. Bu "temiz toplum", "yolsuzluğa karşı mücadele" palavraları ile de iş başına gelen bu hükümetin inanılır ve güvenilirliği yanında genelde siyasetçilere duyulan güvenilirliği de sarsıyor. İkincisi bu hükümet, andaki ekonomik krizin de siyasi sorumluluğunu taşıyor! Birbirinin hırsızlığını örten ve yavuz hırsız misali, hırsızlığa karşı mücadele pozlarına bürününlerin hükümeti bu hükümetin çizdiği görüntü... Milli çıkarlar, milliyetçilik vb. şiarları altında, ülke zenginliklerini emperyalistlere en yoğun şekilde peşkeş çekenlerin hükümeti görüntüsü çiziyor bu hükümet. Bir çok insanın Ecevit hakkında düşündüğü "her şeye rağmen namuslu" imajı, yerini; üç kağıtçı Özkan'ın kuklası olan, siyasi iktidar için hırsızlara gözyuman ve artık aslında ne yaptığını bilmeyen, hastalıklı /bunak Ecevit imajına bırakıyor geniş yığınların gözünde... Yığınlar içinde hükümete duyulan güvenin azalması, muhalefet partilerinin ilerlemesi anlamına da gelmiyor. Parlamentodaki muhalefet partilerinden DYP'nin en az andaki hükümet partileri kadtar yiyici olduğu geniş yığınların bilgisi dahilinde. FP ise hem kendi içinde iki kanadın mücadelesi ile zayıflamış durumda, hem de başı üzerinde yasaklama tehditleri sallanıp duruyor. Yasaklanmayı önlemek çabası siyasi islamın bu kitlesel partisinin andaki esas sorunu. Bu yüzden de hükümetin andaki zaafından kendi açısından fazla yararlanacak durumda değil. CHP bilinen hizip çatışmalarıyla söz ettiriyor kendinden. Muhalefet odağı olacak durumda değil. Böyle bir ortamda yığınların öfkesi yalnızca şu veya bu partiye, hükümete değil, aynı zamanda tüm partilere de, siyasetçilere de yöneliyor.

Nisan'ın başından itibaren Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin hemen her kentinde patlayan izinsiz esnaf gösterilerinde, en çok atılan sloganlardan birisi "Hükümet istifa!" sloganıydı. Fakat öfke yalnızca hükümete değil, bir bütün olarak siyasete/siyasetçiye yöneliyordu. Esnaflar içinde en örgütlü, en etkin partiler FP ve DYP olmalarına, bunlar esnaf eylemlerini kendi iktidar dalaşmalarında kaldıraç olarak kullanmak istemelerine rağmen, esnaf eylemlerinde açıkça parti propagandasının yapıldığı yerde, bunlar da esnafların tepkisi ile karşılaştılar.

10 Nisan'da Ankara'daki esnaf eyleminde, meclise doğru yürümek isteyen esnafların polis barikatları ile durdurulmaya çalışılması öfkeyi patlattı. Tandoğan burjuva medyasının deyimi ile "savaş alanına döndü". TC tarihinde belki ilk kez, bugüne kadar sistemin en temel dayanaklarından biri olan "esnaf ve sanatkarlar" (siz kent küçük burjuvazisi okuyun) büyük kitleler halinde izinsiz ve militan gösterilerle kendi sınıf varlıklarını ciddi bir şekilde tehdit eden krize ve onun sorumlusu olarak gördüklerine tepkilerini, öfkelerini dile getirdiler.

14 Nisan'da –esnafların 10 Nisan çatışması ertesinde– 11 ilde valilikçe yasaklanan; Kuzey Kürdistan'da olağanüstü hal bölgesinde zaten en baştan yasak olan emekçi gösterileri, yasağa rağmen yapıldı! Yüzbinlerce emekçi, hükümetin "krizi aşma programı" konusunda ne düşündüğünü, siyasetçileri sahtekâr olarak gördüğünü vb. dile getirdi.

Bu gelişmeler burjuvazinin siyasi

partiler dışındaki örgütlerinin de, siyasetten tavır değişikliği taleplerinin yükselmesini beraberinde getirdi getiriyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye burjuvazisinin en önemli sınıf örgütlerinden biri olan Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği, 10 Nisan'da Ankara'da yaptığı Genel Kurul'unda aldığı sonuç kararında şu talepleri sıralıyor:

* Hükümet güven ve itimadını yitirmiştir. Bunun gereği olarak istifa etmelidir.

* Ekonomik krizin nedeni herşeyi bildiği iddiasında olan hükümetin kendisidir.

* Partiler ve Seçim Kanunu değiştirilmeli, devlet yeniden yapılandırılmalıdır.

* Kısa bir sürede seçime gidilmeli, yeni bir oluşum sağlanmalıdır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye burjuvazisinin en önemli sınıf örgütlerinden olan TÜSİAD ise, Başkanlık Kurulu toplantısı sonrasında TÜSİAD adına yapılan açıklamada, anda hükümetin istifa etmesinin, ekonomik krize bir de siyasi krizi ekleyeceği gerekçesiyle, doğru ve gerekli olmadığı fakat hükümette "gerekli revizyonların" ivedilikle yapılması gerektiği belirtiliyor. TÜSİAD açıkça, ABD'den, Dünya Bankası Başkan Yardımcılığından, kurtarıcı olarak hükümete transfer edilen Kemal Derviş'in programına –ki siz bu programın aynı zamanda IMF/ Dünya Bankası'nın programı olduğundan yola çıkabilirsiniz– destek verdiklerini, fakat bunun hükümete destek anlamına gelmediğini söylüyor!

Ecevit hükümet adına istifa taleplerine karşı çıkarken, bu talepleri getirenlerin alternatiflerini de ortaya koyması gerektiğini, anda bu hükemetin alternatifi olmadığını söylüyor. Yani hükümetin başı bile, bu hükümet iyidir diyemiyor. "Koyunun olmadığı yerde, keçiye Abdurrahman Çelebi denir" misali, anda bizden iyisi yok savunusuna giriyor. Kabinede revizyon talepleri, şimdilik hükümetin MHP kanadının direnmesi sonucu yerine getirilmiyor. Fakat süreç içinde bu da (olağanüstü hal ilanı öncesinde denenecek girişimlerden biri olarak) gündeme alınacaktır.

Bütün bu çizdiğimiz resim, gerçekte egemen sınıflar açısından bir siyasi kriz resmidir. Kuşkusuz, bu siyasi kriz onların hiç alternatifsiz olduğu anlamına gelmiyor. Fakat yine de artık kurulan dengelerin bozulduğunu, son yılların en istikrarlı hükümetinin zor durumda olduğunu gösteriyor. Öyle bir zorluk ki, egemenler uzun vade açısından siyasette yeni unsurların gerekli olduğunu; Derviş'in eğer başarılı olursa, siyasette bir alternatif olabileceğini vb. tartışıyorlar. Görünen odur ki, Türkiye'de kapitalizmin kurallarına uygun bir biçimde oynanmasını isteyen batılı emperyalist güçler de, Türkiye'de aynı şeyi isteyen emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi de (bürokrat devlet kapitalistleri dışındaki kesimiyle) siyasette yeni arayışlar içindedir. Ve Cumhurbaşkanı Sezer'dan sonra şimdi de Derviş, gelecek için düşünülebilecek alternatifler içinde vardır.

Krizden çıkış var mı?

Burjuvazi, yeni süper bakanı Derviş'in ağzından, emekçi yığınların ülke çapında –yasağa rağmen– sokağa indiği gün, yani 14 Nisan Cumartesi günü, ekonomik programını açıkladı.

Krizin patladığı 19 Şubat'tan bu yana "üzerinde çalışılan" program açıklandığında görüldü ki, getirilen tedbirler bağlamında yeni olan bir şey yoktur bu programda. Öngörülen "gelirlerin artırılması (ki bunun için özelleştirmede hızlanma, KİT ürünlerine yapılacak yüksek zamlar öngörülüyor!), "giderlerin kısıtlanması"dır! (Devlet, kamu giderlerinde 3 katrilyon civarında tasarruf yapacak, kamu bankalarının verimsiz şubeleri kapatılacak, 25

bin personel emekliye ayrılacak, esnaf ve çiftçiye ayrılan 400 trilyon lira dışında destekler kesilecek, devlet 2002'den itibaren ihtiyaç fazlası tütün ve pancarı almayacak, devlet yeni memur almayacak, memura enflasyon oranında zam yapılacak, işçiye bu yıl zam yok!!!)

Bu programda "yeni" olan tek şey, bundan önceki programların tersine, ilk yıl işlerin kötüye gideceğinin açıkça söylenmiş olmasıdır! 2001 yılı için öngörülen kalkınma hızı % 3 gerilemedir! Ülkede ekonomi % 3 küçülecek, daralacaktır. 2001 yılı için öngörülen yıllık enflasyon oranı % 57'dir! (Daha önceki programlar hatırlansın! 2001'de tek rakamlı enflasyonlara inileceği iddia ediliyordu!!!)

Bu kötüleşmelerin, 2002 yılında yükselişe geçmek için göze alınması gerekli ve zorunlu olan kötüleşmeler olduğu bu programın mimarlarınca açıklanıyor, savunuluyor.

En büyük kaynak yine dış destek ve iç borçlanma olarak öngörülüyor. Dıştan bu programa desteğin, eski destek sözlerine ek olarak 12; toplam 21 milyar dolar civarında olacağı Derviş tarafından telaffuz ediliyor. Şimdi bu program temelinde IMF heyetleri ile görüşmeler, pazarlıklar yürüyor!

Bu program, bundan önceki bütün programlarda olduğu gibi, krizin yükünü "eşit fedakârlık", "eşit paylaşma" vb. adına işçilerin, emekçilerin, dargelirlilerin sırtına yıkan bir programdır. Daha öncekilerden bir farkı, siyasi kaygılarla yapılan popülist vaadlerin az olması; emperyalist kapitalizmin ihtiyaçlarına uygun adımların atılacağı konusunda kararlılığın açık ifadesidir.

Burda tabii ki zorluk gündemdedir. Programa büyük burjuvazinin açıkça sahip çıkması anlaşılır! Emperyalistlerin sahip çıkması anlaşılır! Program onların programıdır...

Fakat bu programa sahip çıkıp, destek vermeleri istenen diğer sınıf ve katmmanlar bu programa neden destek versinler?!

İşçiler, artacak işsizliğe, 2000'de verilecek sıfır zamma, çalışanların eline geçen gerçek ücretin yarıya inmesine mi destek verecekler?

Köylüler sübvansiyonların kesilmesine mi destek verecekler?

Memurlar –hizmetliler– devlet dairelerinde çalışan 2,5 milyon emekçi, bir çoğunun işsiz kalmasını öngören programa mı destek verecekler?

Küçük esnaf/sanatkâr esnaf eylemlerinin zirveye vardığı bir dönemde, verileceği söylenen rüşvetin verilmeyeceğini açıklayan programa mı destek verecek? Tekelleşmeyi, küçük sermayeyi ortadan kaldırmayı öngören programı mı destek verecek?

Orta burjuvazi, emperyalist dünya ile bütünleşme, bu anlamda kendisinin de varlığının ortadan kaldırılması programına mı destek verecek ?

Aslında bu program, evet Türkiye'de emperyalizme bağımlı kapitalizmin gelişmesinin önündeki engellerin kaldırılması programıdır. Bu programın işçiler, emekçiler açısından gerçek anlamı daha yoğun sömürü, daha fazla yoksulluktur! Emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi açısından ise, gerçekten de, siyasal kaygılardan arındırılmış ve emperyalist ekonominin kurallarına uygun bir "kalkınma" ve "ilerleme" için uzun süreli programdır.

Bu program, burjuvazi açısından üstten sınıf mücadelesinin sertleştirilmesidir!

Buna alttan sınıf mücadelesi sertleştirilerek cevap verilmelidir!

Bu programa karşı direnmek en başta işçilerin ve bütün emekçilerin en doğal hakkı ve görevidir! Krizin yükünü biz taşımak zorunda değiliz! Krizin yükünü, krizden yararlanlar, kazananlar taşısın!

Büyük burjuvazinin bu "yeni" ekonomik programına karşı emekçi muhalefeti bağlamında bir kaç nokta önemli.

Önce, başta en önemli sendika konfederasyonları olmak üzere bir dizi işçi emekçi örgütünün yanyana gelip, "Emek Platformu" adı altında birleşip, ortak eylemler yapma kararı alması iyi, olumlu, desteklediğimiz bir adımdır.

Fakat şu da unutulmamalıdır: Bu örgütlerin başını çekenler gerçekte yalnızca belirli kriz görüntülerine karşı mücadeleden yanadır. Bunlar krizin temeli olan kapitalist sömürü sistemine karşı değillerdir. Ücretli emek sistemine karşı değillerdir. Karşı oldukları sömürünün belirli biçimleri ve belirli sonuçlarıdır. Bir bütün olarak ele alındığında "Emek Platformu"; sosyal olan, emeği çok fazla da sömürmeyen, emek ile barış içinde yaşayan bir kapitalizmden yanadır. Emperyalist sömürünün olmadığı, "ulusal" bir kapitalist ekonomiden yanadır. Mücadele bu temelde verilmek ve bu sınırlar içinde tutulmak istenmektedir. Yani gerçekte Emek Platformu, olmaz işleri ("Sosyal" bir kapitalizm!!! Emperyalist sistem içinde, emperyalist sömürünün olmadığı "ulusal" bir kapitalizm vb.) olurmuş gibi göstererek, işçi ve emekçilere yanlış bir bilinç taşımaktadır. İşçi-emekçi muhalefetini düzen sınırları içinde tutmak bu platformun temel işlevlerinden biridir. Buna rağmen bu platform işçi ve emekçi eylemlerinin yapılması, işçi-emekçi eylemlerine çağrı yapması, eylemler düzenlemesi yönünde zorlanmalıdır. Bu eylemler içine doğru düşünceleri taşımak, işçi-emekçi muhalefetini sosyalizmin yolunu açacak antiemperyalist demokratik devrim bilinciyle donatmak komünistlerin görevidir.

Bütün gelişmelerin gösterdiği bir şey var:

Bir tek umut var: İsyan... Hak verilmez alınır! Krizin yükünün işçilerin, emekçilerin sırtına yıkılmasına karşı, daha fazla yoksullaşmaya, işsizliğe, açlığa karşı isyan gereklidir, zorunludur, haklıdır!

Fakat yalnızca andaki krizin sonuçlarına isyan yetmez... Bugünkü kriz aşılır, yerine bir süre sonra daha derini, daha feleketlisi gelir. Kapitalizm krizlerle gelişir. Krizsiz kapitalizm olmaz. Sorun kapitalist krizlerin kaynağını kurutmak; kapitalizmi, kapitalist sömürü ortadan kaldırmak, yerine emeğin egemenliğini, sosyalizmi kurmaktır. Ancak emeğin egemenliğinin sağlandığı yerde, krizsiz bir gelişme mümkündür. Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovletler Birliği'nin ekonomik gelişmesi, 1929'da kapitalist/emperyalist dünya en derin ekonomik depresyonunu yaşarken, Sovyetler Birliği'nde % 20'lere varan kalkınma hızı, sosyalist bir ekonomide nelerin mümkün olduğunu, olacağını gösteren bir örnektir sadece...

O halde, yalnızca andaki krize isyan yetmez!

Bir bütün olarak kapitalist/emperyalist sistemi yıkmaya yönelik isyanı örgütlemek, onun için hazırlanmak, onun için örgütlenmek gereklidir!

Andaki krizden ve onun sonuçlarından çıkarılacak en önemli ders budur!

15 Nisan 2001 ▲

Marksist Kriz Teorisi

...ve anda emperyalist dünyada bu bağlamda durum...

Marksist Kriz Teorisi krizden öncelikle devrevi krizleri anlar. Devrevi krizler esas olarak aşırı üretim (ya da bunun tam karşı ucunda yetersiz tüketim) krizleridir. Her devre dört aşamadan oluşur: Kriz (bunalım), depresyon (çöküntü), canlanma ve yükseliş.

Marksist Kriz Teorisi, kapitalist üretimin devrevi ve anarşik karakteri sonucu olarak, kapitalist ülkelerde belirli aralıklarla ortaya çıkan (devrevi) ekonomik krizlerin varlığını tespit eder ve açıklar. Kapitalist ekonominin gelişme yasalarını ortaya çıkaran marksist teori, krizlerin kapitalist sistemin bir kazası vb. olmayıp sistemin ayrılmaz yol arkadaşları olduğunu ortaya koyar.

Devrevi krizler

Marksist Kriz Teorisi krizden (bunalımdan) öncelikle devrevi krizleri anlar. Devrevi krizler esas olarak aşırı üretim (ya da bunun tam karşı ucunda yetersiz tüketim) krizleridir.

Bu konuda Politik Ekonomi Ders Kitabı Cilt 1'de şunlar söylenmektedir:

"**Kapitalist aşırı üretim bunalımlarının temelleri:** *19. yüzyılın başından beri , makinesel büyük üretimin ortaya çıkmasından beri, kapitalist yeniden üretimin gidişatı periyodik olarak iktisadi bunalımlar tarafından kesintiye uğratılır.*

Kapitalist bunalımlar, ***aşırı üretim bunalımlarıdır.*** *Bunalım herşeyden önce, ana tüketiciler, yani kapitalist üretim ilişkilerinin egemenliği altında satın alma güçlerine son derece dar sınırlar çekilen halk kitlelerinin satın alabildiğinden fazla meta üretildiğinden, metaların pazar bulmamasında dile gelir. Depolarda mal "fazlaları" istiflenir. Kapitalistler üretimi kısarlar ve işçileri sokağa atarlar. Yüzlerce ve binlerce işletme kapatılır. İşsizlik hızla artar. Kent ve kırda birçok küçük üretici yıkıma uğrar. Üretilen metalar için pazarlama olanaklarının olmaması, ticaretin sarsılmasına yol açar. Kredi ilişkileri bozulur. Kapitalistler, büyük bir nakit sıkıntısı hisseder ve vadesi gelmiş borçlarını ödeyemezler. Borsa çöker, hisse senetlerinin, tahvillerin ve değerli kağıtların kurları hızla düşer. Sanayi işletmelerini, ticaret şirketlerini ve bankaları bir iflas dalgası sarar.*

Bunalım sırasında metaların aşırı üretimi mutlak değil, tersine görecedir. Bu, toplumun gerçek gereksinimlerine oranla değil de, yalnızca ödeme yeteneğine sahip bir talebe oranla bir meta fazlasının bulunduğu anlamına gelir. Bunalım sırasında emekçi kitleler en gerekli şeylerden yoksun kalır, gereksinimleri diğer dönemlere göre daha kötü bir şekilde karşılanır. Milyonlarca insan "çok fazla" ekmek üretildiğinden aç kalır, "çok fazla" kömür üretildiğinden donar. Emekçiler çok fazla geçim aracı ürettiklerinden, geçim aracı sıkıntısı çekerler. Fransız ütopik sosyalisti Fourier'in sözleriyle "fazlalığın, yoksulluk ve sıkıntının kaynağı" olduğu kapitalist üretim tarzının apaçık çelişkisi burada yatar. " (Politik Ekonomi Ders Kitabı, Cilt 1, İnter Yayınları, sayfa 294 - 295)

Daha ilerde krizin devrevi karakteri ortaya konulurken; "Kapitalist aşırı üretim bunalımları belirli zaman aralıklarıyla, ve bu da 8 ile 12 yıl arasında yinelenir." belirlemesi yapılır. Bunun mantığı 8-12 yıl arasında eski tekniğin, yenisiyle yer değişitrmesi, kapitalist ekonominin yenilenmesi zorunluluğunda yatar. Bu bağlamda bilince çıkartılması gereken bazı noktalar vardır:

► Marksizmin Kapitalist Devrevi Kriz Teorisi ilk ortaya konduğu sırada, (1860'lı yıllar) inceleme konusu olan dünya kapitalist sisteminde en ileri kapitalist ülke olan İngiltere ile diğerleri arasında gelişmişlik açısından muazzam farklar vardı. İngiltere'deki kriz, çok kısa süre içinde başta İngiltere'nin andaki / ve geçmişteki sömürgesi durumunda olan ülkeleri de kapsıyor; diğer ülkeleri de çok kısa süre içinde doğrudan etkiliyordu. Bu yüzden İngiltere'deki bir kriz, kısa süre içinde dünya krizine dönüşüyordu.

Kapitalizmin tekelci aşamasına, emperyalizme evrimlenmesi sonrasında da, tabii ki bir emperyalist ülkedeki ekonomik kriz, diğer emperyalist ülkelerde, ve dünyada etkilerini gösterdi. Fakat belli kuraldışılar (örneğin New York borsasının çökmesi ile başlayan 1929 - 30 bunalımı; ya da 1973 - 74'te petrol fiyatlarının patladığı dönemdeki bunalım) dışta tutulursa, bütün emperyalist kapitalist dünya eş zamanlı olarak kriz yaşamadı. Emperyalist büyük güçler, emperyalist / kapitalist dünyadaki ülkelerin her biri, birbirinden bir yıl-iki yıl gibi farklı, "kendi" kriz devrelerini yaşadılar.

Bu yüzden her ülkede kriz devreleri tek tek ele alınıp incelenmek zorundadır. Bir emperyalist gücün anda kriz içinde olması, bir diğerinin de mutlaka aynı anda kriz içinde olması zonunluluğunu birlikte getirmiyor.

► Bugün emperyalist dünyada en büyük güç ABD emperyalizmi durumunda. Fakat onunla, onun rakipbi olan emperyalist büyük güçler arasındaki farklar, 1800'lerin ikinci yarısında İngiltere ile diğer kapitalist ülke / devletler arasındaki farklar kadar büyük değil. (Tabii burada mutlak büyüklükleri değil, güç dengesini belirleyen değişik ağırlıkları kastediyoruz. Yoksa mutlak değerler olarak konuşulduğunda bugün bir tek emperyalist büyük gücün, örneğin ABD'nin elinde birikmiş sermaye ve üretilen ürünlerin değil, bundan 100 yıl önce bütün dünyada var olan birikmiş sermayenin ve üretilenlerin çok çok üzerindedir.) Yani hiç bir emperyalist güç dünyadaki gelişmeleri tek başına

Dünya ekonomisinin gelişmesi – Dünya genelinde GSYİH'nın gerçek artış oranı

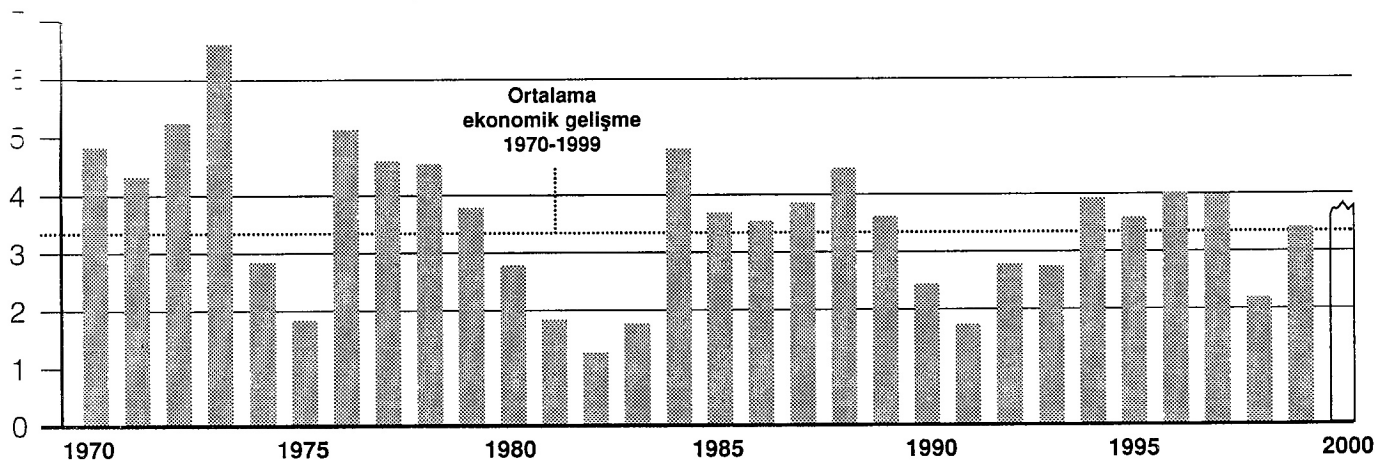

(Kaynak: Fischer Weltalmanach 2001, sayfa 1086)

belirleyecek 'tekel' konunumda değil. Kuşkusuz en büyük emperyalist güçlerdeki –en başta da ABD'deki– gelişme ve değişmeler, bütün dünyada etkime yapıyor. Fakat bu etkime ne olumlu ne de olumsuz açıdan, her şeyi belirleme biçiminde olmuyor.

► 1990'lı yıllara kadar emperyalist dünyada var olan, emperyalist kamp - sosyalemperyalist kamp bölünmesi, dünya pazarının iki büyük emperyalist blok arasında bölünmüş olması durumu, 1980'li yıllardan itibaren çözülmeye başladı, 1990'lı yılların başlarından itibaren ise ortadan kalktı. Şimdi yine bütün dünyada, dünya hegemonyası için dalaşan emperyalist büyük güçler var. Bunlar kendi aralarında değişik ittifaklar oluşturarak, birbirleriyle yarışta avantaj kazanmaya çalışıyorlar.

► 1990'lı yılların başlarından itibaren, eski sosyal emperyalist kampı oluşturan 'Doğu Bloku' ülkeleri başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalizm maskeli tekelci devlet kapitalizminden, pazar ekonomisi adı verilen açık kapitalist / emperyalist ekonomiye geçiş sürecine girdiler. Bu "yapısal değişme" sürecine, bu ülkelerde oldukça uzun süren –90'lı yılların sonlarına dek süren– ekonomik gelişmenin sıfırın altında olduğu derin bir kriz, evet çöküş dönemi eşlik etti. Bu ülkeler, batılı emperyalist güçlerin de "desteğiyle" ancak 90'lı yılların sonlarına doğru bu çöküş döneminden çıkıp, yeniden ekonomik kalkınma dönemine girdiler. Dünya ekonomisi açısından sosyalemperyalist kampın çöküşü, dünya çapında ekonomik kalkınmada önemli bir gerilemeyi beraberinde getirdi.

► Bir bütün olarak ele alındığında İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana dünya ekonomik olarak gelişiyor. Dünya çapında Brüt Sosyal Ürün (Gayrisafi Hasıla – GSH) sürekli artılarda dolaşıyor. Bu artış oranında iniş çıkışlar var. Fakat dünya çapında 'krizler' Dünya Gayrisafi Hasılasındaki (DGSH) artışın sıfırın altına düşmesi, dünya çapında emperyalist / kapitalist ekonomide bir çöküş yaşanması (1929 krizinde böyle olmuştu) şeklinde olmuyor.

(Örneğin 1973'te dünya çapında % 6,5 artışla en üst seviyesine çıkan DGSH, 1974'te (petrol krizi döneminde) % 2,5'e; 1975'te (krizin devamı ve derinleşmesi sonucu) % 1,8'e kadar geriliyor. (DGSH içinde bütün ülkeler var. Petrol krizi döneminde örneğin bütün petrol alıcısı ülkelerde GSH geriler, bu ülkeler derin ekonomik kriz içine girerken, aynı dönemde petrol üreticisi / satıcısı ülkelerin GSH'sı büyük ölçülerde artıyor, bu ülkelerde bir kalkınma patlaması yaşanıyordu. Diğer yandan sosyalemperyalist kampın petrol bunalımından etkilenmesi, emperyalist / kapitalist dünyada petrol alıcısı ülkeler kadar olmuyordu. Çünkü Sovyetler Birliği en büyük petrol / doğal gaz üreticisi ülkelerden biri konumundaydı. Ayrıca petrol üreticisi devletlerin bir bölümüyle - örneğin Cezayir, Libya, Irak... ile ilişkilerinde de batılı emperyalist ülkelerden daha avantajlı konumdaydı, daha elverişli koşullarla ticaret yapma durumundaydı. Dünya çapında % 2,5 artış yaşandığı dönemde, bir dizi emperyalist / kapitalist ülkede 'artış', sıfırın altına düşmüştü.

Ya da örneğin 1982'de DGSH'nın artış oranı 1,3'e kadar geriliyor.

90'lı yıllardaki en geri nokta 1991'de % 1,8'lik artış oranı ile yaşanıyor. Burada 'Doğu Bloku'ndaki çöküşün sonuçları yansıyor.

1998'de Uzakdoğu'da ve Japonya'da borsa krizi ile tetiklenen ekenomik kriz sonucu yeni bir "en düşük" artış yaşanıyor: % 2,6)

Kriz devresinde aşamalar...

Her kriz devresinde birbirinden değişik özelliklere sahip 4 aşamayı birbirinden ayırmak mümkündür.

Önce devrenin nasıl tanımlandığına bakalım. Bu konuda Politik Ekonomi Ders Kitabı'nda şöyle deniyor:

"Bir krizin başmasından, diğerinin başlamasına kadar olan zaman kesitine devre denir." (sayfa 297)

Burada tabii ki; "'Krizin' başlaması ne demektir? Hangi noktadan itibaren 'kriz'den, krizin başlangıcından söz edilir?" sorusu çıkıyor ortaya...

Bu sorunun cevabı şudur: Kriz, bir kapitalist ekonomide kalkınma (GSH... tek ülke bazında GSYİH yani ülke içi brüt ürün / Gayri Safi Yurtiçi Hasılanın artışı) en uç noktasına –zirvesine– varıp, gelişme eğilimi tersine döndüğü, kalkınmada gerileme başladığı ve bunun da artık bir eğilim olarak belirdiği noktada başlar. Kriz, gerilemenin varabileceği ve vardığı en son nokta, dibe vuruş noktası, ya da kalkınma hızının diyelim ki sıfırın altına düştüğü vb. noktada değil, gerilemenin kesin eğilim olarak ortaya çıktığı noktada başlar.

Her devre dört aşamadan oluşur. Politik ekonomi Ders Kitabı'nda bu bağlamda söylenenler şöyle:

"Devri dört aşamadan oluşur: Kriz (bunalım), depresyon (çöküntü), canlanma ve yükseliş." (sayfa 232) (Bu aşamalar başka kavramlarla da ifade ediliyor. Alıntı yaptığımız Türkçe çeviride depresyonun karşılığı olarak durgunluk; yükseliş yerine de –Almancada Aufschwung– kalkınma kavramları kullanılıyor.)

Bu aşamaların temel özellikleri olarak şunları sayabiliriz:

1. Kriz aşaması: Her devrenin başlangıç noktasını ve ağırlığını oluşturan bu aşama, üretim kapasitesinin büyümesiyle ödeme gücüne sahip talepteki görece gerileme arasındaki çelişkinin fırtınalı ve yıkıcı şekilde ortaya çıkmasıyla belirlenir. Pazarlama ürünü bulamayan aşırı meta üretimi, ani fiyat düşüşleri, kitle halinde iflaslara yol açan ödeme aracı eksikliği ve borsa çöküşü, üretimin önemli çapta kısılması, hızla artan işsizlik, ücretlerin olağanüstü düşüşü vb. devrenin tipik özellikleridir.

2. Depresyon (çöküş) aşaması: Devrenin kriz aşamasını izleyen ve ekonomide gerilemenin / düşüşün sürdüğü, uç noktasında dibe vurduğu aşamasıdır. Bu aşamada sanayi üretimi durgundur; meta fiyatları oldukça düşüktür, fakat alıcı azdır. Ticari faaaliyetlerde de durgunluk gözlemlenir. Para sermaye henüz yeni yatırımlara yönelme konusunda çekingen, bekleyen bir tavır içindedir. Durgunluk döneminde bu dönemi izleyen devre aşamasının, yani canlanmanın ve daha sonra yükselişin ön koşulları yaratılır. Birikmiş meta stokları kısmen tahrip edilir, kısmen düşük fiyata satılır. Sermaye sahipleri üretim giderlerini düşürerek depresyondan çıkış yolu bulmaya çalışırlar. Bu hedefe ücretlerin düşürülmesi ve emek üretkenliği ve yoğunluğunun arttırılması yoluyla ulaşılır. İşletmelerin yeni teknikle yeniden donatılması, emek üretkenliğinin ve daha yoğun emek sömürüsünün en etkin yoludur. Bu süreçte bir çok kapitalist işletmenin batması ve geri kalanların tekniğini yenilemesi ile depresyondan çıkmanın yolu açılır. Sabit sermayenin yenileştirilmesi üretimi arttırmak için bir dizi dala ivme sağlar. Makine üreten işletmelerin siparişleri artar, bu alanın

kendisinin de hammadde ve her türden malzemeye gereksinimi artar. Ekonomik faaliyetler artar, hızlanır. Gelişme eğrisi artık yukarıyı göstermeye başlar. Çöküntü yavaş yavaş yerini canlanmaya terkeder.

(Burjuva ekonomisi yer yer kriz devresinin bu iki aşamasını birlikte 'resesyon' (gerileme) olarak adlandırır. Bazıları da yalnızca çöküntü dönemini, onun da gelişmenin sıfırın altına düştüğü dönemlerini 'kriz' olarak, ya da resesyon olarak da adlandırırlar.)

GSYİH'nın gelişme seyri – 10 yıllık bir kriz devri

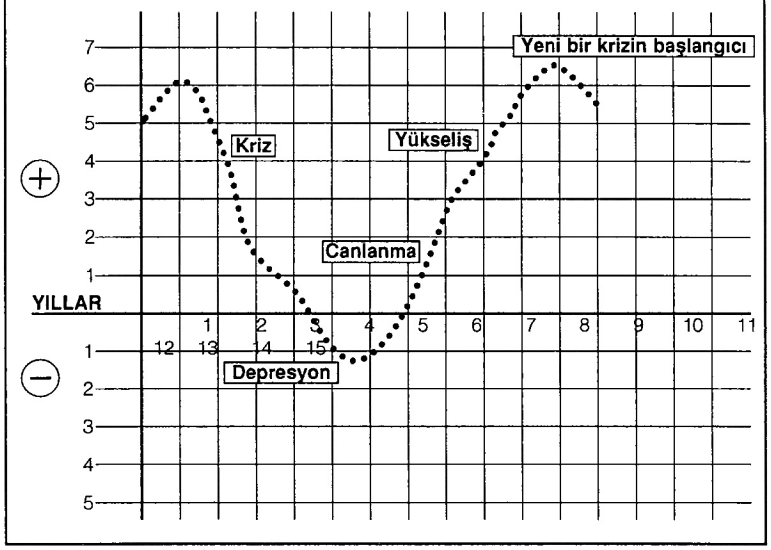

3. Canlanma aşaması: Kapitalist işletmelerin devrenin daha önceki aşamalarında yaşanan büyük çalkantı ve sarsıntılarının yaralarını sardıkları ve üretimi genişletmeye başladıkları aşamasıdır. Üretim bu aşamada yavaş yavaş gelişerek eski düzeyine ulaşır, fiyatlar yükselir, kârlar artar.

4. Yükseliş aşaması: Devrenin, üretimin bir önceki devrenin krizden önce en ulaştığı en yüksek seviyeyi yakalayıp aştığı aşamasıdır. Bu dönemde fiyatlar yükselir, tüccarlar fiyatların daha da artacağı umuduyla mümkün olduğunca çok meta satın alırlar ve sanayicileri üretimi daha da genişletmeye sevkederler. Bankalar sanayicilere ve tücccarlara seve seve kredi verir. Yükselişin sonu olmayacakmış, talep sanki sınırsızmış gibi görünür. Üretim sürekli genişler. Bütün bunlar üretimin, ticaretin ödeme gücünün üzerinde genişlemesine yol açar. Bu aşamada gelişme en uç noktasına vardıktan sonra, gelişme yine gerileme eğilimine girer. Gerileme / kriz aşaması, yeni bir kriz devresi başlar.

(Yükseliş aşamasının üretimin genişlemesinin sanki sınırsız gibi göründüğü, uç noktalarına kadar geliştiği dönemine burjuva iktisatçıları 'boom' adını da veriyorlar.)

Her kriz, üretimin güçlü bir şekilde kısıtlanmasına, iç ve dış ticaretin gerilemesine, ticaret fiyatlarının ve borsa kurlarının düşmesine yol açar.

Her krizde üretim yıllar önce ulaşılmış düzeyin altına geriler.

Ekonomik krizler, kapitalizmin haydutça karakterini gözler önüne serer. Her krizde sefalete, açlığa mahkum edilmiş milyonlarca emekçinin hayat standartı iyice düşer, milyonlarca emekçi açlık sınırında yaşarken, satılamayan muazzam miktarda meta, fiyatların daha da düşmemesi için yok edilir. Kriz öncesi onbinlerce işçiyi istihdam eden fabrikalar, madenler, yüksek fırınlar kapatılır vb.

Her kriz ve her kriz sonrasında daha geniş kapitalist üretim, daha sonraki daha derin krizlerin zeminini yaratır. Kapitalizmin gelişmesinin tabii sonucu, onun hareket yasasıdır kriz. Krizsiz, –hep daha gelişkin, daha derin krizsiz–, kapitalist gelişme olmaz!

Krizin işçi ve emekçiler açısından temel anlamı, onların hayat standartlarının düşmesi, işsizlik, yoksulluk ve açlığın artmasıdır. Krizler aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçi yığınların kapitalizmin gerçek yüzünü kendi tecrübeleriyle en kolay görebilecekleri dönemlerdir de.

Bu bağlamda bugün bilinmesi gereken şey, emperyalist güçlerin, metropollerdeki krizin yükünü yalnızca metropol ülkeleri işçi sınıfına değil, aynı zamanda sömürdükleri bağımlı ülke emekçilerinin de sırtına yıkma imkânlarının oldukça geniş olduğudur. Bu krizlerin emekçiler açısından sonuçlarının geri / bağımlı ülkelerde çok daha felaketli olması sonucuna yol açmaktadır.

Bu devrevi "aşırı üretim krizleri" dışında, bazen onlarla birleşen, "borsa ve mali krizler" vardır.

Geçmişte, borsalar esas olarak üretimle oldukça içiçeydi. Bu yüzden de üretim alanında başlayan krizlerin borsalara yansıması, borsaların çöküşü vb. gündeme geliyordu. Kapitalizm geliştiği, sermaye büyüdüğü, kapitalistlerin elinde üretim ve kendi lüks tüketimleri dışında kullanabilecekleri büyük zenginlikler oluştuğunda (ki bunda, işçi sınıfının her gün yoğunlaşan emek sömürüsü; geri ülkelerin yeraltı yerüstü zenginliklerinin talanı yanında esnafın, orta tabakanın, hatta emperyalist ülkelerde işçilerin elinde olan küçük birikimlerin kazanç vaadleri ile "değerli kağıt-tahvil" satın almaya çekilmesi de belirli bir rol oynuyor); para sermayenin giderek artan bir bölümü, spekülasyon alanına yöneliyor. Borsalar giderek üretimle doğrudan bağını koparıyor. Hatta giderek para sermayenin büyük bölümü bu alanda kullanılmaya başlanılıyor. Borsalarda çok büyük para sermaye değerleri, üretimden kopuk olarak alınıp satılıyor; "kâr" getiriyor, değerleniyor veya değer kaybediyor. Bu alan üretimle doğrudan bağı kalmadığı noktada, devrevi krizlerle bu alanın doğrudan bağı kalmıyor. Normal kriz devresi dışında borsalar, her gün, her ay yeni mali krizler üretebiliyor. Ya da yine üretimden bağımsız, borsalar çok büyük "boom"lar yaşayabiliyor. Kuşkusuz borsaların da artık iyice enternasyonelleştiği bir ortamda, özellikle büyük borsalardaki –ABD, Japonya, Almanya– krizler derin olursa ve biraz uzun sürerse, diğer borsaları olduğu gibi, o borsanın olduğu ülkenin "reel sektörünü" de etkiliyor. Derin bir borsa krizi, ekonomik krizi tetikleyebiliyor. Bugün borsa krizleri bağlamında bilinmesi gereken, bugünkü borsa krizlerinin devrevi ekonomik krizlerle birbirine karıştırılmasının doğru olmadığıdır. Hangi borsa krizinin, reel ekonomiyle somut ilişkisinin ne olduğu, her somut borsa krizinde somut incelenmelidir.

Kriz bağlamında teorik olarak şunların da bilinmesi gerekir:

1. Kapitalizmin devrevi ekonomik krizleri, sürekli değil, adı üzerinde "devrevi"dir. Belli aralıklarla ortaya çıkar. Üretim tekniğinde yenilenme ile yeni bir atılım, yükseliş dönemine yol açarak, aşılır.

2. Emperyalizm kapitalizmin son aşamasıdır. Emperyalizm, tekelci, asalak / çürüyen, can çekişen kapitalizmdir. Kapitalizm, tekellerin egemen olduğu dönem öncesinde, üretici güçlerin sınırsız gelişmesinin önünde engel değildi. Tam

tersine, üretici güçlerin en hızlı biçimde gelişmesinin motoruydu. Kapitalist üretim ilişkileri, üreteci güçlerin gelişme talepleriyle tam uyum içindeydi. Tekelci aşamasına varan kapitalizm, artık üretici güçlerin sınırsız gelişmesinin motoru değil, onun önünde engeldir. Tekelci aşamasında kapitalizm, artık gelişme eğrisi tarihi olarak aşağıya, gerilemeye dönmüş, "asalak, çürüyen, can çekişen" kapitalizmdir. Emperyalizm döneminde de kapitalizm tabii ki gelişmektedir. Fakat bu gelişme, –teknik, bilgi birikimi, elde var olan zenginlik göz önüne alındığında– mümkün olan gelişmenin çok gerisinde kalan bir gelişmedir. Üretici güçlerin yeniden sınırsız gelişmesini sağlayabilmek için, üretimin toplumsal karekterine uygun bir mülkiyet / üretim sistemi, sosyalist bir sistem gereklidir. Bir bütün olarak ele alındığında, bu sebeplerden ve bu anlamda emperyalizmin, "genel kriz içindeki kapitalizm" olduğu tespit edilmelidir. Fakat buradaki genel buhran tespitinin ne anlama geldiği çok net açıklanarak yapılmalıdır bu. Kapitalizmin bu genel krizi, devrevi ekonomik krizle birbirine karıştırılmamalı, emperyalizmin sürekli kriz içinde olduğu vb. sanılmamalıdır.

3. Marksistler bu genel anlamı dışında, bir de somut bir durumu ifade etmek için "kapitalizmin genel krizi" tespitini kullanmışlardır. Bu özel anlamında "kapitalizmin genel krizi", emperyalist sistemden kopan sosyalist ülke / ve sistemin varlığı ile açıklanır. Bu bağlamda Politik Ekonomi Ders Kitabı'nda yapılan tespitler şunlardır:

"Kapitalizmin genel bunalımı, tüm kapitalist dünya sisteminin, savaşlar ve devrimler, can çekişen kapitalizmle yükselen sosyalizm arasındaki mücadele tarafından belirlenen çok yönlü bir bunalımdır. Kapitalizmin genel bunalımı, kapitalizmin tüm yönlerini, hem iktisadi, hem de politikayı kapsar. Onun temeline bir yandan kapitalist dünya iktisat sisteminin artan çöküşü ve diğer yandan kapitalizmden kopmuş ülkelerin artan ekonomik gücü oluşturur.

Kapitalizmin genel bunalımının temel özellikleri şunlardır: Dünyanın iki sistemi –kapitalist ve sosyalist– bölünmesi ve bunlar arasındaki mücadele, emperyalizmin sömürge sisteminin bunalımı, pazar sorununun keskinleşmesi ve bununla bağıntı içinde işletmelerin kronik olarak kapasitelerinin altında kullanılması ve kronik kitlesel işsizlik.

Emperyalizm çağında kapitalist ülkelerin gelişmesinin eşitsizliği, zamanla sürüm pazarlarının, etki alanlarının ve sömürgelerin mevcut paylaşımının en önemli kapitalist devletler arasındaki değişen güç dengesiyle uyuşmazlığını doğurur. Bu temelde, kapitalist dünya sistemi içindeki dengenin şiddetli bir şekilde bozulması ortaya çıkar; bu da kapitalist dünyanın düşman gruplara bölünmesine ve bunlar arasında savaşa yol açar. Dünya savaşları, emperyalizmin güçlerini zayıflatır ve emperyalist cephenin yarılmasını ve tek tek ülkelerin kapitalist sistemden kopmasını kolaylaştırır.

Kapitalizmin genel bunalımı, emperyalizm çağının bir bileşeni olan tüm bir tarihsel dönemi kapsar. Daha önceden de ortaya konduğu gibi, emperyalizm çağında kapitalist ülkelerin ekonomik ve politik gelişmesinin eşitsizliği yasası, sosyalist devrimi çeşitli ülkelerde çeşitli zamanlarda olgunlaşmasını beraberinde getirir. Lenin, kapitalizmin genel bunalımının eşzamanlı bir eylem değil, tersine uzun süren bir şiddetli ekonomik ve politik sarsılmalar dönemi, keskin bir sınıf mücadelesi dönemi, "kapitalizmin tüm bir çizgi boyunca çöküşü ve sosyalist toplumun ortaya çıkması" dönemi olduğuna işaret etti. (*V. İ. Lenin, "Parti Programının Revizyonu ve Partinin Adının Değiştirilmesi Üzerine RKP(B)'nin VII. Parti Kongresinde Konuşma"; bkz. V. İ. Lenin, Eserler, 4. baskı, c. 27, s. 106, Rusça) Bu, iki sistemin, sosyalist ve kapitalist sistemin uzun bir süre yan yana var olmasının tarihsel kaçınılmazlığını belirler. (Politik Ekonomi Ders Kitabı, Cilt 1, İnter Yayınları, sayfa 364 - 365)*

Bu genel kriz de, aşamalara ayrılıyordu. Bu bağlamda da Politik Ekonomi Ders Kitabı'nda yapılan tespit şöyle:

"Kapitalizmin genel bunalımı, Birinci Dünya Savaşı döneminde başladı ve özellikle de Sovyetler Birliği'nin kapitalist sistemden kopması sonucu gelişti. Bu, kapitalizmin genel bunalımının ***ilk aşamasıydı.*** *İkinci Dünya Savaşı döneminde kapitalizmin genel bunalımının ikinci aşaması başladı ve özellikle de Avrupa ve Asya'daki halk demokrasisi ülkelerinin kapitalist sistemden kopuşuyla ağırlaştı." (sayfa 365)*

Revizyonistlerin ders kitaplarında, 60'lı yılların başlarından itibaren kapitalizmin genel krizinin üçüncü aşaması başlatılıyordu. Bu dönemin temel özellikleri olarak da, "Dünya sosyalizminin her geçen gün daha fazla uluslararası alanda belirleyici güç haline gelmesi; Sovyetler Birliği'nde komünizmin maddi teknik temelinin başarıyla inşa edilmesi; emperyalist ülkelerde tekelci devlet kapitalizmi şartlarında bilimsel teknik devrimin başlaması" vb. sayılıyordu. (Bkz. Kapitalizmin Genel Krizi, Dietz Verlag, 1976, Berlin)

Burada sözü edildiği anlamda kapitalizmin genel krizinden, aslında Sovyetler Birliği'nde revizyonistler iktidarı ele geçirdiklerinden bu yana söz edilemez.

Bugün 'krizden' söz edildiğinde, bizce öncelikle emperyalizmin (kapitalizmin) devrevi ekonomik krizleri üzerine konuşulmalı, bu konuda da da somut olunmalıdır. Bu konuda andaki durum ve gelişme perspektifleri şöyledir:

Emperyalistler arasındaki dengeler açısından borsa krizlerinin anlamı nedir? Bunun genel dünya açısından anlamı nedir?

ABD ekonomisi 1991'den bu yana, emperyalist ülkeler içinde en iyi durumda olan ekonomidir ve yükselme eğilimi / trendi içindedir. Son dokuz yıl içinde ortaya çıkan kimi gerileme / dalgalanmalar, genel yükselme eğilimi içindeki dalgalanmalardır. 2000 yılında da brüt iç ürün açısından %5 civarında artış, yani %5'lik bir 'kalkınma hızı' sözkonusudur. 2000 yılının son çeyre-

BİÜ (Brüt İç Üretim)
GSYİH'nin (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) gerçek büyümesi
ABD

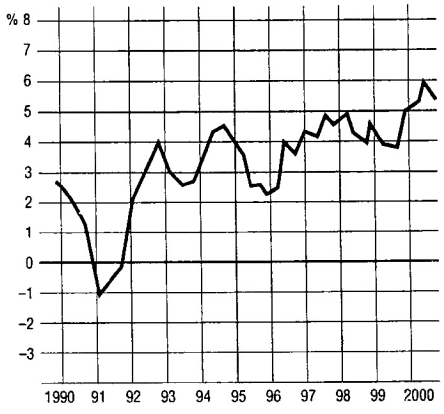

ğinden itibaren bir gerileme başlamıştır. 2001 aslında, emperyalist dünya ekonomisinin andaki merkezi / motoru durumunda bulunan ABD açısından yeni bir kriz devresinin başlangıcı olarak görünmektedir. Eğilim gerileme yönündedir.

Diğer batılı emperyalist güçlerin durumu biraz daha değişiktir. Onların kriz periyodları zaman açısından bir-iki yıl öne / arkaya belirli farklılıklar gösterebilir. Ama dünya ekonomisinde hâlâ belirleyici rolü oynayanın ABD olduğu bilindiğinde, yeni kriz devresinin diğer ülkelere de erken yansıması ve bu kez krizin tüm emperyalist büyük güçleri birlikte sarsması, bir dünya krizinin yaşanması da mümkündür.

ABD açısından krizin dip noktasına varılması/depresyon 2003-2004 döneminde beklenmelidir. Bu depresyonun derinliği, kalkınmanın sıfırın altına düşüp düşmeyeceği, düşerse ne kadar düşeceği, krizin dünya krizine dönüşüp dönüşmeyeceğini de belirleyecektir. ABD'de krizin depresyon aşamasında, kalkınma hızının sıfırın 3-4 puan altına düşmesi halinde dünya krizi kaçınılmaz hale gelir. Sıfır civarında oynayan bir dip nokta krizin tek tek emperyalist ülkelerin krizleri olarak geçmesini beraberinde getirir. Bu düşüşün ne kadar olacağı, biraz da bu kriz döneminde çıkacak borsa krizlerinin derinliğine de bağlı olacaktır. Normal gelişme şartları içinde, 2003-2004 yılında ABD ekonomisi yeniden yükselmeye başladığı anda, diğer batılı emperyalist büyük güçlerin ekonomileri dibe vurabilir. Yani normal şartlarda ABD ekonomisinin hem krizde, hem krizden çıkışta, motor, öncü rolü oynaması, diğerlerinin 1-2 yıl arayla onu izlemeleri sözkonusudur. Emperyalist büyük güçler açısından kriz devreleri konusunda anda iki "kuraldışı" var: Japonya ve Rusya.

Japonya aslında 1997-98'e dek, ABD dışındaki batılı emperyalist güçlere benzer bir gelişme izledi. 1997'de daha önceki, diğerlerine göre daha hızlı kalkınmanın da sonuçları olarak, erken bir yeni kriz devresine girdi. 1998'deki çok ağır borsa krizi de bu düşüş trendi ile birleşince, çok derin ve hızlı bir çöküş yaşadı. 2000 yılı sonuna dek yeniden yükselme trendine giren ekonomi, 2000 yılı sonlarında yeni bir düşüş trendine girdi. Sanki Japonya şimdi diğer emperyalist büyük güçlere göre, daha sık ve daha kısa süreli kriz devreleri yaşıyor gibi görünüyor. Düşüş trendinin sürmesi halinde, Japonya'nın ABD ile eşzamanlı olarak dibe vurması mümkündür. Bu ihtimalin gerçekleşmesi halinde kriz yine dünya krizine dönüşür.

Rusya ise bilindiği gibi 90'lı yılların büyük bölümünde, çürümüş devlet kapitalisti sistemin pazar kapitalizmine dönüştürülmesinin zorluklarını yaşadı. Ülke ekonomisi tam bir çöküş yaşadı. Brüt iç ürün artışı uzun süre sıfırın altında oldu. Bu "yapısal" –yapı değişikliğinin sonucu olan–, uzun süreli bir krizdi. Son üç yıldır brüt iç ürünün artışı sıfırın üzerine çıktı. Yani Rusya kalkınma yoluna girdi. Fakat bu dönemde de borsa krizlerinden korunamadı. Ekonomi hâlâ 1990 öncesi gücüne varmış durumda değil. Kalkınma önemli ölçüde dış desteğe de bağlı. Dünya ekonomik krizine girilmesi halinde, bu dış desteğin kesilmesi halinde, bu krizin en felaketli sonuçlarından birini Rusya'nın yaşaması beklenmelidir. Kriz eğer dünya krizine dönüşmeden atlatılabilirse, önümüzdeki kriz devresinin Rusya'ya yansıması çok fazla bir şeyi değiştirmeyecektir. Çünkü Rusya zaten şu andaki kalkınma eğiliminde de eski gücüne varma çabası içindedir. Bundaki görece gerileme, tam bir çöküş olmadıkça, beklenen ve kabul edilen bir gerilemedir.

Önümüzdeki dönemde de, üretimden bağımsız olarak, borsa krizleri / mali krizler gündeme gelebilir.

Borsa krizleri, aşırı üretim krizleri ile, yani normal kriz devresinin gerileme / çöküş dönemleri ile birleşirse, emperyalist güç dengelerinde önemli değişiklikler olabilir. Önümüzdeki dönem içinde ABD'de, diğer emperyalist ülkelerde ve bağımlı ülkelerde ekonomik talepler temelinde belirli hareketlerin gelişme imkânı doğabilir.

Avrupalı emperyalistler, kendilerini ABD ile ekonomik alanda boy ölçüşebilecek durumda hissetseler, ABD dolarına olan bağımlılıklarını ortadan kaldırabilirler. Andaki durumda Almanya, Fransa vb. ülkelerin tek başlarına ABD ile ekonomik olarak boy ölçüşebilecek güçleri yoktur. Bu yüzden de Avrupa birleşmek, Avrupa Birliği oluşturulmak durumundadır. Avrupa Birliği ile ABD ekonomik olarak karşılaştırıldığında, ABD hâlâ tüm Avrupa Birliği'nden fazla üretim yapmaktadır. Andaki durumda danışıklı olarak kur politikaları belirlenmektedir. Şu anda ABD doları dünyada altın işlevini görüyor. Avrupa Birliği'nin dolara olan bağımlılığını ortadan kaldırabilecek gücü bugün yoktur. Bu gücü olsa bunu hemen yerine getirirler.

Önümüzdeki dönemdeki yakın dönemde, güç dengelerinde değişecek bir şey yok. Genel eğilim olarak Avrupa güçleniyor. Ama Avrupa'nın kendi içinde problemleri var. Şu anda ABD'yi dünyada güçlü yapan esas olarak ordusu değil, ekonomisidir. (Tabii ki onun askeri alanda da diğer emperyalist büyük güçlerden çok daha güçlü olmasının –nükleer alanda esas rakibi hâlâ Rusya!– dünya hegemonyası konusunda diğerlerinden daha güçlü olmasında oynadığı önemli bir rol vardır. Fakat esas güçlülüğü burdan gelmiyor. Rusya örneğin askeri bakımdan ABD'den sonra ikinci güç konumunda. Fakat bu onun bir bütün olarak ele alındığında bugün emperyalist dünyada ABD'den sonra ikinci büyük güç olduğu anlamına gelmiyor.) Euronun dolara olan "bağımlılık"tan kurtulması andaki durumda mümkün değildir.

BİÜ (Brüt İç Üretim)
GSYİH'nin (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) gerçek büyümesi
JAPONYA

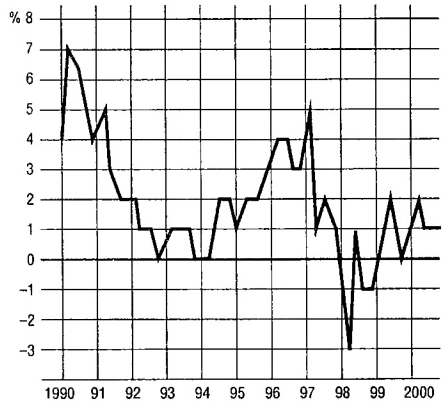

BİÜ (Brüt İç Üretim)
GSYİH'nin (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) gerçek büyümesi
12'LER AVRUPASI

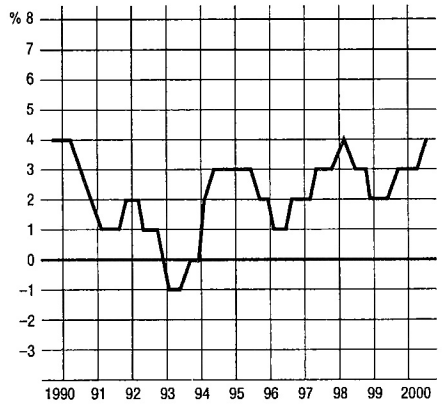

1 Mayıs GÜLYAN

Yeter artık!

KRİZİN YÜKÜNÜ, KRİZDEN KAZANANLAR TAŞISIN...

YİNE FEDAKÂRLIK İSTİYORLAR! YİNE "ULUSAL ÇIKARLAR" VS. ADINA SESSİZ KALMAMIZI, GÜYA YENİ OLDUĞUNU SÖYLEDİKLERİ EKONOMİK PROGRAMA DESTEK VERMEMİZİ İSTİYORLAR! YENİ "SÜPER BAKAN" DERVİŞ'LE EKONOMİYİ DÜZE ÇIKARACAKLARINI SÖYLÜYOR, BUNUN İÇİN HERKESİN PROGRAMA DESTEK VERMESİNİ İSTİYORLAR!

Yalan söylüyorlar!

YENİ DEDİKLERİ EKONOMİK PROGRAM ON YILLARDIR UYGULADIKLARI IMF-DÜNYA BANKASI KAYNAKLI PROGRAMLARININ YENİ BİR BASKISIDIR! PROGRAMIN ÖZÜ DAHA FAZLA, DAHA YOĞUN SÖMÜRÜ; BAĞIMLILIK ZİNCİRLERİNİN DAHA FAZLA SIKILMASI; TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN EMEKÇİSİNİN DAHA FAZLA BORÇ SARMALI İÇİNE ÇEKİLMESİDİR! BU PROGRAM ANCAK DAHA FAZLA İÇ VE DIŞ BORÇLANMAYLA VE DAHA YOĞUN SÖMÜRÜ, İŞSİZLİK, AÇLIKLA FİNANSE EDİLEBİLİR! BU PROGRAM EMPERYALİST SÖMÜRÜNÜN DAHA DA ARTTIRILMASI; İŞÇİLERİN DAHA FAZLA SÖMÜRÜLMESİ; KÜÇÜK VE ORTA KÖYLÜLERİN MAHVI; KÜÇÜK VE ORTA BÜYÜKLÜKTE İŞLETMELERİN YOK EDİLMESİ, ZENGİNLERİN DAHA ZENGİN, YOKSULLARIN DAHA YOKSUL EDİLMESİ PROGRAMIDIR!

BU EKONOMİK PROGRAMIN HAYATA GEÇİRİLMESİ, DEMOKRASİ ADINA ÇOK DAHA YOĞUN FAŞİST SALDIRI DEMEKTİR! DAHA ŞİMDİDEN BAŞIMIZIN ÜZERİNDE OLAĞANÜSTÜ HÂL KILICININ, TÜM ÜLKEYE GENİŞLETİLMESİ TEHDİDİNİ SAVURUYORLAR! BİR YANDAN "HEPİMİZİN ÇIKARI", VATAN MİLLET DEMAGOJİLERİ, ÖBÜR YANDAN, FAŞİST TERÖR YOĞUNLAŞIYOR!

Yeter artık! Yeter susuğumuz!

CEBİMİZDEKİ PARA BİR GÜNDEN DİĞERİNE ÜÇTE BİR DEĞER KAYBETTİ! ŞİMDİ KRİZİN YARATICILARI, SORUMLULARI, KRİZDEN KAZANANLAR, BİZE "AMAN SUSUN VE PROGRAMA DESTEK VERİN, YOKSA DAHA KÖTÜ OLUR" DİYORLAR! **DAHA KÖTÜSÜ BİZİM İÇİN AÇLIKTAN ÖLÜMDÜR!** GELDİĞİMİZ YER; "BÖYLE YAŞAMAKTANSA ÖLMEK DAHA İYİ!" DENECEK BİR YER!

Yeter artık!

Sokaklara çıkalım!

BİRLİKTE İSTEKLERİMİZİ HAYKIRALIM!

İŞ; 2001 YILI İÇİN YÜZDE YÜZ ÜCRET ARTIŞI İSTEYELİM!
KRİZİN YÜKÜ KRİZİ YARATANLARA! KRİZİN YÜKÜ KRİZDEN KAZANANLARA!
CEBİMİZDEKİ ÖLMEYE ÇOK, YAŞAMAYA AZ PARANIN HORTUMLANMASINA
İZİN VERMEYELİM!

Hak verilmez alınır!

HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALALIM!

ŞUNU BİLELİM VE HAYKIRALIM! KRİZ DÜZENİN KAZASI-HATASI VB. DEĞİL,
ONUN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR! **SÖMÜRÜ SİSTEMİ KRİZSİZ OLMAZ!**
KRİZ İSTEMEYEN, KAPİTALİST SÖMÜRÜ SİSTEMİNE KARŞI MÜCADELE ETMELİDİR!
BÜTÜN GÜCÜMÜZLE, EMPERYALİZMİ/KAPİTALİZMİ YIKMAK İÇİN; SÖMÜRÜSÜZ, EMEĞİN
EMEKÇİNİN EGEMEN OLDUĞU YENİ BİR DÜNYA YARATMAK İÇİN MÜCADELE EDELİM!
EMPERYALİST BARBARLIĞA KARŞI, SOSYALİZM İÇİN, BOLŞEVİK SAFLARDA ÖRGÜTLENELİM!

Gerçek güç üretenlerdedir!

BÜTÜN ZENGİNLİĞİ YARATAN BİZİZ!

GERÇEK GÜÇ, ÜRETENLERDEDİR! İŞÇİLERDE, KÖYLÜLERDE, EMEKÇİLERDEDİR!
GÜCÜMÜZÜN BİLİNCİNE VARALIM! BİZ İSTERSEK HAYATI DURDURUR;
İSTERSEK YEPYENİ BİR HAYATI YARATABİLİRİZ!

ZENGİNLERİN SERMAYESİ BİZİM SIRTIMIZDAN KAZANILAN, BİZİM YARATTIĞIMIZ
ZENGİNLİKLERDEN EL KONULAN DEĞERLERDİR! BU DEĞERLER TOPLUM TARAFINDAN,
TOPLUMUN ÇIKARLARI İÇİN KULLANILDIĞINDA KRİZ KALMAZ! YOKSULLUK AÇLIK KALMAZ!
YETER ARTIK ASALAKLARI SIRTIMIZDA TAŞIYIP, ONLARI İKTİDAR YAPTIĞIMIZ!
YETER ARTIK KENDİNİ EFENDİ SANANLARI EFENDİ ETTİĞİMİZ!

GÜN; BİRLEŞMEK GÜNÜDÜR!
GÜN; BÜTÜN DÜNYADA SINIF KARDEŞLERİMİZLE DAYANIŞMA GÜNÜDÜR!

Gün; mücadele günüdür!

Katil devlet öldürmeyi sürdürüyor!

F TİPLERİNDE VE DIŞARIDA HÜCRELEŞMEYE KARŞI DİRENİŞTE ÖLÜMLER SÜRÜYOR!

Devletin F tipi hücrelerde tecrit dayatması karşısında devrimci tutsakların başlattığı açlık grevi ve ölüm orucunda ölümler sürüyor! Son bir haftanın bilançosu: İçerde, dışarda toplam 13 devrimci ölüm orucunda yaşamını yitirdi! Onlarcası artık kritik sınırı da geçmiş durumda... Siz bu yazıyı okuduğunuzda belki onlarca kişi daha yaşamını yitirmiş olacak!

Devletin 19 Aralık 2000 tarihinde açlık grevi ve ölüm orucunda bulunan devrimci tutsaklara yönelik yaptığı "Hayat Söndürme Operasyonu" ve sonrasında 32 devrimci tutsak yaşamını yitirmişti. Yeni ölümlerle sayı 45 oldu... Ve eğer ölümlere seyirci kalınırsa yarın bu sayı daha da artacak!

Her ölümün sorumlusu faşist Türk devletidir!

Tecrit ve ölümler sürüyor!

Devlet, F tipi cezaevlerinde devrimcileri tecrite devam ediyor. Bu; devlet adına konuşan kimi sözcülerin; "F tipi cezaevlerinin sosyal yaşamı ortadan kaldırdığı" vb. yönlü sözlerine/"itiraflarına" rağmen devlet bunu yapıyor! Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk; açlık grevi ve ölüm orucu sırasında "toplumsal mutabakat sağlanmadan F tipi cezaevlerine geçilmeyeceğini" söylemişti. Ancak 19 Aralık 2000 saldırısı sonrasında devrimci tutsaklar "cezaevlerinin tahrip olması", "yer sıkıntısı" vs. türünden "gerekçelerle" F tipi cezaevlerine gönderilmişti. Adalet Bakanı'nın bu açıklaması defalarca "hatırlatıldığında" başta Adalet Bakanı olmak üzere devlet sözcüleri, büyük bir pişkinlik ve sahtekârlıkla, "F tiplerinden geriye dönülmeyeceğini", "böyle bir operasyondan sonra F tipi cezaevlerinden vazgeçilemeyeceğini" vs. ifade ettiler, ediyorlar. Devlet yetkilileri, açlık grevlerinin ve ölüm oruçlarının sona erdirilmesi, F tipi cezaevlerinin boşaltılması veya "iyileştirilmesi" konusunda diyalog çağrısında bulunan çeşitli kuruluşların/oluşumların taleplerine sağır kalıyor, iyileştirmeler için önşart olarak ölüm oruçlarının bitirilmesi şartını ileri sürüyor ve "hiçbir pazarlığa girişilmeyeceğini" yineliyorlar.

Dahası bugüne kadar uygulanan açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklara "müdahaleyi tartışıyor", bugüne kadar uyguladıkları zorbalığı meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Bunun anlamı, faşist devletin; devrimci tutsaklara yönelik tecrit zulmünü sürdürmesidir; onlara tecrit koşullarında işkenceler uygulamasıdır; devrimci tutsakları sakat bırakmasıdır, katletmesidir!

Direniş sürüyor!

Faşist Türk devletinin saldırıları karşısında F tipi cezaevlerindeki devrimci tutsakların direnişi sürüyor. Bu direnişin talepleri konusunda gelinen noktada bir ayrışma yaşanıyor.

MLKP, TKP/ML, TDP, THKP-C/MLSPB, Direniş Hareketi, TİKB, Dev-Yol ve TKP/Kıvılcım örgütlerine mensup; cezaevlerinde açlık grevi ve ölüm orucu eylemine 19 Aralık katliamı sonrasında başlayan tutuklular yayınladıkları bir ortak bildiri ile "demokratik, sosyal ve insani talepler gerçekleşinceye kadar ölüm orucunu sürdüreceklerini" bildirerek özellikle F tipi cezaevleri bağlamında koşulların iyileştirilmesi talebini ileri sürmektedirler. Bu noktada ileri sürülen talep şöyledir:

"2– F tipi cezaevlerindeki tecrit ve izolasyona derhal son verilmeli. Bu bağlamda:

a) Uluslararası standartlara göre, 15 kişilik yerlerden az mekan tecrit sayılır. Bulunduğumuz tecrit koşullarına son verilip, 15-25 kişilik ortak yaşam alanları sağlanmalıdır."

Bu talep, açlık grevi ve ölüm orucuna başlayan ve "F tipi hücre hapishanelerin kapatılmasını" talep eden; bu gerçekleştirilmediği takdirde ölüm orucunu sonuna kadar sürdüreceğini belirten DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP adlı örgütlerin tavrından farklı bir tavırdır.

Gelinen noktada objektif olarak –en azından talepler bağıntısında– cezaevlerinde devrimci tutsakların sürdürdükleri direniş iki ayrı kanalda yürüyor.

Açlık grevi ve ölüm orucu direnişinin iki ayrı mecrada yürümesi kötü bir şeydir. Bu durum, dışarıda devrimci güçlerin dayanışma eylemlerindeki bölünmüşlükle birleştiğinde daha da olumsuz bir durum ortaya çıkmaktadır.

Devrimciler, demokratlar, ilericiler; açlık grevi ve ölüm orucu konusunda duyarlı olan herkes; taleplerindeki farklılık ne olursa olsun; ayrım yapmaksızın açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışmayı güçlendirmelidirler. Dışarda dayanışma eylemlerinde güçler bölünmemelidir. Ölüm orucu direnişçileri devletle mücadelesinde yalnız bırakılmamalıdır.

Baskı ve saldırılar sürüyor!

Gelinen noktada cezaevlerindeki baskılara yenileri ekleniyor. 15 Şubat'ta yürürlüğe giren yeni bir genelge ile tutuklu ve hükümlülere yönelik baskı ve saldırılar artarak sürdürülüyor. Devletin çeşitli baskı ve saldırılarına karşın açlık grevi ve ölüm orucunu sürdüren devrimci tutsaklar devletin "tıbbi müdahale" saldırısı ile karşı karşıyadırlar. Devlet, açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklara –onlar tıbbi müdahaleyi reddettikleri halde– zorla "tıbbi müdahalede" bulunmakta, buna karşın 19 Aralık 2000 tarihindeki saldırı sırasında yaraladığı, kurşunladığı devrimci tutsakların tedavilerini yapmamaktadır!

Cezaevlerinde tecride gönderilen devrimci tutsaklara yönelik devlet saldırıları bunlarla sınırlı değildir. Avukatlarla ve ailelerle görüşme hakkının gaspedilmesinden, içeriye alınacak giyim kuşama; yeme içme temininden gazete alımına; radyo yayını işkencesinden askeri usulde sayım almaya kadar... bir dizi saldırı cezaevlerinde uygulanmaktadır.

Devlet terörü "dışarıda" da sürüyor!

Devlet; cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirdiği katliamın gerçek boyutlarıyla görülmesini sansür yoluyla engelliyor, F tipi tecride yönelik tepkileri devlet terörüyle bastırıyor. Açlık grevi veya ölüm orucundaki tutsak yakınlarının seslerini duyurabilme yönündeki tüm çabalarının karşısına polis –veya jandarma– dikiliyor; bir basın bildirisinin okunması bile faşist terörle engelleniyor. Tutuklu yakınlarının örgütlenmelerine yönelik saldırılar sürüyor. TAYAD kapatılmıştır. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların avukatları- na yönelik saldırı kampanyası başlatılmıştır. Devrimci tutsaklara yönelik saldırılara karşı sesini yükselten İHD başta olmak üzere demokratik kitle örgütleri devletin baskısıyla karşılaşıyor. İnsan Hakları Derneği şubeleri kapatılıyor. İHD ve diğer demokratik kitle örgütleri hedef tahtasına oturtuluyor, bu örgütlerin yöneticilerine karşı yeni saldırıların yolu açılıyor.

Devletin saldırıları sol muhalif basına da yöneliyor; dergi ve gazeteler toplatılıyor, davalar açılıyor, gazete ve dergi bürolarına baskınlar düzen-

leniyor. Devrimci gazete ve dergilerin çalışanlarına yönelik çeşitli saldırılar sürüyor.

Gözaltında kayıplara yenileri ekleniyor.

Devletin saldırılarına emireri medya da suskunluğu ile destek veriyor, ortaya çıkan kimi gerçekleri ise tersyüz ederek emekçilere sunuyor, bilinçleri karartıyor.

Sorumlu ve suçlu devlettir!

Cezaevlerinden devrimci cesetleri çıkarken faşist devlet, devrimci tutsakların taleplerine karşı duyarsızlık tavrını sürdürüyor. Bu duyarsızlık F tipi cezaevlerinde daha fazla devrimcinin ölmesi demek! Diğer yandan açlık grevi ve ölüm orucunda bulunan; bir bölümü bilinç kaybına uğrayan, çoğu artık çeşitli organları işlevini yitiren devrimcilere yönelik saldırılar devam ediyor; hücrelerde tecrit sürüyor! Devlet hâlâ devrimci iradeyi teslim alacağını umuyor!

Cezaevlerinden devrimci cesetleri çıkarken faşist devletin cumhurbaşkanı "insanların yaşam hakkının kutsallığından" dem vuruyor, "cezaevlerindeki durumu yakından takip ettiğini" söylüyor! Ne büyük sahtekârlık! Operasyonlarla, hücrelerle, işkencelerle, yargısız infazlarla, vb. vb. insan yaşamını ortadan kaldıran, başında bulunduğu faşist devlet değilmiş gibi "yaşam hakkının kutsallığından" bahsediyor cumhurun başı!

Faşist devletin başbakanı *Ecevit "Aileler bu terörist eyleme son versin" çağrıları yapıyor;* bu konuda konuyla ilgilenen sivil toplum örgütlerine görevler yüklüyor!

Cezaevlerinden devrimci cesetleri çıkarken faşist devletin Adalet(sizlik) Bakanı Hikmet Sami Türk; "F tiplerinden geriye dönülmeyeceğini" ifade ediyor, açlık grevi ve ölüm oruçlarının "koşulsuz" bırakılmasını istiyor! "Mutabakat sağlanmadan F tipi cezaevlerine geçilmeyeceği" yönündeki sözleri defalarca "hatırlatıldığında", büyük bir pişkinlik ve sahtekârlıkla, "böyle bir operasyondan sonra F tipi cezaevlerinden vazgeçilemeyeceği" sözlerini yinelemekle yetiniyor!

Cezaevlerinden devrimci cesetleri çıkarken faşist devletin yetkilileri, cezaevlerindeki yönetim konusunda birbirleriyle dalaşıyor; olaylar konusunda birbirlerini suçluyorlar... Onların bu davranışı, cezaevinde gelişen olayların nedenlerinin şu veya bu bakanlıktan kaynaklandığı yönlü bilinç karartmaya yönelik çabalar. Böylece devletin bir bütün olarak sorumluluğu gözlerden gizlenmeye çalışılıyor. İşçiler, emekçiler bu sahtekârlığı görmelidirler. Devletin bir bütün olarak her ölümden sorumlu olduğu, katil olduğu unuttulmamalıdır! Her ölümün sorumlusu faşist Türk devletidir.

Cezaevlerinden devrimci cesetleri çıkarken devlet; devrimci tutsakların avukatlarla ve aileleriyle görüşme hakkını gaspetmekten, içeriye alınacak giyim kuşama; yeme içme temininden gazete alımına; radyo yayını işkencesinden askeri usulde sayım almaya kadar... bir dizi saldırıyı uygulamaya devam ediyor!

Cezaevlerinden devrimci cesetleri çıkarken faşist devlet; krizin tüm yükünü işçilere, emekçilere yüklemek için harıl harıl çalışıyor; "yeni" ekonomik programlar hazırlıyor! Çıkarlarını koruduğu hakim sınıfların kasalarının daha çok dolması için emekçileri daha fazla yoksulluğun, açlığın, sefaletin kucağına atmanın programları oluşturuluyor! Efendileri olan emperyalistlerle, onların IMF, Dünya Bankası gibi kuruluşlarıyla emekçileri soyup soğana çeviren faşist Türk devleti; işçilere "yüzde sıfır zam!" vermeyi önerecek kadar yüzsüz bir devlettir!

Aynı devlet: TC!

Cezaevlerinde devrimcilerin kanını içen devletle, işçilere, emekçilere açlık sınırında yaşamayı reva gören devlet aynı devlettir: Faşist Türk devleti!

19 Aralık'ta bombalarla, uzun namlulu silahlarla, jandarmasıyla, polisiyle, iş makinalarıyla saldırısı sonrasında 32 devrimci tutsak da bu faşist devlete karşı mücadele ettikleri, işçilerin, emekçilerin haklarını savundukları için zindanlardaydılar.

Devrimcileri işkencelerden geçiren, F Tipi hücrelerde tecrit eden, onları kurşunlayan, katleden devlet ile sizleri IMF reçeteleriyle yaşamaya mahkum eden devlet aynı devlettir! Bu devlet sizlere zammı, devalüasyonu, enflasyonu, açlık sınırında yaşamı reva görmektedir. Yaşanan krizin tüm yükünü sizlerin sırtına yükleyen bu devlet çıkarlarını savunmakla yükümlü olduğu patronların kasalarını daha fazla doldurmaları için uğraşmaktadır! Ücretli köleliğiniz üzerine kurulu bu düzene karşı sesinizi yükseltin!

Bu barbarlıktan kurtuluşun tek yolu; barbarlık üzerine kurulu sistemi; o sistemi ordusuyla, polisiyle resmi ve sivil çeteleriyle ayakta tutan devleti yıkmaktır! Yeni, demokratik bir toplum faşist devletin yerle bir edilmesiyle ancak kazanılabilir. İşçiler, emekçiler; faşist devletin tüm korkutma ve sindirme politikalarına karşı birlik ve dayanışma silahıyla meydanlara çıkın; gücünüze güvenin, faşist devleti yıkma mücadelesine katılın!

Baskı ve saldırıların hesabını devrimle sorun!

Katliamların hesabını soracak olan işçilerin, emekçilerin birleşmiş gücüdür. İşçiler, emekçiler; birleşin!

— Faşist Türk devletine ölüm!
— Katliamların hesabı devrimle sorulacaktır!
— Devrimci irade teslim alınamaz!

17 Nisan 2001

EYLEM BİRLİĞİ; ANTİFAŞİST – ANTİEMPERYALİST– DEMOKRATİK MÜCADELE BİRLİĞİ ÜZERİNE...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de son kriz bir şeyi çok net olarak gösterdi: Toplumun andaki burjuva siyasetçilerine ve siyasi partilerine karşı güven oldukça sarsılmış durumdadır.

Burjuva siyasetçileri ve burjuvazinin siyasi partileri toplumun geniş kesimleri içinde "yalnızca kendi çıkarını düşünenler", "kendi çıkarları için her şeyi yapabilen", "yalancı" "'sahtekâr" "üç kağıtçı" "rüşvet yiyici" "kayırmacı" vb. olumsuz imajlarına sahiptir. Burjuva siyasi partileri, kendi içlerinde demokrasiyi tanımayan, lider sultasında olan örgütler olarak tanınmaktadır. Geniş kesimler için seçimlerde şu veya bu parti ve adayın tercih edilmesi, hepsi kötü olanların içinde en az kötü olanın, en az zararlı görülenin ve somut seçmenin andaki ve kısa gelecekteki doğrudan çıkarları doğrultusunda en fazla vaatte bulunanın tercih edilmesidir. (Geçmişteki seçim kampanyalarında köylük bölgelerde taban fiyatları konusunda yapılan vaatlerde rakip parti ne vaat ettiyse onun % 5 fazlasını vereceğiz sözlerinin seçim belirleyici rol oynadığı hatırlardadır.)

Kuşkusuz her partinin kesin taraftarı, ideolojik taraftarı, andaki vaat ve programın seçmen tercihinde rol oynamadığı, ne olursa olsun belli bir partiyi seçen taraftarı vardır. Bunlar FP ve MHP'de, birbirine çok yakın programlar savunan diğer burjuva partilerine göre biraz daha fazladır. Fakat bu "kesin taraftarlar" hiç bir parti açısından, –en fazla kesin seçmeni olan FP ve MHP'de bile– seçmenlerin % 7-8'ini aşmaz. Seçmenlerin çok büyük çoğunluğu, seçimlerde parti tercihini o andaki çıkarları ve kötülerin içinde en az kötü olanın kim olduğu konusundaki değerlendirmesine göre yapmakta olan, burjuva istatistiklerinde "kararsızlar", ya da "yüzer-gezer oylar" olarak adlandırılan kesimdir. Yani her seçimde yeniden "arama" içindedir seçmenlerin büyük çoğunluğu.

Bugün yapılan kamuoyu yoklamalarında şu an parlamentoda grubu olan 5 parti ve parlamento dışındaki egemen sınıf partisi CHP'den hiçbirinin, tercihini bugünden yapmış olduğunu söyleyenler bazında % 10 barajını aşar görünmemesinin sırrı buradadır. Bugün tercihini yapmış olduğunu söyleyenlerin büyük çoğunluğu, şu veya bu burjuva partisinin kesin taraftarı durumundadır. Bunlar ise gerçekte küçük bir azınlıktır.

Bu arada yeni bir gelişme, yukarıda dikkat çektiğimiz bir gelişme de sözkonusudur. Burjuva siyasi partileri arasında farklılık giderek azalmakta, partiler programları itibariyle olduğu gibi pratikleri itibariyle de hep daha çok birbirlerine benzemektedirler. Bütün burjuva partileri içinde programatik olarak diğerlerinden en farklı görünen FP bile, program ve pratiğinde diğerlerine giderek yakınlaşmaktadır. Diğer yandan geçmişte, belli partiler ve siyasetçiler konusunda onları diğerlerinden ayırmak için yapılan "namuslu" tespiti de giderek değer ve önemini yitirmektedir. Bu bağlamda en çok güvenilen burjuva siyasetçilerinden biri olan Ecevit ve onun partisi DSP'nin, yiyicilik, adam kayırma, yiyicileri koruma vb. konusunda pratikte diğerlerinden pek farkı olmadığı, onun şimdiki koalisyon hükümetindeki tavırları ile açıkça görülmüştür. Geniş kitleler açısından bu; genelde burjuva siyasetine, siyasetçilerine, partilerine duyulan güveni daha da sarsmıştır.

Halk yığınları açısından güvenilmez olan burjuva siyasetçileri ve siyasi partileri, büyük burjuvazinin 'revizyon', 'temizlik', 'yenilenme' taleplerine kulaklarını tıkadığı ve direndiği ölçüde, onlar açısından da halkı kandırmada araç olma fonksiyonlarını giderek yitirmektedirler. Bu onları yeni siyaset/yeni siyasetçi arayışına itmektedir. Geçmişte denenen; fakat seçmenler bazında tutmayan Yeni Demokrasi Hareketi girişimi, burjuvazi açısından bugün başka bir isimle yeniden gündeme getirilebilir. Görünen bu alanda bir boşluk olduğu; burjuvazinin yeni siyasetçilere, kitlelere güven verecek ve onları peşinden sürükleyecek yeni siyasi partilere ihtiyacı olduğudur. Eski partiler ve siyasetçiler yenilenme ihtiyacına cevap vermezlerse, süreç içinde yenilenme onların dışında gerçekleştirilecektir. Daha şimdiden böyle bir yeni siyasi oluşumun olası liderleri ve kadroları üzerinde fikir cimnastiği yapılmakta, bir dizi büyük burjuva Derviş'e –"başarılı olması halinde"– böyle bir rol biçmektedir.

CHP içinde, Baykal ve Baykalcıların tepeden inmeci yöntemlerine karşı çıkan bir kanat da, şimdi CHP'den kopup yeni bir partileşme hareketi ile yenilenme isteğine "sol"dan cevap vermeye hazırlanmaktadır.

Solda var olan boşluğu HADEP de "Türkiyelileşerek" doldurma iddiasındadır ve bunun için çaba sarfetmektedir.

ÖDP de, kendi içinde sol fraksiyonları dıştalayıp, "ÖDP kimliği" ile siyaset yaparak soldaki "güvenilir siyaset", "güvenilir siyasi parti" talebine cevap verme iddiasını ileri sürmektedir.

Bizim için bütün tartışmada belirleyici olan şudur:

Burjuvazinin emekçilere karşı topyekün saldırı içinde bulunduğu ve burjuva siyasetçilerine/siyasi partilerine güvenin iyice sarsılmış olduğu, burjuvazinin siyasi arenada yeni alternatifler aramak zorunda kaldığı bugünkü ortamda hem sağda, hem solda "güvenilir siyaset", "güvenilir siyasetçi" boşluğu vardır.

EYLEM BİRLİĞİ; ANTİFAŞİST – ANTİEMPERYALİST– DEMOKRATİK MÜCADELE BİRLİĞİ ÜZERİNE...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de son kriz bir şeyi çok net olarak gösterdi: Toplumun andaki burjuva siyasetçilerine ve siyasi partilerine karşı güven oldukça sarsılmış durumdadır.

Burjuva siyasetçileri ve burjuvazinin siyasi partileri toplumun geniş kesimleri içinde "yalnızca kendi çıkarını düşünenler", "kendi çıkarları için her şeyi yapabilen", "yalancı" "sahtekâr" "üç kağıtçı" "rüşvet yiyici" "kayırmacı" vb. olumsuz imajlarına sahiptir. Burjuva siyasi partileri, kendi içlerinde demokrasiyi tanımayan, lider sultasında olan örgütler olarak tanınmaktadır. Geniş kesimler için seçimlerde şu veya bu parti ve adayın tercih edilmesi, hepsi kötü olanların içinde en az kötü olanın, en az zararlı görülenin ve somut seçmenin andaki ve kısa gelecekteki doğrudan çıkarları doğrultusunda en fazla vaatte bulunanın tercih edilmesidir. (Geçmişteki seçim kampanyalarında köylük bölgelerde taban fiyatları konusunda yapılan vaatlerde rakip parti ne vaat ettiyse onun % 5 fazlasını vereceğiz sözlerinin seçim belirleyici rol oynadığı hatırlardadır.)

Kuşkusuz her partinin kesin taraftarı, ideolojik taraftarı, andaki vaat ve programın seçmen tercihinde rol oynamadığı dönemde olursa olsun belli bir partiyi seçen taraftarları vardır. Bunlar FP ve MHP'de, birbirine çok yakın programlar savunan diğer burjuva partilerine göre biraz daha fazladır. Fakat bu "kesin taraftarlar" hiç bir parti açısından, –en fazla kesin seçmeni olan FP ve MHP'de bile– seçmenlerin % 7-8'ini aşmaz. Seçmenlerin çok büyük çoğunluğu, seçimlerde parti tercihini o andaki çıkarları ve kötülerin içinde en az kötü olanın kim olduğu konusundaki değerlendirmesine göre yapmakta olan, burjuva istatistiklerinde "kararsızlar", ya da "yüzer-gezer oylar" olarak adlandırılan kesimdir. Yani her seçimde yeniden "arama" içindedir seçmenlerin büyük çoğunluğu.

Bugün yapılan kamuoyu yoklamalarında şu an parlamentoda grubu olan 5 parti ve parlamento dışındaki egemen sınıf partisi CHP'den hiçbirinin, tercihini bugünden yapmış olduğunu söyleyenler bazında % 10 barajını aşar görünmemesinin sırrı buradadır. Bugün tercihini yapmış olduğunu söyleyenlerin büyük çoğunluğu, şu veya bu burjuva partisinin kesin taraftarı durumundadır. Bunlar ise gerçekte küçük bir azınlıktır.

Bu arada yeni bir gelişme, yukarıda dikkat çektiğimiz bir gelişme de sözkonusudur. Burjuva siyasi partileri arasında farklılık giderek azalmakta, partiler programları itibariyle olduğu gibi pratikleri itibariyle de hep daha çok birbirlerine benzemektedirler. Bütün burjuva partileri içinde programatik olarak diğerlerinden en farklı görünen FP bile, program ve pratiğinde diğerlerine giderek yakınlaşmaktadır. Diğer yandan geçmişte, belli partiler ve siyasetçiler konusunda onları diğerlerinden ayırmak için yapılan "namuslu" tespiti de giderek değer ve önemini yitirmektedir. Bu bağlamda en çok güvenilen burjuva siyasetçilerinden biri olan Ecevit ve onun partisi DSP'nin, yiyicilik, adam kayırma, yiyicileri koruma vb. konusunda pratikte diğerlerinden pek farkı olmadığı, onun şimdiki koalisyon hükümetindeki tavırları ile açıkça görülmüştür. Geniş kitleler açısından bu; genelde burjuva siyasetine, siyasetçilerine, partilerine duyulan güveni daha da sarsmıştır.

Halk yığınları açısından güvenilmez olan burjuva siyasetçileri ve siyasi partileri, büyük burjuvazinin 'revizyon', 'temizlik', 'yenilenme' taleplerine kulaklarını tıkadığı ve direndiği ölçüde, onlar açısından da halkı kandırmada araç olma fonksiyonlarını giderek yitirmektedirler. Bu onları yeni siyaset/yeni siyasetçi arayışına itmektedir. Geçmişte denenen; fakat seçmenler bazında tutmayan Yeni Demokrasi Hareketi girişimi, burjuvazi açısından bugün başka bir isimle yeniden gündeme getirilebilir. Görünen bu alanda bir boşluk olduğu; burjuvazinin yeni siyasetçilere, kitlelere güven verecek ve onları peşinden sürükleyecek yeni siyasi partilere ihtiyacı olduğudur. Eski partiler ve siyasetçiler yenilenme ihtiyacına cevap vermezlerse, süreç içinde yenilenme onların dışında gerçekleştirilecektir. Daha şimdiden böyle bir yeni siyasi oluşumun olası liderleri ve kadroları üzerinde fikir cimnastiği yapılmakta, bir dizi büyük burjuva Derviş'e –"başarılı olması halinde"– böyle bir rol biçmektedir.

CHP içinde, Baykal ve Baykalcıların tepeden inmeci yöntemlerine karşı çıkan bir kanat da, şimdi CHP'den kopup yeni bir partileşme hareketi ile yenilenme isteğine "sol"dan cevap vermeye hazırlanmaktadır.

Solda var olan boşluğu HADEP de "Türkiyelileşerek" doldurma iddiasındadır ve bunun için çaba sarfetmektedir.

ÖDP de, kendi içinde sol fraksiyonları dıştalayıp, "ÖDP kimliği" ile siyaset yaparak soldaki "güvenilir siyaset", "güvenilir siyasi parti" talebine cevap verme iddiasını ileri sürmektedir.

Bizim için bütün tartışmada belirleyici olan şudur:

Burjuvazinin emekçilere karşı topyekün saldırı içinde bulunduğu ve burjuva siyasetçilerine/siyasi partilerine güvenin iyice sarsılmış olduğu, burjuvazinin siyasi arenada yeni alternatifler aramak zorunda kaldığı bugünkü ortamda hem sağda, hem solda "güvenilir siyaset", "güvenilir siyasetçi" boşluğu vardır.

Bu boşluğun 'sol'da doldurulmasında devrimci güçler açısından yapılacak çok iş vardır.

Önce şu tespit edilmelidir:

Devrimci sol güçler açısından, anda gerçek anlamda geniş emekçi kitleleri içinde aranılır ve güvenilir bir alternatif olma durumu yoktur. Devrimci sol güçler, kitle temeli itibariyle, marjinal küçük gruplar durumundadır. Fakat devrimci sol gruplar, egemen sınıfların da baş saldırı hedefi durumundadırlar. Kendilerini savunma ve gelişmeleri için, her birinin tek başlarına güçsüzlüğü de (birinin diğerine göre biraz daha güçlü olması, kitlesel etki açısından her birinin marjinal güçler olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.) gözönüne alındığında, ortak düşmana ve saldırılara karşı, eylem birliğini sağlama, üzerinde birleşilen belirli somut talepleri elde etmek için hareket birlikteliğini sağlama hayati önemde bir sorundur. Bu aynı zamanda kitleler içinde etkinin arttırılması, kitlelerin güveninin kazanılması için de hayati bir sorundur. Emekçi kitleler haklı olarak, en basit sorunlarda bile örgütlü güçlerini birleştirmeyi beceremeyen, aralarında eylem birliğini sağlayamayan güçlerin, nasıl olup da halkın mücadele birliğini sağlayacağını sormaktadırlar. Bu bağlamda örneğin son ölüm orucu eylemlerinin neden üç örgüt tarafından başlandığı, neden gelinen yerde iki ayrı talep listesi olduğu düşünen her insanın sorduğu, bizim cevaplandırmada güçlük çektiğimiz sorulardır! Aynı şekilde neden örneğin eylemler içinde DHKP-C'nin, Devrimci Solcuları; MLKP'nin KP-İÖ'cüleri eylemlerden dışlamaya çalıştıkları ve bunun için yer yer şiddete başvurmaktan bile çekinmedikleri, her düşünen insanın sorduğu, cevap istediği, bizim cevaplandırmada güçlük çektiğimiz sorulardır. Böyle kendi içinde en basit konularda bile birbirine tahammülsüz, birbirini yiyen bir devrimci solun kitleler içinde gerçek alternatif haline gelmesini çok bekleriz!

Eğer kitlelerin gözünde gerçek bir alternatif haline gelinmek isteniyorsa, devrimci sol grupların tümü açısından yapılacak ilk iş, aralarındaki ideolojik-siyasi ayrılıklar ne olursa olsun, ortak düşman saldırılarına karşı ve demokratik hakların savunulması ve genişletilmesi için mücadele birliğinin sağlanmasıdır. Devrimci sol gruplar, birbirlerine karşı ve kendi içlerinde şiddet eylemlerini ilke olarak reddetmeli; ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları üzerine açık ve kamuoyu önünde mücadeleyi dıştalamayan bir eylem birliğini sağlamalıdırlar. Her örgütün ajitasyon ve propagandada tam serbestliğini tanıyan bir eylem birliği, devrimci grupların en geniş eylem birliğini sağlamanın yoludur. Demokrasi istediğini, demokrasiyi devrimle kazanacağını söyleyenlerin, kendi içlerinde ve aralarında ideolojik-siyasi görüş ayrılıklarını –yer yer şiddet kullanarak da– bastırmaya kalkışması, olacak iş değildir. Bu tavırlar emekçilere güven vermez! Tersine onları devrimden, devrimciden soğutur. Kendi içinde demokrasiye tahammülü olmayanların, topluma demokrasi getirme iddiası içi boş bir iddiadır. Bu yüzden devrimci sol gruplar açısından, anda toplumda var olan siyasi boşluğu doldurma konusunda yapılacak ilk iş, kendi aralarında ajitasyon-propagandada serbestlik, eylemde birlik şiarını hayata geçirmek ve tek tek eylemlerde sağlanacak eylem birliklerine temel olacak nispeten kalıcı bir koordinasyon ve örgütlenme yaratmaya çalışmaktır. Geçmişte bu yönde girişilen inisiyatifler içinde örneğin BDGP olumlu bir deneyim ve insiyatif idi.

Kuşkusuz salt devrimci sol grupların kendi aralarında eylem birliğini sağlamaları, anda toplumda var olan siyasi boşluğu soldan doldurmaya yetmez.

Bunun dışında, düzene muhalif olduğunu söyleyen, sosyalist olduğunu söyleyen, demokrasiden, barıştan yana olduğunu söyleyen, ulusal baskıya, ırkçılığa, cinsel baskıya karşı olduğunu söyleyen, emperyalist sömürü ve tahakküme karşı olduğu söyleyen; işkenceye karşı olduğunu, insan haklarının uygulanmasından yana olduğunu söyleyen tüm güçlerin, üzerinde –en azından söylemde– birleşilen asgari talepleri savunma (işçilere emekçilere tüm halka yönelik ekonomik ve siyasi saldırılara karşı var olan hakların savunulması ve genişletilmesi için mücadele; halk yığınlarının yaşama ve mücadele şartlarının iyileştirilmesi için mücadele, faşizme karşı burjuva demokratik haklar için mücadele) temelinde biraraya getirilmesi gereklidir. Bunun da andaki yollarından biri, kendi içinde hiç bir burjuva partisinde görülmeyen genişlikte bir demokrasi yaşayan ve yaşatan bir cephe örgütünün inşasıdır. Bu cephe örgütü, onun içinde çalışan her gruba tam bir ajitasyon propaganda örgütlenme özgürlüğü tanır; her grup isterse bu cephe örgütü içinde kendi grup yapısını korur, kendi fraksiyonunu kurar veya kendine yakın gördüğü örgütlerle ayrı ortak bir fraksiyon oluşturur. Cephe örgütünün programı kuşkusuz üzerinde birleşilen asgari müştereklerin ifade edildiği bir program olur. Bu bugünkü şartlarda burjuva demokratik hakların birlikte savunulması, faşist saldırılara, emperyalist tahakküme birlikte karşı konulması, bağımsız-demokratik bir ülke için mücadele edilmesi programı olabilir. Fakat bu cephe örgütü onun içinde çalışan her örgüte kendi özel programını da kendi (fraksiyonu) adına açıkça savunma, bu temelde yığınlar içinde propaganda yapma, örgütlenme özgürlüğünü tanır. Bunun engellenmesine ilke olarak karşı çıkar. Böyle geniş bir demokratik cephe birliği, alternatif arayan kitleler açısından gerçek bir alternatif olabilir.

Böyle bir cephe örgütü, şu an varolan ortamda, legal bir siyasi parti olarak da ortaya çıkabilir. Gerçek anlamda bir burjuva demokratik programla (ki bu sosyalistlerin/komünistlerin asgari programıdır) ortaya çıkan, kendi içinde burjuva demokrasisinden ileri gitmek isteyen grupları da barındıran ve bunların ortak düşmana karşı ortak mücadelesi ve kendi aralarında barışçıl yöntemlerle yürütülecek ideolojik mücadele ve yarışının şartlarını yaratan, demokratik bir kitle partisi, bugün yığınlar içinde, tek tek legal sol partilerin harekete geçirdiği kitlelerin aritmetik toplamından daha fazla bir gücü harekete geçirebilir. Böyle bir (cephe) parti(si) hatta egemenlerin meclis ahırının kürsüsünü, sömürü düzeninin gerçek yüzünü teşhir edecek bir kürsü olarak kullanacak güce kısa sürede de varabilir. Yeter ki, gerçek anlamda "muhalif" sol, "demokrasi" istediğini iddia eden sol, bu isteğinde ciddi olduğunu göstersin, kendi içinde demokrasiyi yaşayıp yaşatmaya hazır olsun.

Biz kuşkusuz hayalci değiliz. Bu söylediklerimizin önümüzdeki kısa dönem içinde hayat bulmasını beklemiyoruz.

Fakat gerçeklerin inatçı olduğunu, eninde sonunda doğru olanın kendisine yolu açacağını biliyoruz.

Çağrımız, doğrunun kendine yol açmasına katkıda bulunmak ve zaman kaybetmemek için, öncelikle bütün devrimci insanların kendi gruplarını bu sorunların ciddi bir biçimde tartışılmasına zorlamaları çağrısıdır.

Nisan 2001 ▲

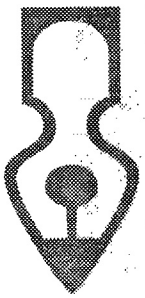

Bilindiği gibi bir süre önce Meksika'daki EZLN örgütünün 23 önderi, Chiapas'tan başlayıp başkent Mexico City'de biten bir yürüyüş yaptılar. Bu yürüyüşün son durağında EZLN önderleri, yerli halklar adına Meksika parlamentosunda bir konuşma yapıp, bir yasa tasarısı sundular.

Bu barışçı yürüyüş, bütün dünyada olduğu gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de geniş yankı buldu. PKK'nin tutsak Genel Başkanı Abdullah Öcalan avukatları aracılığıyla yaptığı açıklamalardan birinde; "Meksika'da Zapatistaların(*) yaptığı gibi, Kürtler Ankara'ya barış yürüyüşü yapabilir" şeklinde bir tavır takındı.

Gerek Zapatistaların yürüyüşü, gerekse buna Kuzey Kürdistan-Türkiye'de öykünmeler bağlamında, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesi'nin 13. toplantısında yapılan değerlendirmeleri aşağıda yayınlıyoruz.

Zapatist hareketin ezilen halklar ve Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından anlamı...

(...) Meksika Türkiye değil! Chiapas Kuzey Kürdistan değil! PKK, daha çıkış noktasında "Ben reformistim", "Savaş istemiyorum" diyen EZLN değil! EZLN Meksika devleti ilişkisi; PKK-TC devleti ilişkisi değil! (...) TC devleti, PKK'nin liderini zindanda tutsak tutuyor! İdam cezası veriyor! Aradaki ilişki kökten değişik bir ilişki. Hal böyle olduğu için, hiç kimse Türkiye'de Zapatistalara özenmemelidir!

Zapatistalar ya da (ELZN isimli örgüt) bütün dünyada emperyalizmin tam egemenliğini ilan ettiği bir ortamda, Meksika'nın ezilen yerli halkının yoğun olduğu bir eyaletinde (Chiapas'ta) 1993-1994 yılbaşı gecesi küçük bir yerleşim birimini silahlı bir eylemle işgal ettiler.

Kendilerinin bunun için 25 yıllık bir hazırlık yaptıklarını söylediler. Bu hareketin önderleri, yerlilerin ulusal haklarının verilmesini talep ettiler. Meksika için genel demokratikleşme talebini ileri sürdüler. Devlet güçleri ile bir-iki silahlı çatışma ertesinde, devlet ile mümkün olduğu kadar silahlı çatışmaya girmeme tavrı sergilediler. Devlet güçleri doğrudan saldırmadıkça silahlı çatışmadan kaçındılar.

Bu hareket, diğer gerilla gruplarından farklı olarak:

a) Silahlı mücadeleye girişmeden önce oldukça uzun bir hazırlık döneminde adına konuştuğu yerli halk içinde yoğun bir aydınlatma ve örgütleme faaliyeti yürüttü ve görünen o ki, halkın önemli bir bölümünün sevgi, sempati ve desteğini kazandı.

b) Medyadan, hem ulusal hem uluslararası alanda, –en ileri tekniği de kullanarak– ustaca yararlandı.

En başından itibaren bu örgüt, Latin Amerika'daki devrimci gerilla örgütlerinden değişik olarak, kendi sorununun "iktidarı ele geçirmek" olmadığını; silahlı çatışma ve ayaklanmadan yana olmadığını, ayrılıktan yana olmadığını, esas sorununun Meksika'nın demokratikleştirilmesi ve yerli halka ulusal haklarının –ki bu bölgesel özerkliğin sınırlarını aşmayan bir "ulusal hak" olarak kavranıyordu– verilmesini istediğini, bunun için legal ve açık mücadeleden yana olduğunu açıkladı. Silahlı işgal hareketi aslında bir sembol, bir işaret olarak kavranıyor; egemen sınıflara demokratik çözümün kabul edilmemesi halinde nelerin mümkün olduğu mesajı-

nın verilmesinin aracı olarak görülüyordu. Devlet pazarlığa davet ediliyordu. Bu hareket gerçekte Meksika yerli halkının ulusal haklarını savunduğu noktada, ulusal baskıya karşı çıktığı noktada, Meksika için demokratikleşmeyi savunduğu noktada doğru ve haklı talepleri savunan, sistem içi reformlarla düzelme talep eden, bu anlamda reformist bir hareketti, harekettir.

Uluslararası alanda da, emperyalizmin her şeye hâkim göründüğü bir ortamdaki silahlı çıkışı ile tüm ezilen halklar açısından bir umut ışığı olmuş ve daha sonra karizmatik liderleri üzerinden dünyaya yaygınlaştırılan romantik devrimci laflarla süslü reformist çözüm önerileriyle, özellikle batılı ülkelerde sol hareket içinde de büyük sempati toplamıştır.

Bu hareket özellikle yerli halk içinde oldukça güçlü bir tabana sahiptir. Meksika devleti ve emperyalist güçler, başlangıçtaki kısa bir şaşkınlık ertesinde, bu hareketin sistem içi bir hareket olduğunu gördükleri noktada, bu hareketin askeri olarak yok edilmesi girişimlerinde bulunmamış; bunların yeriyurdu bilinmesine rağmen, bunlara karşı topyekün bir saldırı girişiminde bulunulmamıştır. Daha çok hareketin Chiapas'la sınırlı ve yerli halk hareketi ile sınırlı kalmasına yönelik bir strateji izlenmiştir. Fakat EZLN'i yok sayan, onu resmen muhatap almayan strateji başarılı olmamış; giderek daha fazla 'Meksika'nın demokratikleştirilmesi' talebini öne çıkaran EZLN Chiapas dışındaki eyeletlerde de güçlenmeye başlamıştır.

Bu arada Meksika hakim sınıfları içinde, liberalleşme/demokratikleşme, bu sürecin içine EZLN'i de katarak Meksika'yı "güçlendirmekten" yana olan güçlerle, Meksika'yı 1920'li yıllardan beri yöneten, tutucu "Kurumlaşmış Devrim Partisi" (bunlar Meksika'nın, 30'lu yılların CHP'sine benzeyen bir partisidir) iktidarı arasındaki iktidar dalaşı da iyice sertleşmiş; 2000 sonlarında yapılan başkanlık seçimlerinde, KDP'nin başkanlık adayı, Meksika tarihinde ilk kez başkanlık seçimlerini kaybetmiş, liberal kanadın temsilcisi Vicente Fox başkan seçilmiştir. Şimdi Fox, temsilcisi olduğu kanadın tam olarak iktidara gelebilmesi için bir mücadele yürütmekte, bu mücadelede parlamentoda çoğunluğu hâlâ elinde bulunduran KDP ile çatışmaktadır.

Meksika'da halkın çoğunluğu, aslında ülkede bir değişme, demokratikleşme/liberalleşme istediğini başkanlık seçimlerinde tavrıyla göstermiştir.

Vicente Fox, başkan seçildikten sonra, kendi iktidarını sağlamlaştırabilmek için, "Meksika'yı birlikte güçlendirelim" diyen EZLN liderlerine, Meksika'nın birlikte güçlendirilmesine katkıda bulunma çağrısı yaptı. Bu çağrı üzerine, EZLN'in 23 lideri Chiapas'dan silahsız olarak yola çıkıp, devlet polisinin gözetimi ve koruması altında başkente yürüdüler. Bu yürüyüş, yürüyüş kolunun geçtiği her yerleşim biriminde, kitle gösterileriyle demokrasi taleplerinin dile getirildiği bir eylem oldu. EZLN liderleri parlamentoda yerli halkların hakları konusunda bir yasa tasarısını sunmak, yerli halklar adına konuşmak istediler. Vicente Fox bu talebe destek verdi. Bu talebin gerçekleştirilmesi, Meksika devleti açısından EZLN'in yerli halkların gerçek temsilcisi olarak kabulü, parlamentoda yerli halkların temsilcisi bulunmadığının kabulü anlamına geliyordu. Liberaller Meksika'da iç barış ve Meksika'nın birlikte güçlendirilmesi için bu "tavizin" verilmesinden yana tavır takınırken, Kurumlaşmış Demokrasi Partisi'ndeki tutucu kanat bunu reddediyordu. Bunlar uzun süre direndiler, parlamentoda konuşma yerine parlamentodan bir heyetle görüşme uzlaşma önerisini getirdiler. EZLN liderlerinin başkenti terkedip, Chiapas'a dönme tehditleri üzerine, sonuçta EZLN'in istediği oldu. EZLN heyeti adına parlamentoda yerli halklar adına bir konuşma yapılıp yasa tasarısı sunuldu. Böylece Meksika devleti EZLN'i resmen yerli halkların temsilcisi olarak kabul ettiğini belgelemiş oldu.

Burada ilginç olan şey şudur:

Bir gerilla grubu var ve bu gerilla grubu gerçekte burjuva anlamda liberal bir demokrasi istiyor. Uluslarası alanda da "global bir devrim", "yeni bir dünya düzeni" istediklerini söylüyorlar. İstediklerinin ne olduğunun içi biraz açıldığında, "sömürüsüz bir kapitalizm" istedikleri görülüyor. Yani gerçekte devrimci bir programları yok. İktidar olmak filan da istemiyorlar. (En azından şimdilik söyledikleri bu. Süreç içinde bu hareketin gelişeceği yer, emperyalist ülkelerde en somut örneğini Almanya somutunda Yeşiller'de gözlemlediğimiz gelişmenin vardığı nokta olacaktır. Yani bu hareket açık liberal bir siyasi partiye dönüşecek, 'büyük' ortakların yanında, küçük koalisyon ortağı olarak "Meksika'nın birlikte güçlendirilmesi" için siyasi iktidar ortağı olacaktır. Bu durumda belki içinden küçük bir bölüm radikalleşir, devrimcileşir. Subcomandante Marcos'u veya bir başka EZLN yöneticisini önümüzdeki on yıl içinde Meksika hükümetinin içinde ya da uluslararası kuruluşlarda önemli mevkilerde görmek kimseyi şaşırtmamalıdır.)

Emperyalizm, liberal yazar, çizer, sanatçı takımı üzerinden ezilen halklara şimdi bu hareketi örnek gösteriyor! Ezilen halklara verilen mesaj şu: EZLN'den öğrenin, akıllı, uslu olun! Barışçıl olarak istediğiniz haklar için mücadele edebilir, yürüyüş yapabilirsiniz, yeter ki devrim istemeyin! Yeter ki sistemi gerçek anlamda sorgulamayın!

EZLN'in Meksika devleti tarafından ve emperyalist güçler nezdinde böyle kabul görmesi, aslında EZLN'in bugünkü çizgisine benzer bir çizgiyi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de izleyen PKK'ye umut ve cesaret verdi. Şimdi PKK yayın organlarında, EZLN'in "başkente yürüyüşüne" benzer bir yürüyüşün olup olamayacağı tartışılıyor. Somut olarak Güney Kürdistan'dan gerilla güçlerinin silah bırakıp gelmesinin mi; Diyarbakır'dan Ankara'ya mı, yoksa Ankara'dan Diyarbakır'a heyetlerin yürümesinin mi doğru olacağı; yürüyüşlere kimlerin katılması gerektiği vb. vb. tartışılıp duruyor.

Bu bağlamda Meksika Türkiye değil! Chiapas Kuzey Kürdistan değil! PKK, daha çıkış noktasında

DIŞ BASINI

Öcalan Zapatistaları örnek almak istiyor

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Meksika'da zapatistaların yaptığı gibi Kürtler de Ankara'ya 'Barış Yürüyüşü' yapabilir açıklaması dış basında büyük yankı uyandırdı.

Halk artık politikacılara güvenmiyor

"Ben reformistim", "Savaş istemiyorum" diyen EZLN değil! EZLN Meksika devleti ilişkisi; PKK-TC devleti ilişkisi değil!

Önce Meksika, Türkiye'yle karşılaştırıldığında, bütün eksikliklerine rağmen, Türkiye'dekinden çok daha güçlü bir köylü hareketi/devrimi yaşamış; bu anlamda burjuva demokrasisinin kitleler içindeki yaygınlığı açısından, Türkiye'ye göre çok daha "demokratik", çok daha ileri bir ülke.

İkincisi, yerli halklar Meksika'da nüfus içinde, Kürtlerin Kuzey Kürdistan-Türkiye nüfusundaki yoğunluğuna sahip değil. Chiapas Meksika açısından, Chiapas'ın Meksika'dan ayrılması şartlarında bile, Kuzey Kürdistan'ın Türkiye açısından haiz olduğu öneme sahip değil. Emperyalistler açısından da Kuzey Kürdistan sorunu, bütün Ortadoğu'daki güç dengelerini ilgilendiren, Chiapas'dan çok daha önemli bir sorun.

PKK çıkış noktasında programına; "Bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan!" hedefini yazan bir örgüt. Ortadoğu'da Filistin'den sonra en uzun silahlı mücadele yürüten bir örgüt. Yürüyen savaşta ölü sayısı 50 bine varıyor! Chiapas'da EZLN–Meksika devleti savaşında kayıplar onlarla ifade edilirken, Kuzey Kürdistan'da onbinlerle konuşuluyor! Şimdi geldiği yerde PKK çizgisinin EZLN çizgisiyle bir olması, bu geçmişi ortadan kaldırmıyor. Türkiye'de egemen sınıfların önemli bir bölümü açısından (hatta PKK tabanındaki iyi niyetli devrimci birçok insan açısından da) PKK gerçek niyetini gizliyor, takiyye, taktik yapıyor!!! Böyle bir geçmişe sahip olan bir örgütü "Kürtlerin temsilcisi" olarak kabul etmek, EZLN'nin yerli halkların temsilcisi olarak kabul edilmesiyle karşılaştırılamaz ölçüde büyük bir tavizdir. Bugün Türkiye'de egemenler içinde hiç kimse bunu yapmaz, yapamaz.

Meksika devleti ile EZLN ilişkisi ile TC–PKK ilişkisi arasındaki farkı en iyi bir biçimde yaşadık:

Meksika devleti EZLN'nin liderlerini kendi korumasında parlamentoda konuşmaya taşıyor! EZLN liderleri sembolik hale gelmiş maskelerini bile çıkarmadan parlamentoda konuşma yapıyor, televizyonlarda konuşmalar yapıyor, devlet başkanıyla adeta devletler arası görüşmeler yapıyor vb.

TC devleti, PKK'nin liderini zindanda tutsak tutuyor! İdam cezası veriyor! Aradaki ilişki kökten değişik bir ilişki.

Hal böyle olduğu için, hiç kimse Türkiye'de Zapatistalara özenmemelidir!

Zapatistalara öykünen bir yürüyüşe bugünkü şartlarda devlet, devlet resmi güçleri saldırmazsa devlet içindeki çeteler, onlar saldırmazsa MHP'nin sivil faşist güçleri –halk saldırdı görüntüsü altında– saldırır. Böyle bir yürüyüş girişimi, PKK'nin bugün istediği "barışçıl ortamı" torpillemek için bulunmaz fırsat yaratır. Bu yüzden de zaten PKK'nin de böyle bir girişimde bulunma ihtimali oldukça zayıftır.

Olacak olan, 8 Mart öncesinde kimi Türk aydın kadınlarının yaptığına benzer, –Diyarbakır'da kadınlarla buluşma– küçük, fazla spekülatif olmayan etkinliklerdir bugünkü şartlarda.

Önümüzdeki dönemde, orta vadede Meksika'dakine benzer bir hareketin PKK açısından olma ihtimali bütünüyle dışlanamaz. Emperyalistlerin bugün propaganda ettikleri şey de aslında budur. Bu gibi hareketlerin başını çekenler devlet ile uzlaşma yanlısı iseler, yasal sınırlar içerisinde belirli haklarının verilmesi mümkün olabilir. Emperyalizm de böylesi durumlarda Meksika'yı örnek gösterebilir.

Zapatista hareketini önümüzdeki dönemde de izleyeceğiz▲

(*) Zapatista / Zapatacı: Örgüt kendini, Meksika'da 1906'da başlayan köylü ayaklanmalarının önderi, köylü devrimcisi Emiliano Zapata'nın isminden yola çıkarak, Zapatacı olarak adlandırıyor.

2001 Newroz'undan...

Ulusal baskının, zulmün, sömürgeciliğin kaynağı bu sömürü düzenidir, kapitalizmdir. Kürt ulusal sorunu da, ulusal baskı da bu sistemin ürünüdür ve bu sorunu, onu yaratanlar çözemez.

2001 yılının Newroz'unda da, geçen yıl olduğu gibi bir yandan Newroz ve diğer yandan Nevruz kutlamaları; yasaklanan, izin verilmeyen ve izin verilen Newroz kutlamalarına tanık olduk. Bazı yerlerde halk ile polis arasındaki çatışmalara; devletin kolluk güçlerinin hoşuna gitmeyen eylemlere müdahale edip onlarca insanı tutuklamasına... rağmen Newroz, geçen sene olduğu gibi esas olarak bu yıl da esasta barışçıl biçimde kutlandı.

Devletin örgütlediği Nevruz kutlamaları gibi devletin izin verdiği Newroz kutlamalarında da herhangi önemli bir olay yaşanmadı. Çatışmalar devletin yasağına rağmen –örneğin İstanbul'daki– yapılan izinsiz "merkezi" ve Kuzey Kürdistan'ın değişik şehirlerinde halkın mahallelerde kutlamaya çalıştığı "dar, yerel" Newroz eylemlerine devletin kolluk güçlerinin müdahalesi sonucu yaşandı. Bu müdahale ve çatışmalar sonucu yüzlerce insan gözaltına alındı. Fakat bu çatışma ve tutuklamalar, genel olarak Newroz'un barışçıl kutlanmasının gölgesinde görünmez oldu...

Newroz'un bu yılki kutlamalarında da PKK ve HADEP tarafından Kürt halkına ve bir bütün olarak Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin işçi ve emekçi kitlesine taşınan bilinç; "barış", "demokratik cumhuriyet" adına faşist Türk devletiyle barış içinde birlikte yaşama, Kürt ulusal sorununa bu sömürü, soygun düzeni içinde çözüm getirilebileceği bilinci oldu.

1990'lı yılların başlarında Kürt ulusunun faşist Türk devletinin ulusal baskı ve zulmüne karşı mücadele günü olarak kullandığı ve ulusal baskıya karşı mücadelenin sembolü olarak kutladığı Newroz; PKK'nin faşist Türk devletiyle barış siyaseti ve sömürgeci TC'nin de Newroz'u "Türk bayramı" olarak "keşfedip" Newroz'u Nevruz'laştırmaya çalışması sonucu artık ulusal baskıya karşı bir mücadele günü olmaktan çıkarılıp bayram olarak kutlanıyor...

Özellikle PKK ve HADEP tarafından Newroz kutlamalarının düzen içine hapsedilmesi, TC ile barış ve "ortak vatan"siyaseti; "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü" koruma çabası içinde olan faşist Türk devletinin özel olarak şatafatlı Nevruz gösterilerini gereksiz hale getirdi. Fakat buna rağmen, yani devlet tarafından şatafatlı kutlamalar yapılmasa da, Newroz, yine "Türk dünyasının en eski bayramı" olarak lanse edilip Nevruzlaştırma çabaları sürdürüldü. Gelinen yerde en ırkçı faşist parti olan MHP meclise Nevruz'un resmen "milli bayram" olarak kutlanması için yasa tasarısı sunmaktadır...

Sömürgeci faşist Türk devleti bir yandan Newroz'un Türk dünyasının bayramı olarak kutlanması yoluyla, diğer yandan da Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadele yerine, Newroz'u "ortak vatan" siyaseti temelinde Türk hakim sınıflarının çizdiği sınırlar çerçevesinde kutlamasını sağlama yoluyla Newroz'un Nevruzlaştırılmasına sıcak bakmaktadır.

Önümüzdeki yıllarda Türk dünyasının bayramı olarak Nevruz'un resmi tatil günü olarak kutlanması hiç de sürpriz olmayacaktır.

Kuşkusuz Newroz'un adı Nevruz diye değiştirilerek ve "milli bayram" ya da "Türk dünyasının bayramı" olarak resmi tatil günü ilan edilip kutlanmasına, "hayır, Newroz Kürtlerin bayramıdır, siz kutlayamazsınız" vb. biçimde karşı çıkacak değiliz. Sonuçta herkesin bayramı kendine!

Bu bağlamda yapılması gereken esas şey, Türk hakim sınıflarının ırkçı, şoven siyasetinin değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilere gösterilmesidir.

Türk hakim sınıfları Newroz'u resmi tatil günü olarak kutlamaya çalışırlarken de, Newroz'u Türk bayramı olarak ele alıp Kürt ulusunun varlığını inkara devam etmektedir. Yani, resmi tatil günü olarak yasalaşması Newroz'un kabul ettirilmesi bağlamında belli ölçüde bir ilerlemeyi ifade etse de, bu gerçekte, Newroz'un Nevruzlaştırılması, TC'nin ulusal baskı, zulüm siyasetinin başka biçimde devam etmesi demektir. Bu yaklaşım MHP'nin yasa önerisinin gerekçesinde de kendisini göstermektedir. Sözkonusu tavır şöyledir:

"Temelinde sevgiyi, güzelliği, dayanışmayı, baharın gelişini, binlerce yıllık vazgeçilmez adetlerimizi, gelenek ve göreneklerimizi yaşatan Nevruz'un bir günlük resmi bayram olarak kutlanması milletimizi sevindirecektir. Aynı zamanda bütün Türk Cumhuriyetlerinde resmi bayram olarak kutlanan bu özel günün bizde de resmi bayram ilan edilmesi, ortak bir sevincin yaşanmasına öncülük edecektir. Dili, tarihi, dini bir olanların sevinçleri de bir olmalıdır." (Türkiye, 22 Mart 2001)

Evet, sorun Newroz'un Nevruz adı altında resmi tatil olarak ilan edilmesinde değil, sorun, Nevruz'un Türk dünyasının bayramı ilan edilmesi temelinde Kürt ulusunun ulusal varlığının inkarının sürdürülmesinde, TC'nin ırkçı, faşist inkar ve imha siyasetinin "demokratik" siyaset olarak kitlelere sunulmasındadır.

Türk hakim sınıfları gerek Nevruz kutlamalarından, gerekse de "ülkenin bütünlüğü birliğinden" yana olduğunu durmadan ilan eden HADEP önderliğindeki Newroz kutlamalarından ve bu kutlamalarla kendi ulusal kimliğine de sahip çıkan Kürt halkının önemli bir bölümünün TC ile barışmaya hazır olmasından memnundur.

Fakat yine de ortada bir sorun duruyor: TC ile barışa hazır olan kitleler, ya da 15 yıl süren savaşın artık TC tarafından da bitirilmesinden yana olan Kürt halkı, kendi ulusal kimliğinin kabulünü, en azından kültürel bazı hakların kendisine verilmesini; Kürtçe tv ve radyo yayınını, Kürtçe eğitimi, her şeyden önce de Kürt olarak kabul edilmesini istemektedir. Kürt halkının TC ile barıştan yana olmasından memnun olan TC, Kürt ulusunun ulusal kimliğine sahip çıkmasından, ya da en azından kültürel haklarını istemesinden hiç de memnun değildir.

Tüm "demokratikleşme" palavralarına rağmen TC, Kürt ulusunun ulusal varlığını inkara devam etmektedir. Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etmenin ötesinde Kürtleri ulusal azınlık olarak bile kabul etmemekte; AB'ye üye olmanın planı olan "Ulusal Program"da (UP) bırakın Kürtçe eğitim hakkı vb.ni bir kenara, Kürtçe tv ve radyoya bile yer verilmemektedir.

ABD Başkanı Bush'un adını veya internet adresini yazarken, ya da TV'lerde Show'lar yapılırken, hatta ve hatta Türkiye'nin hemen her yerinde –özellikle de turistik bölgelerde– WC yazılırken sorun olmayan **W(dabılyu)**, Newroz kutlamaları için HADEP tarafından yapılan başvurularda Türkçe alfabede olmadığı nedeniyle sorun olmaya devam etmektedir. Kuzey Kürdistan'da birçok yerel gazete ceza almamak için Newroz kavramını **W'yi** tersten yazarak, ya da **W** yerine soru işareti koyarak yazmak zorunda kalmıştır.

2001 Newroz'unda da Türk hakim sınıflarının "birlik, beraberlik ve kardeşlik" çağrılarının gerçek içeriğinin, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nün, "Türk dünyasının birliğinin" savunulması; Türk hakim sınıflarının iktidarının, faşizmin kabulü, ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal varlığının reddi olduğu, gerçekleri olduğu gibi görmek isteyenler için açıktır.

PKK, HADEP ve Newroz 2001

PKK Başkanlık Konseyi, 2001 Newroz'unun "Sabrımız Kalmadı, Ya Özgürlük Ya serhıldan" şiarıyla "barış ve demokrasi mücadelesinin hamle yaptığı bir sürece dönüştürülmesi" çağrısında bulundu ve şunları tespit etti:

"... 2001 Newroz'una uygun düşen kutlama biçimi, bugünü barışçıl-siyasal serhıldan olarak kutlamaktan geçer. Bugün, Demokratik Cumhuriyet'in kuruluşu temelinde geliştirildiği gün olarak karşılanmalıdır." (Özgür Politika, 17 Mart 2001)

"Barışçıl-siyasal serhıldan"dan ne anlaşıldığı da şu tespitte ortaya kondu:

"... demokratik ölçüler içerisinde kalınarak; korsan gösteriler, mitingler, yürüyüşler, kepenk kapama, iş bırakma, ışık söndürme, ulusal giysi ve renkler taşıma, şehitlerin kabirlerini ziyaret etme vb. her çeşit eylem biçimini geliştirip Newroz serhıldanla karşılanmalıdır." (aynı yerden)

Faşist Türk devletiyle anlaşma, "ortak vatan" savunusu ve "Demokratik cumhuriyet" esprisi temelinde ortaya konan bu tavır, Abdullah Öcalan'ın Newroz mesajında şöyle ortaya konmaktadır:

"... Türkiye'nin çatışma ortamından kurtulması ve kısır döngüde çıkması için üzerimize düşeni yapmaya devam edeceğimizi belirtmek istiyorum. Halkımız, bu sorumluluk bilinciyle demokrasi, barış ve çözüm sürecine güç vermelidir. Çözümün dili uzlaşma ve barıştır ve bu dil şiddete yol açacak tutumlardan kaçınılmasını gerektirmektedir." (Özgür Politika, 20 Mart 2001)

PKK adına yapılan resmi açıklamalarda olsun, tek tek Başkanlık Konseyi üyeleri adına konuşmalarda olsun ortaya konan temel tavır, TC ile "uzlaşma ve barış dili", TC'nin "bölünmez bütünlüğü"nün savunuculuğu tavrı oldu. 00Faşist Türk devletinin saldırılarını yoğunlaştırdığı bir ortamda da PKK, TC ile uzlaşma ve barış siyasetinin Kürt sorununa çözüm getireceğini Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin beyinlerine şırıngalamaya devam etmektedir.

Bu siyasetin bir sonucu da PKK'nin TC'nin AB'ye üyeliğini destekleyeceği yönlü PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklaması oldu. Sözkonusu tavır şöyledir:

"Partimiz ve Kürt halkı, bu doğrultuda çaba sarfedecektir. Etkinliklerini, Türkiye'nin AB yolunda mesafe kaydetmesi için yürütecektir. Kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve AB'ye girmesine engel olan politikalarla mücadele içinde olacaktır." (Özgür Politika, 28 Mart 2001)

Demokrasiden, burjuva demokrasisini anlayan ve TC'nin AB'ye girmesini demokratikleşme olarak kabul eden ve kitlelere bunu demokratikleşme olarak empoze eden PKK ve yetkilileri böylece "demokratik cumhuriyet"ten de neyi anladıklarını ortaya koymaktadırlar. Bu siyasetle PKK, Türk hakim sınıfları içinde AB'ye üye olmaktan yana olan ve Kopenhag Kriterlerini kabul eden burjuvazinin siyasetinin kuyrukçusu olmaya hazır olduğunu da göstermektedir.

PKK'nin bunlardan esas olarak ayrıldığı nokta KOB ve UP'de Kürtlerin kimliğinin kabul edilmemiş olmasıdır. Bu yüzden de PKK Başkanlık Konseyi'nin UP hakkında takındığı tavırda, sözkonusu belgelerde "Kürt halkının kimliğinin kabulünü içerme"si, sorunun çözümü olarak savunulmaktadır. Yine Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan UP'un demokratik yanlarının da olduğunu, tümden reddetmediklerini ve bu programın tartışılarak düzeltileceğini umduklarını açıkladı.

PKK'nin siyasetine uygun olarak HADEP de Newroz'u devletle barış siyaseti temelinde kutladı. Diyarbakır Belediye Başkanı Feridun Çelik, diğer HADEP önde gelenleri gibi Newroz'da HADEP'in ne yapması gerektiğini şöyle dile getirdi:

"Newroz, barış ve huzur içinde geçecek. Türkiye'de bir bütün olduğumuzu Newroz'da göstermemiz gerekiyor." (Özgür Politika, 21 Mart 2001)

HADEP Genel Başkanı Bozlak ise Newroz kutlaması konuşmasında Newroz'un "demokratik bir cumhuriyette yaşama ve yaşatmak arzusunun ibaresi" olduğunu tespit ettikten sonra şunları söyledi:

"Biz bu ülkenin bütünlüğünden, birliğinden, barış ve kardeşlikten yanayız. Bizler bu ülkenin birliğinin de teminatıyız." (Özgür Politika, 22 Mart 2001)

Gerek PKK, gerekse de HADEP'in siyaseti, "demokratik cumhuriyet" adına Kürt ulusal sorununun düzen içi bazı yasal değişikliklerle çözülebileceği yanlış siyaset temelinde yükselmekte; ve alınabilecek bazı demokra-

tik kültürel hakların elde edilmesini emekçi kitlelere çözüm olarak sunmaktadır.

Bu siyasetin Newroz kutlamalarındaki yansımalarından biri de "Ne inkar, ne ayrılık! Demokratik cumhuriyet." sloganı oldu. Bu slogan, bazı burjuva kalemşörlerin de hoşuna gitmiş olacak ki, Newroz kutlamalarını örgütleyen HADEP'e övgülerde bulundular.

Hatta Hürriyet gazetesinde köşe yazarlığı yapan Cüneyt Ülsever, Kürt halkını Türk devletiyle barıştırmak, Kürt sorununu çözmeye arabulucu olarak HADEP'i önermektedir. Tavrı şöyledir:

"Korkular taşıyan iki tarafa da birbirinin meramını anlatacak birileri lazım.

İki tarafın da tanıdığı ve güvenebileceği!

Benim önerim bu arabulucunun ***HADEP*** *olmasıdır." (Hürriyet, 22 Mart 2001)*

Burjuva bir kalemşörün bu tavrı takınmasının arkasında yatan gerçek, HADEP'in Türk hakim sınıflarını, daha doğrusu Türk devletini, "bölücü" olmadığına, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü savunduğuna giderek daha fazla inandırma ve bundan samimi olduğuna dair kendisini ispatlama çabasıdır. Görünen odur ki, HADEP bu çabasında önemli ölçüde ilerlemiştir...

Gerek PKK, gerekse de HADEP Newroz'u, ulusal baskıya karşı isyan ve mücadele günü olarak değil, faşist Türk devletiyle barışma siyaseti temelinde, bayram günü olarak kutlama siyasetlerini, 2001 Newroz'unda derinleştirerek sürdürdüler. PKK ve HADEP şahsında Newroz savunusu ile Nevruz'un siyasi platformları birbirine giderek daha fazla benzemektedir.

Öne çıkan bir nokta...

Faşist Türk devletinin PKK'ye yönelik saldırılarını yoğunlaştırması sonucu PKK siyasi serhıldan çağrısında bulundu. Serhıldan çağrısının gerçekte ne anlama geldiğini Bolşevik Partizan sayı 134'de ortaya koymuştuk. Yukarıda da Newroz bağlamında PKK'nin tavrını aktarırken, serhıldanda başvurulacak eylemlerden ne anladıklarını aktardık.Kısaca formüle edilirse siyasi serhıldandan anlaşılan düzen içi, "demokratik ölçüler" içinde, şiddetin reddedildiği barışçıl eylemlerle Kürt kimliğinin tanınması için kitlesel eylemlerdir.

Düzeni hedef tahtasına oturtmayan, reformist, yanlış içerikle de olsa, Kürt kimliğinin tanınması için mücadelenin geniş kitleleri kapsaması, bu bağlamda siyasi serhıldanın geniş kitleleri kapsayan bir hareket olması Türk hakim sınıflarını zorlayacaktır. Böylesi bir durumda Türk hakim sınıfları, sistem içinde de olsa verme yanlısı olmadıkları bazı hakları verme durumunda kalacaklarını bildiklerinden, böylesi kitlesel bir harekete de karşıdırlar.

PKK'nin 2001 Newroz'unu barışçıl-siyasi serhıldan olarak kutlama çağrısı Kuzey Kürdistan'da yankısını buldu. Yüzbinlerce Kuzey Kürdistanlı Newroz'u kutlamak ve barış istemini haykırmak için Newroz'da alanlardaydı. "Ne inkar, ne ayrılık! Demokratik cumhuriyet." sloganı sonradan öne çıkarılsa da, kitleler "eşitlik, adalet, özgürlük, barış ve kardeşlik" istemlerini dile getiren sloganları haykırdılar.

Kitlelerin geniş biçimde Newroz kutlamalarına katılması, Kürt halkının büyük bölümünün Kuzey Kürdistan'da yıllarca yürüyen savaşın –tek yanlı da olsa– bitmesinden hoşnut olduğunu, halkın savaştan bıkıp barış istediğini bir kez daha gösterdi. Bu durum, Kürt halkının barıştan yana olması, ama kendi kimliğinin de tanınmasını isteme durumu, Türk hakim sınıflarının Kürt sorununa yaklaşımında gözönünde tutmak zorunda oldukları bir gerçekliktir.

Kürt halkının savaştan bıkmış olması ve barış istemini yükseltmesi, barışçıl-siyasi serhıldan siyasetinin önümüzdeki dönemde de kitleselliğini korumanın imkanı ve ortamının var olduğuna işaret etmektedir.

Evet, Kürt halkı savaş değil, barış istiyor. Kürt halkı eşitlik, adalet, özgürlük ve kardeşlik istiyor. Kürt halkı ulusal baskı, zulüm, işkence, sürgün... istemiyor. Ve Kürt halkı tüm bu istemlerinde haklıdır. Sorun odur ki, bu istemlerin gerçek anlamda elde edilmesi ve bunların gerçekleşmesi bu sömürü düzeninde, soygun, talan ve sömürgeciliğin varlığını sürdürdüğü bu sistemde mümkün değildir.

Ulusal baskının, zulmün, sömürgeciliğin kaynağı bu sömürü düzenidir, kapitalizmdir. Kürt ulusal sorunu da, ulusal baskı da bu sistemin ürünüdür ve bu sorunu, onu yaratanlar çözemez.

Gerçek anlamda eşitlik, adalet, özgürlük, barış ve kardeşlik, ezenlerle ezilenlerin, sömürenlerle sömürülenlerin olduğu bir sistemde mümkün değildir. Patronla işçinin, sömürgeci devletle sömürge ülkenin eşitliğinin mümkün olduğunu söyleyenler açıkça siyasi sahtekârlık yapmaktadırlar. Adaletin sınıflarüstü olmadığı bilindiğinde eşitsizler arasında adaletin de olmayacağı bilinmek zorundadır. Özgürlük, baskının, zorun ortadan kalktığı bir ortamda mümkündür. Eşitsizlerin, ezen ve ezilenlerin olduğu bir yerde özgürlükten de bahsedilemez... Barış ve kardeşlik de ezenlerle ezilenler arasında, sömürenlerle sömürülenler arasında gerçek anlamda mümkün değildir. Eğer sömürü sisteminde "barış" sözkonusu ise, bu sömürülenlerin ücretli köleliklerine, ulusal baskıya maruz kalanların ulusal köleliğe boyun eğmeleri, kurtuluşları için mücadele etmemeleri sonucudur. Ve böylesi bir barış eninde sonunda bozulacak olan geçici bir barıştır.

Gerçek barış ve demokratik cumhuriyet değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle sömürü sistemini yerlebir etmesi ve işçi-köylü iktidarını kurmasıyla, sosyalizmin yolunu açan demokratik devrimle kazanılacaktır!

Sorun, bu gerçeğin Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilere anlatılması, kavratılmasıdır. Bu gerçek işçilere ve emekçilere taşındığı ve kavratıldığı ölçüde, Kuzey Kürdistan'da eşitlik, adalet, özgürlük, barış ve kardeşlik isteyen Kürt halkı, haklı talepleri uğruna doğru bir temelde verilen mücadeleye katılacaktır.

2001 Newroz'u da Kuzey Kürdistan'da kurtuluşun ve özgürlüğün sağlanması için tek gerçek alternatifin Marksizm-Leninizm biliminin savunucusu olan Bolşevik bir parti olduğunu göstermiştir.

Bunun için de Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un inşasına omuz vermek her Kuzey Kürdistanlı işçinin, emekçinin görevidir!

10 Nisan 2001 ▲

Gerçek barış devrimle gelecektir!
Faşist Türk devletine karşı mücadeleyi yükselt!

NEWROZ ATEŞİNİ, DEVRİM ATEŞİ İLE KÖRÜKLE!

Kürt ulusundan işçiler, emekçiler;

İkibinli yılların ikinci Newroz'u yaklaşıyor... Bu yıl HADEP, Newroz'u,"Nevroz 2001 Barış ve Kültür Festivali" şiarı altında kutlayacak. Kürt ulusundan işçiler, köylüler, emekçiler bu Newroz'da da ulusal hak ve özgürlüklerini meydanlarda haykıracaklar.

1984'den PKK'nin başlattığı silahlı mücadele ile gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, ulusal bilincin en yüksek seviyesine gelmesinde önemli bir rol oynamıştır. Bu mücadeleyi her türlü barbarlıkla bastırmaya çalışan bu faşist devlet; her türlü barbarlığı –köy yakmalar, katliamlar, gözaltında kayıplar, failli meçhul(!) cinayetler vb.– tek kelime ile adı konmamış bir imha savaşı ile yoketmeye çalışmış; fakat bir türlü yokedememiştir. Bu faşist devlet, aynı zamanda Kürdü Kürde kırdırma siyasetinin devamı olarak, koruculuk sistemini geliştirmiş, feodal güçleri PKK'ye karşı sürekli kullanmıştır. En son Güney Kürdistanlı Talabani ve Barzani gibi feodal güçleri de kullanarak PKK güçlerine karşı savaştırmaya çalışıyor, savaştırıyor. PKK ise TC'nin bu politikasına karşı çıkarak, YNK'ya barış çağrıları yapıyor.

Silahlı mücadeleyi bıraktığını açıklayan ve siyasetinin eksenine TC ile barışı koyan PKK'nin bu teslimiyetçi siyasetine rağmen faşist TC, PKK'yi imha etme siyasetinden hiç bir zaman vazgeçmemiştir. En son Güney Kürdistan'a girmesi, Talabani güçleri ile PKK'ye karşı yürüttüğü savaşta onlarca gerillanın hayatını kaybetmesi ve HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve ilçe yöneticilerinden Ebubekir Deniz'in gözaltında kaybedilmeleri, 32 devrimci tutsağın katledilmesi, ölüm orucundaki devrimci tutsakların ölüme terkedilmesi, işkenceler, gözaltında kayıplar, en son Aydın'da Resul Aydemir'in polislere "arama izni" sorması üzerine önce dövülüp, sonra otomobille ezilerek öldürülme- si... bu devletin gerçek yüzünü görmek isteyenlere en iyi örneklerdir. Bu devletin barıştan anladığı şeyin imha olduğu, bütün TC tarihi boyunca kanıtlanmıştır. Ermenileri soykırımdan geçiren Osmanlı-Türk hakim sınıflarının devamı olan bu faşistlerle barış aramak boş hayaldir. Gerçek barış ancak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak düşmanı olan bu faşist devletin şiddete dayalı bir devrimle ortadan kadırılması ile mümkündür. Bunun dışındaki her barış çabası hoş; fakat boş bir çabadır.

Türk hakim sınıfları, AB'ye üyelik, temelinde, Katılım Ortaklığı Belgesi'nde (KOB) ortaya konan "ev ödevleri"nin yerine getirilmesini TC'nin demokratikleşmesi olarak lanse etmekte, Kürtçe TV, Radyo ve ana dilde eğitimi, Kürtleri devletle birleştirmenin bir aracı olarak görmektedir. KOB, değişik ulus ve ulusal azınlıkların inkârı temelinde yükselen bir belgedir.

Bugün de Kürtlerin TC ile barıştan başka seçeneği olmadığını söyleyenler yanılıyorlar. Bir halklar hapishanesi olan TC, ulus ve ulusal azınlıkları zorla birarada tutuyor. Bu zoraki birliği parçalamak demokrat olmanın görevidir.

Gerçek barış, gönüllü birlik, birliğin önündeki engel olan bu faşist devletin, halkların yürüteceği silahlı mücadele sonucu parçalanıp tarihin çöplüğüne atılmasıyla kazanılacaktır. Gerçek barış; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının garanti altına alacak, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunacak, ulusal azınlıklara tam hak eşitliğini garanti altına alacak... demokratik bir cumhuriyetle mümkündür.

Bu cumhuriyet, PKK ve Öcalan'dan ve her türden burjuva ve reformist örgütlenmelerden kopmakla mümkündür. Bu mücadele de seni gerçek kurtuluşa götürecek olan Partîya Bolşevîk (Kurdîstana-Bakur) saflarında örgütlen mücadele et!

- Haydi Newroz ateşini devrim ateşi ile körüklemek için alanlara!
- Bijî azadî. bımre koletî!
- Faşist Türk devletine ölüm!

17 Mart 2001 ▲

Partîya Bolşevîk (Kürdîstana-Bakur)

İBRAHİM'İN AÇTIĞI YOLDA 20. YILDA BOLŞEVİK PARTİ!

2001, Bolşevik Parti'nin kuruluşunun 20. yıldönümü!

Yirminci yılda geriye dönüp baktığımızda, 20 yılda nereden nereye geldiğimizi ortaya koymak ve bir bilanço çıkarmak gerekir.

2001 yılı İbrabim'in kurduğu partinin 29. yıldönümüdür. 2001 yılı Bolşevik Parti'nin şekillenip ortaya çıkışının 20. yıldönümü!

Yirmi yılda yapılanların ortaya konulması için parti tarihinin bazı yönlerinin anlatılması gerekir.

Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki bazı Marksist-Leninist kadrolar, TİİKP ile tüm örgütsel bağlarını keserek, TKP/ML'nin kuruluşunu gerçekleştirdiler.

TKP/ML'nin kurulduğu 1972 şartlarında uluslararası planda Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan çizgi, tüm hatalarına rağmen, başını Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin çektiği çizgi idi. Bu çizgi, Sovyetler Birliği'nde Yirminci Parti Kongresi'inden sonra iktidarı ele geçiren modern revizyonistlerin hakim kıldıkları çizgiye karşı mücadele içinde ortaya çıktı. Kendisi çok ağır revizyonist hata ve sapmalar taşımasına rağmen, bu çizgi Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkıyor, emperyalizmle uzlaşmayı değil, onu yıkmayı bayrağına yazıyor ve proletarya ve halkları proleter dünya devrimine çağırıyordu.

İbrahim Kaypakkaya ve onun önderliğinde yeni kurulan TKP/ML, dünya komünist hareketi içinde süren iki çizgi mücadelesinde marksist-leninist safta yer tutarak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik etti.

İbrahim bedenen aramızda yok; fakat bize bıraktığı mirasla hep aramızda, içimizde, çizgimizde ve mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

İbrahim Kaypakkaya, Kemalizmin etkisinden kurtulamadıkları için proletarya diktatörlüğünü teorik düzeyde bile savunamayan Şafak revizyonistlerine karşı

proletarya diktatörlüğünü savundu; proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği, sosyalizm için mutlak gerekliliği ve görevleri konusunda esas olarak marksist-leninist görüşler savundu. İbrahim Kaypakkaya, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkonusu olabileceği görüşünü kendine rehber edindi ve demokratik devrimde milli bujuvazinin ikili karekterini de çok net olarak ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, ulusal sorunda marksist-leninist teoriyi özümsedi ve bu teoriyi Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin somutuyla ustaca birleştirmeyi esasta başardı. Kürtlerin Kuzey Kürdistan'da ayrı, ezilen bir ulus olarak varlığını ve bu ulusun ayrılma hakkını savundu.

İbrahim Kaypakkaya, Kemalizmin ilericilik, antiemperyalistlik, hatta devrimcilik olarak savunulduğu bir ortamda, Kemalizmin faşizm demek olduğunu cesaretle savundu; TC devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, antifaşist mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak isteyen düşüncelere karşı, faşizme karşı mücadelenin devrim mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiğini doğru olarak savundu, reformlar için mücadelenin devrime tabi kılınarak ele alınması gerektiğini ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi komünist partisinin mutlak gerekliliğini, sözkonusu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini savundu.

İbrahim Kaypakkaya polis-jandarma sorgusunda, işkence tezgâhlarında; ser verip sır vermeyen direnişiyle, "Çözülenleri saflarınızdan atın!" direktifiyle, her komünistin takınması gereken tavrı takınmış, en zor şartlarda da büyük bir komünist önder olduğunu herkese göstermiştir.

İbrahim'in yaptığı kimi hatalar da vardı. O'nun içine düştüğü bu hatalar, esasta, o dönemde dünya marksist-leninist hareketinin genel çizgisindeki hataların kimi yansımalarıydı.

TKP/ML kurulduğu andan itibaren hakim sınıfların yoğun saldırılarına hedef oldu. Hakim sınıflar 1973 ilkbaharında başta İbrahim yoldaş olmak üzere, partinin tüm önderlerini tutukladılar. İbrahim Kaypakkaya aylarca süren yoğun işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır zindanlarında katledildi.

İbrahim Kaypakkaya komünist bir önderdi. O Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının önderi idi. Mustafa Suphi TKP'sinden elli yıl sonra, buzun kırıldığı, yeniden devrim ve sosyalizm sayfasının açıldığı bir dönemin önderi idi.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş genç yaşına ve kısa süren yaşamına rağmen; ortaya koyduğu görüşleri ve pratiğiyle, sadece Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından değil, aynı zamanda kendisini uluslararası alanda da kabul ettirecek kadar yetkin bir komünist önder olduğunu kanıtladı.

Henüz çok şey başarması gereken ve başarabilecek olan biriydi. O ender bulanabilecek biriydi. Ne yazık ki kendi partisi ve örgütü tarafından yeterince korunamadı ve İbrahim yoldaş erken yitirildi.

İbrahim bedenen aramızda yok ve fakat bize bıraktığı mirasla hep aramızda, içimizde, çizgimizde ve mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

"DEVRİM İÇİN HER ZAMAN
ÖLECEKLER BULUNUR

...gider ...gider, nice koçyiğitler gider
Senin de içinde bir oğlun varsa çok değildir

Ey mavi gök! Ey yağız yer bilesin ki
Yüreğimiz kabına sığmamakta

Örsle çekiç arasında yoğrulduk
Hıncımız derya gibi kabarmakta"
(İbrahim Kaypakkaya)

İbrahim Kaypakkaya'nın tabuları yıkan, buzları kıran komünist atılımının gerçek sürdürücüsü olan, onun gerçek halefleri olan Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, İbrahim Kaypakkaya'nın hatalarını aşarak, onun Marksist-Leninist görüşlerini rehber alıp geliştirerek Bolşevik mücadelede yaşatıyorlar.

20. yılda İbrahim'in gerçek halefleri olarak geldiğimiz yeri ve katettiğimiz yolu ortaya koymak gerekiyor. Bolşevik Parti İbrahim'in marksist-leninist görüşlerini rehber alarak geliştirdi.

***

Bolşevik Parti, TKP/ML içindeki Bolşevik, Marksist-Leninist kanatla menşevik, oportünist kanat arasındaki mücadele ve mücadele sonucu doğdu. İki kanat arasındaki görüş ayrılıkları, TKP/ML'nin 1978 Şubat'ında yapılan Birinci Kongresi sonrasmda şekillenmeye başladı.

Birinci Kongre öncesinde ve sırasında belirli nüans farklılıkları gibi görülen görüş ayrılıkları, süreç içinde derinleşti.

TKP/ML'nin 1981 başında yapılan İkinci Kongresi'nde ideolojik-siyasi olarak şekillenmiş iki kanat çatıştı. Oportünist kanat, büyük bir duygu sömürücülüğü ve "inanca çağrı" temelinde, Kongre'de çoğunluğu elde etmeyi başardı.

Kongre delegelerinin önemli bir bölümü, Parti'nin hatalarını aşmak için formüle edilmiş olan Bolşevik çizgiyi doğru dürüst tanımadıkları Bolşeviklerin yazılı görüşlerini okuyup incelemedikleri; üzerine tartışmadıkları halde, "revizyonist-troçkist kırması bir çizgi" olarak mahkûm etmekte hiç bir sakınca görmediler.

Bolşevik çizginin İkinci Kongre'deki savunucuları, yurtdışından gelen delegelerdi. Kuzey Kürdistan-Türkiye'den gelen delegelerden Bolşevik çizgiyi savunanlar, Kongre'deki havadan etkilenerek, savundukları görüşlerin arkasında tutarlı bir şekilde durmadılar. "Parti bölünmesin" düşüncesi, bunları ortayolcu konumlar savunmaya götürdü. İkinci Kongre, birçok kararı, bırakalım Parti'nin tümünü, delegelerin bile önemli bir bölümünün Bolşevik kanadın yazılı belgelerini tanımadığı, tartışmadığı bir ortamda aldı.

Kararların temeli; Parti çizgisine, Mao Zedung Düşüncesine ve (o zamanlar, Bolşevik kanadın karşısına Parti çizgisindeki kimi hataların en bağnaz savunucuları olarak çıkan) "Fahri Üyeler" denilen kişilere (bunların bir bölümü daha sonra Aydınlık safında yerini almıştır; bir bölümü örgütlü mücadeleden kopmuştur.) inançtı!

Kongre sırasında Bolşevikler, Parti içinde demokratik merkeziyetçilik kuralların herkes için işletilmesi halinde, örgütsel ayrılığın Bolşevikler tarafından gündeme getirilmeyeceğini açıkladılar.

Bunun temel gerekçesi, Parti tabanında, özellikle esas çalışma alanı olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, oportünist kanadın marifeti sonucu, ideolojik-siyasi görüş ayrılıklarının ne olduğu konusunda yeterli bilgi olmaması olgusu idi. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de parti tabanında, Bolşevik görüşlerin neler oldukları, parti içinde tartışmak için hazırlanmış bir dizi yazının dağıtılmamış olması sonucu, belgelere dayalı olarak bilinmiyordu. Ve fakat yöneticiler, tabanı sözlü ajitasyon temelinde "yurtdışı revizyonizmi"ne karşı kışkırtıyordu.

Yine Kongre sırasında Bolşevikler, ısrarla ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları üzerine kamuoyu önünde, açıkça tartışması talebini getirdiler. Bu talep, çeşitli revizyonist gerekçelerle reddedildi. Buna rağmen, en azından parti içinde ve çevresinde tartışmanın doğru dürüst örgütlenmesi şartlarında, Bolşevikler örgütsel ayrılığı

gündeme getirmeyeceklerini belirttiler. Demokratik merkeziyetçilik kurallarının herkes için uygulanması şartlarında, parti tabanının çoğunluğunun marksist-leninist görüşlere kazanılması ihtimali vardı.

Ancak, oportünist kanadın yalnızca ideolojik-siyasi görüşleri değil, örgütsel mücadele yöntemleri de menşevikçe idi. Siyasi rakibin el altından karalanması, dedikodu, örgütsel darbe ve tasfiye, menşeviklerin tuttuğu yol oldu.

Daha kongre sürerken, yurtdışının gönderdiği delegeler kongredeyken, menşevik kanat, Bolşevik kanadın geldiği alan olan yurtdışına "özel görevliler' göndererek, "partiyi kurtarma" operasyonu başlattı. Bu operasyon, dedikodu, karalama ve "parti çizgisine inanç" ajitasyonu temelinde, Yurtdışı Bürosu ve yurtdışı örgütünün tasfiyesi operasyonu idi.

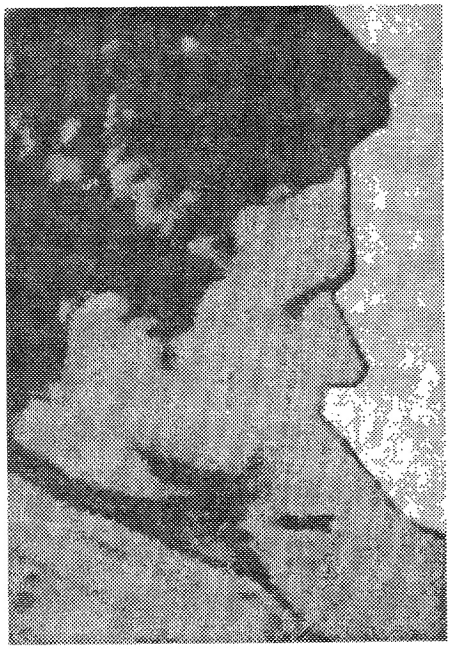

Menşeviklerin darbeci-tasfiyeci girişimleri sonucu TKP/ML İkinci Konferansı'ndan kısa süre sonra örgütsel ayrılığın gündeme getirilmesi, bizim açımızdan zorunlu hale gelen bir edim oldu.

Menşevikler, yaptıklarıyla, marksist-leninist görüşlerle, anti marksist-leninist görüşlerin, doğru ile yanlışın parti içinde, parti kuralları çerçevesinde çatışmasını örgütlemeye niyetli olmadıklarını; tersine doğru görüşlerin savunucularını örgütsel olarak tasfiye yolunu tuttuklarını açıkça göstermişlerdir. Bu noktada, Bolşevikler örgütsel ayrılığı gündeme getirmek zorunda kaldılar.

TKP/ML (BOLŞEVİK), Mart 1981'de işte bu şartlarda kuruldu.

TKP/ML (BOLŞEVİK), 1981 Mart'ında kurulduğunda, örgütsel olarak, kelimenin gerçek anlamında bir yurtdışı örgütü olarak kurulmak zorunda kaldı.

1981 Mart'ında, TKP/ML'nin yurtdışı örgütünde yer alan Bolşevikler, bir kongre toplayarak örgütsel ayrılığı ve TKP/ML (BOLŞEVİK)'in kuruluşunu ilan ettiler.

Bu ilan, Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketi açısından, 1920'de Mustafa Suphi ve yoldaşlarının TKP'nin kuruluşunun ilanı, 1972'de İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının Aydınlık revizyonizmi ile örgütsel bağlarını da koparıp TKP/ML'yi kurmaları ertesinde atılan üçüncü önemli adımdı; bir dönüm noktası idi.

TKP/ML (BOLŞEVİK) olarak ortaya çıktığımızda, büyük zorluklarla, dezavantajlarla karşı karşıya idik. En büyük dezavantajımız, kuşkusuz Kuzey Kürdistan-Türkiye partisi olmamıza rağmen, örgütsel olarak yurtdışı örgütü olma durumumuz idi. Partinin Kuzey Kürdistan-Türkiye örgütü bütünüyle –içinde tek tek Bolşevik gölüşleri savunan az sayıda yoldaş olmasına rağmen– menşeviklerin elinde, önderliğindeydi.

İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak, onun marksist - leninist, devrimci, komünist özüne ve yaklaşımına sahip çıkmaktır. İbrahim'i savunmak; onun söylediklerini –birçok halde özünü anlamadan– tekrarlamakla olmaz. İbrahim'i savunmak onun doğrularına sahip çıkmak, yanlışlarını özeleştiri ile aşmak, eksikliklerini tamamlamakla olur.

İşte Bolşevik Parti böyle zor şartlarda ortaya çıkmış, böyle zor şartlarda ve örgütsel açıdan hiç de Bolşevikler tarafından istenmeyen bir biçimde erken "doğmuş"tur.

Bolşevik Parti, doğduğunda, onu daha büyümeden boğmak isteyenlerin her yandan kuşatması altında idi. Bu parti ortaya çıktığında henüz en yakın devrimci kitleler açısmdan bile, bu partiyi, Marksizm-Leninizm adına konuşan diğerlerinden ayıran temel noktaların ne olduğu bilinmiyordu.

TKP/ML (BOLŞEVİK)'in Birinci Kongresi Mart 1981'de yapıldı. Bolşevikler bu kongrelerinde örgütsel ayrılıklarını ilan ettiler. Birinci Kongre Bolşevizmin bayrağını göndere çeken bir adımdı.

Birinci Kongre ertesinde; ideolojik-siyasi alanda, TKP/ML menşevikleri ile aramızdaki görüş ayrılıklarının yoğun bir yayın faaliyetiyle kitlelere aktarılması, bu görüş ayrılıklarının belgeleri temelinde kendi örgütümüzün sıkı bir eğitimi ve sağlamlaştırılması, örgütsel alanda da Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki yoldaşlarla ilişkilerin geliştirilmesi, yurtdışı örgütü olma durumundan kurtulmak için belirli adımların atılması ile geçti.

Ancak, bu alanda durumun düşündüğümüzden de kötü olduğu, Bolşevik görüşleri doğru bulan bir dizi insanın bile, örgütsel ayrılık adımını atmaya hazır olmadığı görüldü. Bolşevik Partizan, ilk defa bu dönemde, 2 ayda bir yayınlanan teori/propaganda ağırlıklı bir dergi olarak çıktı. Bolşevik Partizan, bu biçimiyle 6 sayı yayınlandı.

Bu dönemde, Parti inşası sorunları üzerine de yoğun bir eğitim ve tartışmaya başlandı.

TKP/ML (BOLŞEVİK) İkinci Kongresi 1982'de yapıldı. İkinci Kongre gelişmeleri değerlendirdi. TKP/ML'nin tabanının çoğunluğunun kazanılarak TKP/ML'nin Bolşevikleştirilmesinin mümkün olmadığını, menşevik kanadın TKP/ML'yi iyice menşevik bir çizgiye oturtarak, yozlaştırdığını; TKP/ML'nin diğer oportünist örgütlerden özde bir farkı kalmadığını tespit ederek, daha yoğun bir biçimde Bolşevik Parti'nin inşası işinin ele alınması gerektiğini belirledi.

İkinci Kongre'ye, konuk olarak o dönemdeki kardeş örgütlerimiz olan GDS (Akıma karşı), AMLP (Avusturya Marksist Leninist Partisi) ve WBK (Batı Berlinli Komünist) adlı örgütlerin temsilcileri de katılmışlardı. Tartışmalarda, bu örgütlerle aramızda belirli yaklaşım farklılıkları ortaya çıktı.

İkinci Kongre ertesinde, kimi pratik faaliyetlerde bu görüş ayrılıkları daha da derinleşti. 1983 yılı, ideolojik-siyasi mücadele bağlamında, öncelikle eski kardeş örgütlerimizin çizgimize yönelttikleri ağır suçlamalar konusundaki tartışmalar ve parti inşa çizgimizin derinleştirilmesiyle geçti.

Eski kardeş örgütlerimizle ideolojik-siyasi ayrılıklar, sonunda kardeşlik ilişkilerinin kesildiğinin eski kardeş örgütlerimizce tek taraflı olarak ilanı ile örgütsel sonuca ulaştı. İçimizden eski kardeş örgüt hay-

ranı küçük bir grup, bu ayrılıkta kendine "Spartakus" adını vererek, örgütten ayrıldı.

Bu dönemin en önemli olaylarından biri, kuşkusuz, **Bolşevik Partizan**'ın Merkez Yayın Organı olarak yayın hayatına atılmasıdır!

Bolşevik Partizan, 15 Temmuz 1982'de, "Bolşevik Parti inşası için" birbuçuk aylık periyodlarla yayınlanacak bir siyasi organ olarak çıkmaya başladı. Bolşevik Parti'nin 20. yılını kutladığımız 2001 yılında 135. sayı Bolşevik Partizan okurları ile buluşmanın gururunu yaşıyor.

Eski kardeş örgütlerle tartışma sırasında bağlanan potansiyelin de serbest kalması ile, partimiz özellikle Kuzey Kürdistan-Ttirkiye'de yerleşme ve örgütleme bağlamında yeni bir atılıma girdi. Özellikle bazı sanayi merkezlerinde en ileri işçi kesimleri arasında propaganda ve örgütlenme çalışması başlatıldı.

Fakat faşist TC devleti, 1984 yılında faaliyet içindeki birçok yoldaşı tutuklayıp zindanlara atarak, bu atılımımıza önemli bir darbe vurdu.

Bu, Kuzey Kürdistan-Ttirkiye'de yeniden örgütlenme bağlamında bir yenilgi anlamına geliyordu. 1984 yenilgimizin ağırlığında, bizim illegaliteye yeterli önem vermeme biçimindeki hatalarımız, ayrıca kimi yoldaşlarımızın polisteki teslimiyetçi tavrı önemli bir rol oynadı.

1986 yılının başında toplanan Üçüncü Kongremiz, parti inşa öğretisi alanında yürütülen teorik çalışmayı ve geniş çaplı –kamuoyu önünde de Bolşevik Partizan ve onun yanında yayınlanan teorik organ **Bolşevik** üzerinden yürütülen– tartışmaları, "iki aşamalı parti inşası öğretisi"nin evrensel geçerliliğine dair kararıyla sonuçlandırdı.

Üçüncü Kongre ayrıca, "Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları" üzerine yürütülen tartışmalara da yine bu konuda aldığı kararla bir nokta koydu. Fakat Üçüncü Kongre'nin kararları, Parti içinde yeni bir bölünmenin başlangıcı oldu.

Üçüncü Kongre, gerçekte Bolşevik Parti olma iddiamızın altını kalın çizgilerle çizilmesi ve Bolşevik Parti inşası konusunda, dışımızdaki devrimci gruplardan pratik bir beklentimizin olmadığının resmen tescili idi.

Üçüncü Kongre, uluslararası alanda da somut durumun tespiti için, partinin eline herkesin değerlendirileceği kesin kıstaslar veriyor, bunlann nasıl kullanılacağını açıklıyordu.

Görevlerin büyüklüğü karşısında, gücümüzün azlığı sonucu ezilen ve çözümü hep dışımızda da arayan, devrimci oportünistlerden çok şey bekleyen kimi kadrolarımız, Üçüncü Kongre'nin hemen ertesinde kongre kararlarına karşı muhalefet yürütmeye başladılar.

Parti, tam atılım yapacak dönemde, yine kendi içinde bir muhalefetle uğraşmak zorunda kaldı.

Üçüncü Kongre çizgisine muhalif olan kimilerinin kongrede, Merkez Komitesi'ne de seçilmiş olması, Merkez Komitesi'nin parti kongre kararlarını hayata geçirmeye önderlik etmesini zorlaştırıyordu. Partideki bu durumun aşılma- sı, o dönemde partinin en önemli sorunu haline geldi.

Parti, Üçüncü Kongre'sinin ertesinden başlayarak takriben bir yıl, esasta iç tartışmalarla ve olağanüstü bir parti kongresinin hazırlığı ile uğraştı. Parti içinde ve kamuoyuna açık olarak yürütülen ideolojik mücadeleyle, muhalefetin anti Marksist-Leninist, teslimiyetçi görüşleri ortaya kondu.

Parti çoğunluğunun, muhalefetin görüşlerini reddettiğinin kesinleştiği noktada, olağanüstü parti kongresi hazırlıklarının son aşamasıda, yapılan bir açık toplantıda muhalefet, örgütsel olarak ayrılacağını, olağanüstü kongreyi beklemeyeceğini ilan etti.

Ayrılık ilan edip, "Mücadele Bayrağı" olarak ortaya çıkanlar, çok değil iki yıl kadar sonra, kendi kendilerini tasfiye ettiler.

"Mücadele Bayrağı" ayrılığı, partinin yeni bir atılımı için çıkış noktası oldu. 1987 sonunda yapılan Olağanüstü Parti Kongre'si, Üçüncü Kongre'nin kararlarını bir kez daha onayladı ve bu kararları hayata geçirmekle yükümlendirdiği uyumlu bir Merkez Komitesi seçti.

Bu tarihten itibaren parti, artık esasta kendi içinde uğraşmaktan çok, dışa yönelik faaliyetlere ağırlık veren bir pratik geliştirdi. Ve bu, partimizin gelişip, güçlenmesinin çıkış noktası oldu.

Kuşkusuz, önceki iç çatışmalar olmasa, partinin çizgisi oportünizme karşı mücadele içinde yetkinleştirilmese ve bu çizgiyi hayata uygulayacak kadrolar bu mücadeleler içinde çıkarılmasaydı, 1987 sonrası atılım da mümkün olamazdı. Bu anlamda, hiçbir şey "boşuna" değildi.

Bu atılımda önce kadın faaliyetleri, sonra 1988 yazında yapılan 1. Örgütsel Konferans çok önemli rol oynadı.

Örgütsel Konferans ertesinde en önemli atılım, örgütsel alanda Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye yönelmede oldu. Örgütsel alanda Bolşevik Parti'nin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de inşası, bu kez 1984'teki gibi bir "kaza"ya kurban gitmeyecek bir çalışma tarzı ile yeniden ele alındı. Bolşevik Parti'nin adım adım inşası için, seçilen alanlarda yoğunlaşarak, işçi sınıfı örgütü olma iddiasının bilincinde, örgütlenme adımları atılmaya başlandı.

1990 yılı sonunda Dördüncü Kongremizi yaptık. Dördüncü Kongre, 1987 yılı ertesinde, her alanda üç yıllık bir atılım döneminin bilançosunu çıkaran bir kongre oldu.

Kongrenin yapıldığı dönem, uluslararası alanda çok önemli değişikliklerin yaşandığı bir dönemdi. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de, gerek sınıf mücadelesinde, gerekse Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli gelişmeler yaşanıyordu. Bütün bu gelişmeler, kongrenin kabul ettiği geniş Siyasi Rapor'da doğru olarak çözümlendi.

Sözkonusu rapor, bizim ideolojik ve siyasi konumlarımızın geldiği yetkin yeri

Bolşevik Parti inşası için
BOLŞEVİK PARTİZAN
Çıkarken
İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu
İçindekiler
FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

gösterme açısından önemli bir belgedir. Kongre, bir dizi konuda siyasi çizgimizi derileştirirken, Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketinin tarihinde ilk defa doğanın ve doğal dengelerin korunması üzerine aldığı kararla da belirleyici önemde bir adım attı.

1994 başında Beşinci Kongre yapıldı. Beşinci Kongre, ilk defa örgütsel alanda da esasta yurtdışı örgütü olma durumundan çıktığımızı tespit eden bir kongre oldu.

Beşinci Kongre aynı zamanda, parti inşasının birinci aşamasında "teorik çalışma"nın esaslığı döneminin kapandığını, "örgütsel inşa" halkasının esas olduğunu tespit eden kararıyla da, geldiğimiz noktayı tespit etti. Partinin önüne yeni görevler

koydu.

Beşinci Kongre bunun dışında, gerek partimiz, gerekse uluslararası komünist hareket açısından belirleyici önemde olan "Yeni Yönelim" kararını alarak, yurtdışındaki faaliyetimizin yeniden düzenlenmesi yönünde adımlar atılmasını partinin önüne görev olarak koydu.

Beşinci Kongre, parti ismini değiştirdi. Bolşevik Parti ismini, ismimiz olarak onayladı.

1997 yılında yapılan Altıncı Parti Kongre'si partinin önüne yeni görevler koydu. Altıncı Kongre karara bağladığı temel siyasi belgede uluslararası alandaki gelişmeleri değerlendirdi.

Altıncı Kongre kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tavır, marksist-leninistlerle her türden oportünisti birbirinden ayıran en temel kıstas olduğunu belirledi. Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin en temel sorunlarından birisi olan Kemalizm konusunda aldığı kararla programatik görüşlerini daha da zenginleştirerek; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu noktada savunduğu, özünde doğru görüşleri tali hatalarından arındırdı.

Bolşevik Partizan, 15 Temmuz 1982'de, "Bolşevik Parti inşası için" birbuçuk aylık periyodlarla yayınlanacak bir siyasi organ olarak çıkmaya başladı. Bolşevik Parti'nin 20. yılını kutladığımız 2001 yılında 135. sayı Bolşevik Partizan okurları ile buluşmanın gururunu yaşıyor.

Altıncı Kongre İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizm konusunda tespit etmiş olduğu görüşlerini Marksizm-Leninizm'in bilimsel öğretisi temelinde irdeleyerek, bu marksist-leninist görüşlerin doğruluğunu bir kez daha onayladı.

Altıncı Kongre 2000'li yıllarda emperyalist barbarlığa karşı Bolşevizm'in zaferinin temellerini sağlamlaştırdı.

***

Yirminci yılda gelinen yer şudur:

► Partimizin ideolojik-siyasi temelini oluşturan ve bütünlüklü bir programın çıkış noktası ve temel dayanakları olan marksist-leninist programatik görüşleri ortaya konulmuştur. Teorik alanda dağ gibi bir hazine yaratılmıştır. Oportünizme karşı mücadele içinde yaratılmış, sınanmış, birçok alanda derinleştirilmiş bolşevik bir çizgi vardır.

► Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin sosyo ekonomik yapısının kapsamlı araştırılması ve sonuçların bütünlüklü ve detaylı olarak ortaya konulması partimizin önünde görev olarak durmaktadır. Fakat partimiz böyle kapsamlı, detaylı bir çalışma için gerekli tüm teorik temelleri yaratmış durumdadır.

► Bolşevik Parti ismi, partimiz açısından her geçen gün daha fazla, bir iddia olmaktan çıkarak, gerçeğin ifadesi olma yönünde ilerlemektedir.

► Partimiz kurulduğunda bir yurtdışı örgütü durumunda idi. Partimiz, örgütsel alanda yurtdışı örgütü olma durumundan çıkmıştır. Partimiz Kuzey Kürdistan-Türkiye alanında yürüttüğü pratik faaliyetlerle, kendini çok büyük görüp gösteren bir dizi oportünist devrimci örgütten iyi durumdadır.

► Partimiz, uluslararası alanda Bolşevizmin savunucusu olarak öne çıkan tek parti görünümündedir. Bolşevik Parti dünya komünist hareketinin birliğinin yaratılması ve bolşevik bir enternasyonalin kurulması çalışmalarını temel almaktadır.

► Partimiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmesi görevini marksist-leninist tarzda ele alan tek örgüttür. Partimiz kuyrukçuluk yapmamakta, popüler olanı, kulağa hoş geleni, geri kitlenin hoşuna gideni değil, işçi sınıfına doğruları taşımaktadır.

► Ulusal sorunda çizgimiz netleşmiştir. Örgütsel alanda Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan), Kuzey Kürdistan'da gerçek ulusal kurtuluşun yol göstericisi olarak adım adım inşa edilecektir

► Kadın sorununda yarattığımız değerler, bütün dünya komünist hareketi açısından önemli değerlerdir.

► Partimiz gençliği devrim ve komünizm davasına kazanmaya yönelik özel bir çalışma ve örgütlenme faaliyeti yürütmektedir. Bu faaliyetin hedefi bir komünist gençlik örgütü ve komünist gençlik hareketinin yaratılmasıdır. Andaki durumda Bolşevik Gençlik'in yürüttüğü faaliyet bu amaca hizmet etmektedir.

► Kadro bağlamında, partinin çizgisinin yaratılmasına aktif olarak katılmış olan, bütün bölünmeleri aşıp gelen, bütün zorluklara göğüs gererek partiyi günümüze taşıyan belirli bir kadro birikimimiz vardır.

► Yirminci yılda partimizin küçümsenmeyecek oranda ideolojik-siyasi-örgütsel birikimi sözkonusudur. Kuşkusuz, bir anlamda işin hâlâ başındayız. Hâlâ küçük bir grubuz. Önümüze koyduğumuz görevlerin büyüklüğü ile karşılaştırıldığında güçsüzüz. Ve fakat geldiğimiz yer 20 yıl öncesinden çok ilerde bir yer.

► 20 yıllık muazzam birikimin yaratılmasında parti içi tartışmaları dışa yansıtan, partimizin çizgisini dışa taşıyan, propagandamızı yapan, örgütlenmeye araç olan **Bolşevik Partizan**, partimizin merkez yayınn organı olarak, en önemli aracımız oldu.

Yazımızın başında partimizin İbrahim'in açtığı yolda ilerlediğini söyledik.

İbrahim'in gerçek halefleri olan bizler, İbrahim'in hatalarını aşarak, onun marksist-leninist görüşlerini rehber alarak geliştirerek Bolşevik mücadelede yaşattık, yaşatıyoruz.

Bizim bu iddiamız, kuşkusuz İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML ismini bugün de kullanan partilerin itirazı ile karşılanmaktadır.

Onlar görünürde İbrahim Kaypakkaya'nın 1972'de kurduğu TKP/ML'nin çizgisine bizden çok daha sadıktırlar. Onların anlamadığı İbrahim'in komünist-devrimci özüdür; onun sorunları sorgulayıcı, tabu tanımayan yaklaşımıdır.

Onun bu sorgulayıcı, tabu tanımayan tavrı sonucudur ki; İbrahim örneğin Kemalizm konusunda, örneğin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ulusal sorun konusunda daha önce savunulan –yer yer kendisinin de bir süre doğru bulup savunduğu– yanlış görüşleri aşmış, kimi tabuları yıkmıştır.

İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak, onun marksist-leninist, devrimci, komünist özüne ve yaklaşımına sahip çıkmaktır.

İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak; onun yolunda yürümek, onun söylediklerini –birçok halde özünü anlamadan– tekrarlamakla olmaz. İbrahim'i savunmak ve onun yolunda yürümek, onun açtığı komünist hatta yürümek, onun doğrularına sahip çıkmak, yanlışlarını özeleştiri ile aşmak, eksikliklerini tamamlamakla olur.

Biz bolşeviklerin de yaptığı budur!

Bu yüzden İbrahim'e lafta bizden daha çok sahip çıkan görünenler, onun gerçek sürdürücüleri değildir.

İbrahim Kaypakkaya bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

Mart 2001 ▲

8 MART 2001

Bulunduğumuz her alanda 8 Mart eylemliliklerine katıldık. Çıkarılan bir dizi kuşlama, pullama, ajitasyon malzeme örneklerini bu sayımızda yayınlıyoruz.

Bu yıl 8 Mart'ta, 8 Mart öncesinde İstanbul'da çeşitli devrimci ve sol gruplar arasında, bu grupların/örgütlerin kadın grupları arasında yürüyen eylem birliği tartışmalarında özellikle bir konuda çok tartışma yürütüldü.

Kimi feminist kadın grupları, 8 Mart'ta ilkesel olarak yalnızca kadınların –erkeklerden ayrı olarak– yürümesi gerektiği görüşünü ilkesel olarak savundular.

Buna karşı bir dizi sol örgüt de, bunun bölücü bir tavır olduğu gerekçesiyle, kadın ve erkeklerin birlikte yürümesi gerektiğini bunun ilkesel olduğunu savundular.

Bolşevik kadınlar bu bağlamda her iki yaklaşımın da yanlış olduğunu, ayrı bir kadın yürüyüşünün ilkesel olarak reddedilmesi ne kadar yanlışsa, ayrı kadın yürüyüşünün ilkesel olarak savunulmasının da o kadar yanlış olduğu görüşünü savundular.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, eğer daha fazla kadın emekçi ayrı bir kadın yürüyüşünde biraraya gelecekse, o zaman ayrı bir kadın yürüyüşünün doğru olacağı, içinde bulunulan somut durumda kadın gruplarının küçümsenmeyecek bir bölümünün erkeklerin katıldığı karma bir yürüyüşe katılmayı ilke olarak reddettikleri noktada, birlikte yürünmesi ısrarının yanlış olacağı; hatta Kuzey Kürdistan-Türkiye pratiği açısından ayrı bir kadın yürüyüşünün de faydalı olabileceği görüşünü savundular.

Tartışmalar ertesinde, yürüyüşün değişik kadın grupları –ki bunlar içinde feminist kadın gruplarının yanında, devrimci kimi grupların kadın grupları da vardı– ayrı bir kadın grubu olarak yapılması, karma yürümek isteyen grupların da bu yürüyüşün arkasında kendi karma yürüyüş kolları ile yürüyüşe katılmalarının doğru olacağı konusunda anlaşıldı.

8 Mart yürüyüşü bu anlayış temelinde yapıldı ve başarılı bir eylem oldu. Bu eylemde kuşkusuz kimi olumsuzluklar da yaşandı. Örneğin yürüyüşün bildirisinde yürüyüşe emeği geçen ve yürüyüşün düzenleyicileri içinde yer alan kimi grupların "imzasının unutulması", asılan ortak pankartta da yine bu gibi "unutmaların" varlığı bu gibi olumsuzluklardı ve en azından düzenleyicilerin bir bölümü açısından grupçuluk zihniyetinin etkilerinin nasıl yaygın olduğunun bir işaretiydi.

Aşağıda İstanbul'da eyleme katılan kimi yoldaşların yazılarını yayınlıyoruz.

Kadının kurtuluşu devrimdedir!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde izinli olarak yapılacak eyleme katıldık. Burada kortejimizi oluşturduk. Kadın yoldaşlarımızla birlikte bir süre bekledik. Sonra kadın yoldaşlarımız öndeki yerini aldılar.

Durduğumuz yerin az ilerisindeki köprüde kolluk güçleri ve onlara bağlı kameralar çekim yapıyorlardı. Pankartımızı açtık. Kortejimiz gerekli düzenini sağladı, arkadaşlarımız pankartın arkasındaki yerini aldı. Aşağıda belirteceğim sloganlar eşliğinde düzenli ve gür bir şekilde taleplerimizi belirttik. Sabit yerimizde bir buçuk ya da iki saat bekledik, alana hareket ederken önümüzdeki grubun dörderli ve yolu kaplayan yürüyüş kortejine biz üçerli ve yolu kaplayan bir şekilde düzgün bir şekilde yürüdük. Bu düzenli yürüme arkadaki diğer gruplarca da devam etti; iyi de oldu. Çeşitli arkadaşların attırdığı sloganlarla hem yeni sloganlar kazandık, hem de tek bir kişiye bu işi bırakmayarak katkı sunulmuş oldu.

Attığımız sloganlar; *"Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son!"*, *"Kadının kurtuluşu devrimdedir!"*, *"Analaların öfkesi katilleri boğacak!"*, *"Ya barbarlık ya sosyalizm!"*, *"Faşizme ölüm tek yol devrim!"*, *"Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!"*, *"İkibinli yıllar bolşevizmin olacaktır!"*, *"Geliyor, gelecek bolşevizm yenecek!"*, *"İşçi kadın gelecek; bolşevizm yenecek!"*, *"İşçi sınıfı gelecek bolşevizm yenecek!"*, *"Zindanlar yıkılsın devrimci tutsaklara özgürlük!"*, *"Kahrolsun erkek egemenliği!"* (Bu slogana çoğu erkek gülüyordu! – Attığımız bu slogan bir kameramanın da ilgisini çekmişti, "Sloganı atın, sizi çekelim" isteğine "siparişle slogan atmayacağımızı" söyledik. "İlginç olan erkeklerin böyle bir slogan atması" dedi, bir süre bekledikten sonra atmadığımızı görünce gitti.), *"İçerde ve dışarda hücreleri parçala!"* (Bu EMEP dışında tüm katılımcıların genel sloganıydı.) *"Faşizmi hücre hücre yıkacağız!"*, *"Faşizme ölüm halka hürriyet!"*, *"Kapitalizm kriz, çözüm devrimledir!"*, *"Zam, zulüm, işkence: İşte faşizm!"*, *"Kadın erkek elele; proleter devrime!"*, *"Kapitalist şiddete karşı devrimci şiddet!"*

Miting alanına yaklaştığımızda çelik kuvvetin yerini alan toplum polisi ve kameracıları yavaş yavaş yukarı doğru toplandılar. Alanda egemen olan feminist düşünce bayan arkadaşlarımızın yanına yaklaşmamıza tepki gösteriyordu. "Böylesi bir günü bırakın erkeksiz kutlayalım!" Eylem sonunda kadın yoldaşlarımızın yanına giderek onlarla birlikte halay çektik ve bitime doğru hep birlikte alandan ayrıldık.

Eyleme kitle katılımı açısından HADEP egemendi. Alanda barış iste-

İstanbul'da 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yoğun bir polis ablukası altında Şişli, Abide-i Hürriyet meydanında yapıldı. Mitingin parolası "Kadına yönelik şiddete, tecrite, yoksulluğa, ayrımcılığa karşı özgürlük-eşitlik-barış için kadınlar birlikte".

Çok sayıda kadın örgütleri ve partiler bu platformda yer almıştı. Sabah saatlerinde tüm baskılara ve insanların tek tek aranmasına karşın sayıları 10 bini bulan kadınlar ve erkekler meydanda toplandı. Platformun aldığı bir karar da bunun bir kadın yürüyüşü olmasıydı, ama erkekler de kadınlarla aralarına belli bir mesafe koyarak yürümelerine izin verilecekti. EMEP'liler karma yürüdüler.

Saat onbire doğru kortejler sırasıyla yürüyüşe geçti.

F tipi cezaevlerine ve kadınlara karşı uygulanan şiddeti protesto eden yüzlerce pankart ve dövizler taşındı.

Biz de pankartımızın arkasında yürüdük, dövizler taşıdık. Biz kadın korteji oluşturduk. Erkek arkadaşlar da yürüyüşün arka kısımlarında yürüdüler.

Yürüyüşe damgasını vuran HADEP'li kadınlar oldu, en kalabalık kortej onlardı. Renk renk giysileriyle, zılgıtlarıyla, pankartlarıyla yürüdüler. Attıkları sloganlar çoğunlukla barışla ilgiliydi.

Miting alanına ulaşan kitle mücadelede şehit düşenler anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Platform adına üç ayrı konuşma yapıldı. Bu konuşmalar Kürtçeye tercüme edildi. Konuşmalarda daha çok kriz, F tipi cezaevlerindeki açlık grevi ve ölüm orucu ile kadına yönelik şiddet konuları işlendi. Nilüfer Akbal'ın söylediği Kürtçe-Türkçe türküler eşliğinde halaylar çekildi.

15 Mart 2001,

Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

yen anaların egemenliği vardı. Reformist ve feminist düşüncenin ağır bastığı bu eylemde en iyi durum legal derginin çıkardığı ve büyük çaba saffettiği bildirileriyle doldurmuş olmasıydı. Erkek ve kadınların ayrılmış olması gücümüzü zayıflattığı düşünülebilinir. Ama böylesi bir oluşumda bugün yer almak, orada durmayarak onları bu platformlar sayesinde etkilemek ve platformu devrimci dönüşüm için kullanılır hale getirmek gibi bir zor görevimiz var. Bu platform dahilinde tartışılabilinir, böylece yanlış yaklaşımlarını onlara kavratabiliriz. Belirli ölçülerde etkileme şansımız doğacaktır.

İki ayrı grup olarak dağılmış olmamız bir başka iyi yönü de vardı. Kitlenin içinde sloganlarımızın etkisini göstermesini sağlıyordu. İki ayrı yerde slogan atıyorduk. Ev işinin ücretlendirilmesi talebi kadınlarca konuşuluyordu. EMEP, "İş, ekmek, özgürlük!" sloganı dışında dilini yutmuş gibiydi.

Kadının özgür geleceğinin devrimle sağlanacağı gerçeğine bizler vurgu yaparak alandaki yerimizi aldık.

Kadının kurtuluşu devrimdedir, gerisi ham hayaldir!

12 Mart 2001

Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Dur diyelim!

8 Mart dünya emekçi kadınlar günü eylemine katıldık. Pankartın arkasında yerimizi aldık. Hazırladığımız dövizler vardı. (...) Aramızdan görevli kadın arkadaşlar bildiri dağıttı. Eylemde yaklaşık 10-11 bin kişi vardı. Platformun aldığı karar gereğince biz de kadın-erkek ayrı ayrı yürüdük.

Yıllardır kadın evde hizmetçi. Kimimiz çalışıp ev ekonomisine katkıda bulunmaya çalışıyoruz. Bir iş yerinde çalışırken erkeklerden daha fazla iş yapmaya rağmen onlardan daha düşük ücrete tabii tutuluyoruz. Eğer işyerinde eleman çıkarılacaksa ilk kadın çıkarılıyor. Sokakta tacize uğrayan bizleriz, akşamları dışarı çıkamıyoruz, çünkü çirkinlikler bizi bekliyor. Aile içindeki şiddete ilk biz maruz kalıyoruz. Her ailede olduğu gibi ilk dayak yiyen anne, ardından kız çocuğu. Bunların hepsine dur demenin zamanı geldi, geçiyor.

Evet, burjuvazinin getirdiği baskılara dur dememiz gerekiyor. Bunun için de işçi, emekçi kadınları bilinçlendirip örgütlemeliyiz. Çünkü örgütlenirsek haklarımızı alabiliriz. Tek başına hiç birimiz hiç bir şey yapamayız. Bunun için de çevremizde, iş yerimizde kavratmamız gerekiyor.

Evet, 8 Mart dedik, 8 Mart'ta alanlardaydık. Beklediğim katılım yoktu. Bayram tatili olduğu için katılımın daha fazla olacağını düşündüm. televizyondan izlediğim haberlere göre 18 yerde arama yapılmış. Çok sayıda polisin de görev yaptığı söylendi. Medyanın çok yoğun olduğu bir 8 Mart yaşadık. Ancak televizyonlarda 8 Martın ne olduğu tam anlamıyla anlatılmadı. (...)

Bizim kurtuluşumuz devrimdedir, devrim olmadan kurtuluş olmaz. En basiti evlerimizde hak aramaya başlayalım, kadın-erkek eşitliğini onlara kavratalım. Kaybedecek bir şeyimiz yok, ama kazanacağımız çok şey var. "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" şiarıyla hareket edelim.

11 Mart 2001

..., Kadın Grubu'ndan bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Yaşasın 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü!

İşçi, emekçi, ev kadınları!

2001 yılının 8 Mart'ını karşılamaya hazırlandığımız bu günlerde, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emekçi kadınların durumunda değişen birşey yok.

8 Mart'ı bu yıl sermayenin ve onun devletinin, hükümetinin ürünü olan yeni bir ekonomik krizle karşılıyoruz. Kasım ayında mali kriz olarak başlayan kriz, şimdi ekonomik krize dönüştü. Talancı, soyguncu, hortumcu düzenin doğal sonucudur kriz. Eğemenler kendi ürettikleri krizi işçi ve emekçilerin sırtına yükleyerek aşmaya çalışıyorlar.

Emekçi kadınlar için:

Kriz: İşsizlik demektir. İlk kapı önüne konulan, dört duvar arasına gönderilen kadınlardır.

Kriz: Hayat pahalılığı demektir. Sürekli düşen alım gücümüzün daha da düşmesi, boğazımızdan geçen lokmaların daha da azalması demektir.

Kriz: Daha fazla açlık ve sefalet demektir. 'Sağlıklı beslenme' için değil, sırf karın tokluğu için bulabildiğimiz, satın alabildiğimiz herşeyi yemek demektir.

Kriz: Bir avuç büyük zenginin daha da zenginleşmesi, emekçilerin daha da yoksullaşması demektir.

Krizin sorumlusu biz değiliz. Krizin sorumlusu IMF'nin emireri gibi çalışan hükümet, kapitalistler ve onların devletidir. Cezasını da onlar çekmelidir.

İşçi, emekçi kadınlar!

Kadınlara yönelik şiddet sürüyor. Kadınlar babalarından, kocalarından, erkek kardeşlerinden, erkek akrabalarından dayak yiyor, kadın olduğu için aşağılanıyorlar. Kadınlar aile içinde, sokakta, pazarda, otobüste, işyerinde cinsel tacize, tecavüze uğruyorlar.

Cinsel taciz ve tecavüz devletin karakol ve hapishanelerinde bir işkence ve yıldırma aracı olarak sistemli bir şekilde kullanılıyor.

19 Aralık'ta cezaevlerinde devrimci tutsakları katleden, onlarcasını yaralayan devlet, özelde kadın tutsaklara cinsel saldırı ve tecavüz yıldırma aracına başvurmaktan çekinmemiştir. Devrimci kadın tutsaklar diri diri yakılmıştır.

Şiddet, taciz, tecavüz gibi yöntemler erkek eğemenliğinin çirkin yüzüdür.

Cinsel saldırı ve tecavüz gerici savaşlarda kitlesel olarak kadınlara uygulanan bir zulümdür. Erkek egemen anlayış kadınları erkeğin, ailenin, ulusun mülkü olarak görüyor. Tecavüz mülke yapılmış saldırının bir aracı olarak görülüyor.

İşçi ve emekçi kadınlar!

Erkek egemen düzenin bize reva gördüğü;

Sınıfsal, cinsel, ulusal baskıdır. İnsan yerine koyulmamak, ikinci, üçüncü cins olarak görülmektir. Dayak, cinsel saldırı, tecavüzdür. Ev işleri ve çocuk bakımının sırtımıza yüklenmesidir. "Eksik etek", "saçı uzun aklı kısa" olarak görülmektir. "Sırtında sopayı, karnında sıpayı eksik etmemektir." Alınıp satılmaktır. Namus uğruna öldürülmektir. "Bekaret" uğruna "atlı prensi" beklemektir. Cinsel meta olarak görülmektir. Çalıştığımız halde az ücret almaktır.

Burada saydıklarımız ve daha sayamadığımız nice anlayış ve saldırılara karşı daha ne kadar susacağız?

Kadınların bütün bu kötülüklerden kurtuluşu, ekonomik, yasal ve toplumsal eşitsizliği ortadan kaldırmak için devrim tek seçenek, tek doğru yoldur.

Eşit işe eşit ücretin olduğu, ev işi ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, sömürünün ortadan kaldırıldığı, yasalar önünde ve toplumsal alanda eşitliğin olduğu, kısaca kadınların mal değil insan olarak görüldüğü, demokratik devriminin yolunu açacağı sosyalizm kurtuluşumuz olacaktır.

Biz Bolşevik Partili kadınlar olarak artık yeter demeye, mücadeleye, Komünist Kadın Hareketi saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz.

Şubat 2001 ▲

Bolşevik Partili Kadınlar

Susma, haykır!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün devrimci geleneğini yaşatalım!

2000'li yılların bu ikinci 8 Mart'ında da işçi ve emekçi kadınlar için değişen bir şey yoktur. Yoksulluk, baskı, cinsel şiddet bütün hızıyla sürüyor. Gelişen modern teknoloji sonucu, insan eliyle yaratılan muazzam zenginlik, bugün gerçekten de en üst seviyede. Bir yanda yaratılan bu zenginlik içinde bir avuç asalak, zevk-ü sefa sürerken, emekçi kadınlar ve çocuklar, yoksullar içinde en fazla yoksulluğu çekmeye devam ediyor.

Ekonomik krizin ücretleri alıp götürdüğü ülkemizde, erkeğin kazancı ailenin geçimini sağlamaya yetmemektedir. Bu durum emekçi kadınları –eğer iş bulabilirse!– çalışarak aile bütçesine katkıda bulunmaya zorlamaktadır. Bu öyle bir zorlama ki, işsizliğin had safhada olduğu bu ülkede emekçi kadınlar, en güvensiz, ucuz ve sigortasız işlerde neredeyse 9-10 saat çalışmak zorundalar. Ellerine geçen ücret ise, ancak aile bütçesine ufak bir katkı sunabilecek kadar.

Bu ağır çalışma koşullarından sonra, emekçi kadınlar için ikinci vardiye, evde başlamaktadır. Yemek, bulaşık, çamaşır, ütü, çocuk bakımı, ev temizliği vs. işler de emekçi kadınların omuzundadır. Emekçi kadınları bekleyen yalnız bu da değil; taciz, dayak, tecavüz neredeyse günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş durumda. Birleşmiş Milletler'in (BM) raporuna göre, dünyada her üç kadından biri dayak yiyor, taciz ediliyor, tecavüze uğruyor. Yılda 2 milyon kız çocuk sünnet ediliyor. Yaşları 5 ile 15 arasında değişen 2 milyon çocuk ve yaklaşık 4 milyon kadın fuhuşa zorlanıyor ya da satılıyor. Yaklaşık 5 bin kadın namus uğruna can veriyor. Namus uğruna Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de sık sık cinayetler işleniyor. En son Urfa'da, 8 yaşında iken tecavüze uğrayan genç kız 18 yaşına geldiğinde bunu ailesine anlattığında "aile meclisi" tarafından alınan kararla, erkek kardeş tarafından katlediliyor. Mersin'de 20 Şubat 2001 tarihinde 39 yaşındaki Semra Buket, kocasından yediği dayak sonucu kaldırıldığı Devlet Hastahanesi'nde ölüyor. Sınıfsal, cinsel baskıya maruz kalan Kürdistanlı kadınlar, aynı zamanda ulusal baskı altında da ezilmektedirler. Batman'da 2000 yılının yaz aylarında yaşanan kadın intihar olayları hâlâ belleğimizde tazeliğini koruyor. Cinsel taciz, şiddet, tecavüz bir çok ülkede olduğu gibi, Kuzey Kürdistan-Türkiye karakollarında, hapishanelerinde sık sık yaşanır durumdur. Amacımız burada kara tablo çizerek kadınları umutsuzluğa sürüklemek değil, gerçeği olduğu gibi ortaya koyup, çözüm yollarını göstermektir.

ÇÖZÜM DEVRİMDE, SOSYALİZMDE

Emekçi kadınların maruz kaldıkları tüm bu sınıfsal, cinsel, ulusal baskıların kaynağı bir erkek egemen sistem olan kapitalist-emperyalist sistemdir. Bu 8 Mart'ta da bunu bilincimize kazarak, baskı ve sömürüye karşı mücadelemizi, demokrasi ve özgürlük için mücadeleye dönüştürmeliyiz. Demokrasi ve özgürlük için mücadele emperyalist-kapitalist sistemin zincirlerini parçalamaktan ve bu mücadeleyi sosyalizm için mücadeleye dönüştürmekten geçer.

İşçi ve emekçi kadınların gerçek anlamda özgürleşmesi, kadınlar aleyhine işleyen tüm yasaların tarihin çöplüğüne atılması, çalışabilir durumda olan tüm kadınlara iş imkânları yaratılarak ekonomik bağımsızlıklarının sağlanması, eğitim kurumları ve meslek alanlarında kadınların daha fazla faydalanmasına olanak tanınması; bunun sonucu kalifiye elemanlar olarak yetişmesinin imkânlarının yaratılması, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması, erkek egemenliğinin önemli göstergelerinden biri olan fuhuşa karşı mücadele...

Tüm bunları bir hayal olmaktan çıkarıp, gerçek haline dönüştürmek bizim elimizde. Ben ne yapabilirim ki deme. Susma, haykır!

Unutma ki seni senden başka kurtaracak kimse yoktur. Kölelik zincirlerini parçala, gerçek anlamda özgürleşeceğin sosyalizm için, erkek işçi ve emekçi sınıf kardeşlerinle omuz omuza mücadele et.

Mücadeleni seni kölelik şartlarında yaşamaya mahkum eden faşist Türk devletini tarihin çöplüğüne devrim ile atmak için yürüt. Senin için gerçek özgürlük ancak sosyalizmle gelecektir. Gerisi boş hayaldir!

Sosyalist toplum hayal değil, emekçilerin örgütlü mücadelesinin umudu yarınıdır!

Yaşasın 8 Mart uluslararası emekçi kadınlar günü!

Emperyalist-erkek egemen sisteme karşı elele mücadeleye!

2 Mart 2001 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

1915 - 2001

Faşist TC devletinin tarihi boyunca gündeminden Ermeni dümanlığı düşmemiştir. Sürekli Ermeni düşmanlığı körüklenmiş, kitleler içinde Ermeni düşmanlığının gelişmesi ve sürekli kılınması için yalanlar uydurulmuştur. Aşağıda Ermeni soykırımına ilişkin olarak 15 Nisan 1983 tarihinde Bolşevik Partizan'da takınmış olduğumuz tavrı ve Ermeni sorunu konusunda bir bölgede çıkarılan bir bildiriyi yayınlıyoruz. Bildiri, son dönemde çeşitli ülkelerin parlamentolarına (örneğin Fransa parlamentosuna) "Ermeni soykırımı tasarılarının" sunulması veya bu tasarıların kabul edilmesi üzerine Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist Türk devletinin azdırdığı şoven kışkırtmalara bağlı olarak kaleme alınmıştır. Yine bu sayımızda Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin 4. Kongresi'nde ulusal soruna ilişkin kararlarında ele alınmış olan, Ermeni sorunu hakkındaki kararı bir kez daha okurlarımıza sunuyoruz.

FAŞİST TC DEVLETİNİN HİÇ BİR YALANI ERMENİ SOYKIRIMINI GİZLEYEMEZ!

Ermeni soykırımının hesabı devrimle sorulacaktır!

... bu soykırım o denli sistemli ve vahşiydi ki, katliam sonucunda Ermeniler Türkiye'de millet olma özelliğini yitirdiler. Geriye ancak bir "milli azınlık" kaldı.

Türk faşist ve onların suçortağı küçükburjuva ve burjuvalarına göre, "Geçmişte bir Ermeni katliamı olmamıştır. Ermeniler Birinci Dünya Savaşı yıllarında İngiltere, vb. gibi emperyalist devletlerle anlaşarak, Türkiye'yi içten bölmek istemişlerdir. Birinci Dünya Savaşı içinde Türkleri arkadan vurmak istemişlerdir. Ve büyük bir katliam düzenlemişlerdir. Bütün bunlann sonucu olarak Türkler de zorunlu olarak kendilerini savunmuşlardır. Bu durumda bazı Ermeniler ölmüş olabilir. Fakat bu resmi bir politika değildir. Kendiliğinden gerçekleşmiştir vs. vs..."

Türk hakim sınıfları tarihsel gerçekleri işte böyle tahrip edip tersine çeviriyorlar. Bugün dahi belleklerden silinmemiş vahşi katliamları inkâr ediyor, masum pozlara bürünüyorlar.

Gerçekte ise, daha 19. yüzyılın sonlarında Osmanlı Sultanlığı feodal yapısı etrafında zorla tuttuğu milliyetlerin, kapitalizmin bu milliyetlerin hayatına girmesiyle başlayan, ayrılma hareketlerine karşı misli görülmemiş baskı ve katliamlar uygulamıştır. Bu karşı saldırı harekâtında özellikle Avrupa'daki baskı altındaki milliyetler üzerindeki hakim rolünü kaybetmiştir. Bu baskı altındaki milliyetlerin bir bölümü ayrılarak, siyasi anlamda "bağımsız devletler" şeklinde örgütlenmişlerdir.

Osmanlı yönetimi altındaki Asya'daki bağımlı milliyetler ise, ne 19. yüzyılın sonlarında, ne de sonraları bağımsız bir milli hareketi başarıya ulaştıramamışlardır. Araplar Birinci Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı yönetiminden çıkıp, peyderpey yarıbağımlı devletler şeklinde örgütlenmişlerdir. Bu sonuçta, Birinci Dünya Savaşı'nın sonucu da büyük ölçüde etkili olmuştur.

Sözkonusu milli hareketler içerisinde belli bir sonuca ulaşmayan iki hareket vardır: Kürt milli hareketi ve Ermeni milli hareketi.

Ermeniler, Birinci Dinya Savaş'nın başlarında Osmanlılardan ayrılıp, bir devlet çatısı altında toplanmak için ayaklanmışlardır. Fakat bu hareket Ermeni tüccarlarının, zenginlerinin, toprak beylerinin önderliğinde gelişmiştir. Bu bakımdan, aynı nitelikte her milli harekette rahatlıkla görülebilecek zaaflar, yanlışlar, gerici emel ve tavırlar; Ermeni milli hareketinde de görülmüştür. Milli hareket içinde burjuva ve toprak ağaları, Ermeni emekçilerinin yıllardır milli zulümden dolayi içinde bulundukları Türk emekçilerine karşı duydukları soğukluk ve "düşmanlığı" da kullanarak, yer yer Türk

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 4. Kongresi'nin ulusal soruna ilişkin kararlarında ele alınmış olan, Ermeni sorunu hakkındaki karar:

"Bir ulusun ulus olma niteliğini yitirmesi (ulus olmaktan çıkması), emperyalizm çağında kural olarak zor kullanımı temelinde sözkonusu olmaktadır. ... Türkiye'deki Ermenilerin bugün bir ulus oluşturmadıkları gerekçesiyle, yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının reddedilmesi, bütünüyle yanlış bir tavır olur. Çünkü Ermeni ulusuna karşı yönelen tarihi haksızlık, *«tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve gelişmesini engellemeyen» (Bkz. Lenin, Tüm Eserler, Cilt 6, sayfa 125, Almanca)* bir tarihi haksızlık değil, tersine ***«toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hâlâ doğrudan doğruya engelleyen»*** bir tarihi haksızlıktır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır. ... Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Ermeni düşmanlığının sökülüp atılması ise pratik olarak ancak Ermeni soykırımının lanetlenmesi ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme haklarının tutarlı bir şekilde savunulmasıyla mümkündür. ... Yani **bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, daha bugünden ayrılma hakkının savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı bu bilinçle savunulmalıdır."**

köylülerini de katletmişlerdir. Bu durum Ermeni milli hareketinin gerici yönüdür. Fakat asla bu gerekçenin arkasına sığınarak, bu hareketin haklı amacı, milli zulme karşı yönelmiş demokratik muhtevası, ayrı bir devlet kurma şeklinde şekillenmiş haklı amaç karartılamaz. Ermeni milli hareketinde esas olan budur. Biz bu esası desteklerken; burjuva ve toprak ağalarının gerici eylemlerini, emellerini teşhir ederiz.

Bu ayaklanma karşısında, Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları, tarihte eşine az rastlanır türden vahşi bir katliama girişmişlerdir. Özellikle Rusya'da devrimin olmasıyla beraber Sovyetlerin orduları geri çekmesi üzerine katliam (soykırım) geniş boyutlara ulaşmıştır. Erzurum, Erzincan, Van, Elazığ, Bitlis, Diyarbakir, vs. gibi yerlerde Ermeniler çoluk çocuk, yaşlı-kadın ayrımı yapılmadan topluca katledilmişlerdir. Bu katliam, bir soykırıma dönüşerek bütün Ermenileri ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Katliam ile yağma kolkola yürümüş; ganimet toplama hırsı toplu kıyıma hız vermiştir. Ermenilerin ayaklanması bastırıldıktan ve önemli bir bölümü katledildikten sonra, geriye kalanların büyük çoğunluğu Suriye, vb. yerlere sürgün edilmişlerdir. Öyle ki, bu soykırım o denli sistemli ve vahşiydi ki, katliam sonucunda Ermeniler Türkiye'de millet olma özelliğini yitirdiler. Geriye ancak bir "milli azınlık" kaldı.

Ermeniler üzerindeki katliam yalnızca 1915'te yapılmamıştır. Daha önceleri de zaman zaman yapılan katliamlar, 1915'te sistemli bir şekilde başlamış ve 1920'li yıllarda son bulmuştur. Bu, henüz hafızalardan dahi silinmemiştir. Bugün Kürdistan'daki birçok emekçi bu durumu bütün ayrıntılarıyla hatırlamaktadır. Ve soykırım, Türk faşistlerinin iddia ettiği gibi sivil halkın kendiliğinden gerçekleştirdiği bir olay değildir. Resmen devletin önderliğinde gerçekleştirilmiştir. Katliamın esasını ordu birlikleri yürütmüştür. Halk, toplu olarak dere kenarlannda, meydanlarda kurşuna dizilmiş, mallarımülkleri yağma edilmiştir.

Türk faşistlerinin katliamı haklı göstermek için arkasına sığındığı bir başka gerekçe ise, Ermeni milli hareketinin İngiliz-Fransız emperyalistlerinin güdümünde geliştiğidir. Şüphesiz bir ulusun, soykırıma tabi tutularak, toptan imha edilmesi hiç bir nedenle haklı gösterilemez. Kaldı ki, Ermeni milli hareketinin İngiliz-Fransız emperyalistlerinin güdümünde geliştiğine dair inandırıcı kanıtlar da yoktur. İngiliz-Fransız emperyalistlerinin Ermeni milli hareketini destekleyici bazı laflarını kullanarak böylesi bir sonuca varmak doğru değildir. Zira o dönemde Osmanlı İmparatorluğu, Alman emperyalistlerinin sadık bir uşağıydı. Ve Alman emperyalizminin menfaatleri doğrultusunda Birinci Dünya Savaşı'na katıldı. Bu bakımdan Alman emperyalistleriyle savaş halinde olan İngiliz-Fransız emperyalistleri, Alman emperyalistlerinin müttefiği olan Osmanlı yönetimine karşı gelişecek hareketleri destekle- yeceklerdir. Öte yandan böylesi hareketlerin kendi güdümlerinde gelişmesi için onlarla ilişki kurmaya çalışacaktır. İngiliz-Fransız emperyalistlerinin, Ermeni milli hareketi konusundaki tavırlarını bu sebepleri de gözönünde tutarak değerlendirmeliyiz. Ermeni milli hareketinin önderliğini, tüccar-ağa ve burjuvaların yapmasından dolayı, hareket ciddi tutarsızlıklar göstermiştir. Aynı tutarsızlıkların pek çoğunu, Kemalist faşist diktatörlük döneminde gerçekleşen Kürt milli hareketlerinde de görebiliriz."

— ERMENİ SOYKIRIMININ HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

— ÇÖZÜM; EMPERYALİSTLERİN VE MİLLİYETÇİLERİN ELİNDE DEĞİL; ÇÖZÜM ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİ SINIFI ve EZİLEN HALKLARIN İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARINDA, SOSYALİZMDEDİR!

— DİASPORADAKİ ERMENİLERE BATI ERMENİSTAN'A DÖNME, YERLEŞME, AYRILMA HAKKI!

ERMENİ SOYKIRIMININ HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

Ermenilerin Türkiye'nin soykırımı kabul etmesi için son yıllarda protesto eylemleri ve diplomatik alandaki girişimleri hız kazandı. Bunun sonucu olarak Türk şovenizmini kitleler içinde iyice azdırarak geliştiren soykırımcı TC'nin hakim sınıfları, aslında Ermenilerin Türklere soykırım uyguladığını söyleyerek "soykırım yok'' yalanını yaymaya çalışmaktadır.

1998 ve Şubat 2000 yıllarında Fransız parlementosuna sunulan Ermeni soykırımı yasa tasarıları, Türk hakim sınıflarını Ermeni düşmanlığını "soykırım yok'', "soykırım Ermenilerin iddiası'', "Hadleri bildirilmeli"... gibi şovenist kampanyalarla emekçi yığınları da harekete geçirmeye çalıştılar.Bu soykırım tasarılarının geçici olarak geri çekilmesi ile birlikte, geçici olarak Fransa'ya karşı sessizliğe bürünen Türk hakim sınıfları, Fransız parlementosunda soykırım tasarısının tekrar gündeme alınması ve 18 Ocak 2001 tarihinde onaylaması ile birlikte, kuyruğu sıkışmış gibi saldırmaya başladı. "Türk'ün gücü" geçmişte İtalya'ya gösterildiği gibi gösterilmeliydi. Fransız malları boykot edilerek Fransa ekonomik olarak çökertilmeli, hatta hatta "bilim yuvası" olarak gösterilen üniversiteler Fransızca yasağı koyarak bunlara hadleri bildirilmeliydi.

1915 - 2001

Tüm bu saldırılar devam ederken, sahibinin sesi medya ve bazı devlet yetkilileri, "soykırımın olmadığını; ortada bir soykırım varsa bunu Ermenilerin Türkler'e uyguladığını" "ispatlamak" için, başını Cumhurbaşkanı'nın çektiği bazı devlet yetkilileri, "Tarih tarihçiler tarafından değerlendirilmelidir" tavrını takınıyorlar. Medyanın Emin Çölaşan gibi bazı ırkçı-faşist kalemşörleri, "Ya o tarihçiler pek yakında 'Evet doğrudur; siz soykırım yaptınız' derlerse ne olacak?" diyerek buna karşı çıktılar. Bu arada boş durmayan hakim sınıflar şovenist dalganın etkisinde olan taraftarlarını sokağa dökerek, "Fransa şaşırma sabrımızı taşırma!" gibi sloganlarla emekçi yığınlar içinde şoven dalgayı yaymaya çalışıyorlar.

Soykırımcı kafatasçılar, bu tür tavırlarıyla soykırımcı zihniyetten kopmadıklarını açıkça göstermektedirler. Şovenizm ağusu ile zehirlenen milyonlarca işçi ve emekçi ise bu kafatasçılara Ermeni düşmanlığı konusunda destek vermektedir.

Yirminci yüzyılın ilk soykırımını yapma, uygulama şerefsizliğine sahip olan Osmanlı/Türk hakim sınıflarını örnek alan Hitler faşistleri, "Bugün Ermeniler hakkında daha kim konuşuyor ki" diyerek Yahudi soykırımının da ilerde unutulacağını söylüyorlardı.Her soykırım tartışmalarının ortaya atılmasıyla birlikte hakim sınıflar, Fransızlara Cezayir ve diğer sömürgelerinde yaptıklarını, ABD'ye Kızılderililere yapılanları hatırlatarak; "herkes kendine baksın", "birbirimizden bir farkımız yok", "tencere dibin kara, seninki benden de kara"... dercesine, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya seriyorlar. Bunların gerçekten de birbirlerinden bir farkları yoktur.

Fransız, ABD ve diğer emperyalistler gerçekte, Ermeni soykırımına karşı oldukları için değil, çıkarları öyle gerektirdiği için bu tavrı takındılar, takınıyorlar.

Türk hakim sınıfları Ermeni soykırımının her gündeme getirilişinde, Ermeni düşmanlığını daha fazla körüklemektedirler. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Emperyalistlerin Ermeni soykırımı hesapları üzerindeki hesaplarını boşa çıkarmak; soruna çözüm getirmek, ancak işçilerin ve emekçilerin iktidarı şartlarında mümkündür.

Faşist Türk devletinin soykırımcı zihniyetine son vermek, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin Ermeni düşmanlığından uzaklaştırılması ve proleter enternasyonalizmin bayrağı altında birleştirilmesi zorunlu bir görevdir.

Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik iktidardır.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde Faşist Türk devleti yerle bir edilecek, işçilerin-köylülerin iktidarı kurulacak; Ermeni soykırımının hesabı da devrimle sorulacaktır!

15 Şubat 2001 ▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

DİNYA DİBİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE!

BABETÊ SERWER YÊ HEGEMONYA EMPERYALÎZMÊ: MÊTINKARİYA NÛ

(...)

31. Li hêleka dinya emperyalîst, di şerî de hêzên mezin yên emperyalîst yên weke efendiyê vê dinyayê disekinin; li hêla we ya din kolê vê dinyayê yên bi emperyalîzmê ve bi cûre babetan û qeysan giredayê, welatên bindest sekinî ne. Babetê girêdayîbûna van welatên bindest yê esas yê di heman demê de, di gotinê de, xûyabûnê de serbixwe, yên bi rasteke ne di bin dagirî yan jî birêvebiriya emperyalîzmê de ne, û lêbelê di babetê girêdayîbûna dewletên bi emperyalîzmê ve bi rastî di her aliyê aborî, siyasî, çandî de; babetekî girêdayîbûneke **mêtinkara nû** ye. Ji dema ku emperyalîzm derkete holê vir de hebûna babetê vê girêdayîbûnê, her ku çû zêde bûye, Piştî Şerê Cîhanê yê duemîn bi damezirandina rêzek "Dewletên Serbixwe" hatiye rewşa babetê xwe yê esas.

Bê şik, rewşa nêrbar ya her dewleta ku di nava pêwendiya serbixwe bi babetemêtinkara nû de cûde; hêza wê, dereca serxwebûna wê wv. bi ferq e.

32. Di beşekî van de feodalîzm di qeysa girîng de hebûna xwe dide ajotin, astengiyeke ji yên esas yên li pêş pêşveçûna civatê pêktine, di hinekan de tasfiya feodalîzmê gelekî pêşveçûye. Hîn hinek di mana rast de di rewşa temamnekirina pêvajoka netewebûna xwe de ne, hinek jî zu de ve ye ku dewletên netewî ne û di nava xwe de jî hûrnetewan diperçiqîne. Hinek ji bo senayîbûneke sosyalîst xwediyê pêşmercên têr in, di hinekan de hema tu bingeheke endustrî tune, wv. ... Li van welatan, ji bo vê wê pêvajokên cûre yên şoreşê werin jiyan. Hevpara wan ya taybetî, li van welatan hemûyan, hebûna pisrgirêkeke bingeh ya şoreşê ya ji kedxwarî û serweriya emperyalîzmê rizgaribûnê ye, hebûna erkên şoreşa antiemperyalîst in.

33. Hebûna erkên şoreşa antiemperyalîst, bi tu awayî nayê mana, berjewendiya bûrjûvaziya van welatan weke yekpareyî di şoreşê de heye, dostê şoreşê ye wv. Hebûna erkên şoreşa antiemperyalîst, tê mana ya ku: Bi tenê beşekî biçûk yên bûrjûvaziya van welatan, di konaxake bêlî ya şoreşê de, dikarîn demeke bêlî tevî refê şoreşê bin. Di rewşeke wisa de jî, va beşê bûrjûvaziyê mutefîkekî bêbawer û demîn e, weke **bûrjûvazî** kedxwar e, dijmênê canê karker, kedkaran e, divê ji bo demekê be jî neyê bîrkirin, nedin bîrkirin.

34. Îro di dinyayê de, dewletên ku bi xwe perçekî dinya emperyalîst in û di nava welêt de pêwendiyên kedxweriyê serwerin ji, bi xwe di heman demê de di nava hêzên emperyalîst de cîh nagrin, hêzên emperyalîst jî dagera teqez nikarin bidin ser, dewletên ku bi xuyayî serbixwe ne hene. Evana, yên ku demekê sosyalîst bûn, Komara Gel Ya Çînê, Koreya Bakur ku her dem xeteke netewekar şopandiye, Kuba ku di bin pêşangiya bûrjûvaziya biçûk de şoreş pêkaniye; dewletên Netewekarê Ereb Îraq, Libya û Îrana îslamîst faşîst in. Aliyê pêşveçûna çînê ve gavê bi esasî di nava mutefikiya nezik ya emperyalîzma Japon li Asya/Pasifik bûyîna hêzeke mezin ya sosyalemperyalîst (dikare pêştî demekê bêlî ji gotina sosyalîzmê ji dev berde) de ye. Ew, xwediyê vê potansiyelê ye. Di mercên ajotina îktidara bûrjûvazî de, pêşveçûna yên din, wê di aliyê wendakirina serxwebûna xwe ya xuyanî de be ji.

Serxwebûna xuyanî ya ji emperyalîzmê, nayê mana ku li van welatan bûrjûvazî dost e, mutefîkê şoreşgeran, çîna karker, kedkaran e. Diktatoriyên li van welatan hukum dajon, di rêzek rewşan de, di akama bikaranînên (ambargo) aborî yên emperyalîzmê wv., ji gelek welatên girêdayî paşverû, hîn jî zordar in. Li van welatan jî erk, iktidara çînên serwer yên van welatan, yan bi şoreşa proleter ya sosyalîst ve, yan jî di pêşengiya çîna karker de bi şoreşa gel ya antîemperyalîst-demokratîk ve bi erdê ve yek kirin e.

35. Li welatên bi emperyalîzmê ve girêdayine, hetanî ku dagiriya rasteke ya emperyalîzmê ne babetê gotine ye û di qeysê de, tekoşîna antîemperyalîst, bi esasî tekoşîna xilandina îktidara çîna serdest ya xwemalî li nava welêt bi şoreşê ye. Çînên serdest yên li van welatan, berpirsiyarên emperyalîzmê yên rast, hevkarên wê, piyê wê ne û îktidarên van çînên serdest ji di gelek rewşan de faşîst in. Tekoşîna antîemperyalîst bi tenê tekoşîneke weke ya raste rast dijî yekdestiyên emperyalîst, berpirsiyarên wê yên raste rast û hinek sembolên wê têgêhîştin û wisa dan ajotin, vê tekoşînê li welêt dijî çînên serdest, ji tekoşîna şoreşê cûde, weke tekoşîneke din dîtin û dan ajotin bi temamî şaş e. Netêgêhîştina sîstema mêtinkariya nû ye. Di mercên ku dagiriya emperyalîzmê raste rast babetê gotinê ye, beşên çînên serdest yên xwemalî yên ku dijî vê dagiriya nêrbar derdikevin dikarin tevî tekoşîna antîdagiriyê bibin.

EMPERYALÎZM, KAPÎTALÎZMA DI NAVA KRÎZA GELEMPÊR DE YE; KAPÎTALÎZMA PARAZÎT, DİRİZÎ, CAN DİKÊŞÎNE YE!

36. Zagona pêşveçûna bi lotik û newekhev ya kapîtalîzmê, di qurna emperyalîzmê de jî derbasbûyîna xwe diparêze; emperyalîzmê pêşveçûna bi lotik, newekhev hîn jî bi lez kiriye û daye kûrkirin. Di eynê şiklî de, di navbera babetê hilberîna çivatî yê nakokiya bingeh ya kapîtalîzmê ye û nakokiya li ser mulkiyeta taybetî ya navgînên hilberînê û di akama karekterê bi planî / anarşîk ya hilberînê **krîzên aborî yên dewrewî** di qurna emperyalîzmê de —dema dewran her diçe kurt dibe— jî dajo. Emperyalîzm bi yekpareyî weke parazît, kapîtalîzma dirize, merhela rûxandina kapîtalîzmê ye. Ew, kapîtalîzma di nava krîza gelempêrî de ye. Ev krîza gelempêr, ne bi babetê emperyalîzm wê îro hetanî sibê bi xwe bixûre, di mana krîzeke gelempêr, ya hemû nakokiyên kapîtalîzmê hetanî xalên wê yên jorin geşdike de ye.

37. Pêşveçûnên piştî Şoreşa Cotmehê û yên Şerê Cîhanê Yê Duemın, ev krîza gelempêr di dereca awarte de kûr kiriye û lêbelê akama şûnde vegera di şoreşan û binketiniyan de, emperyalîzm vê gavê ji xurandinê rizgar bûye. Ev, rastiya wê ya di nava krîza gelempêr de ye, berbi xurandinê diçe, bi gotina Lenin "kapîtalîzma can dikêşîne" naguhêze.

Dûmahîk Hêvî

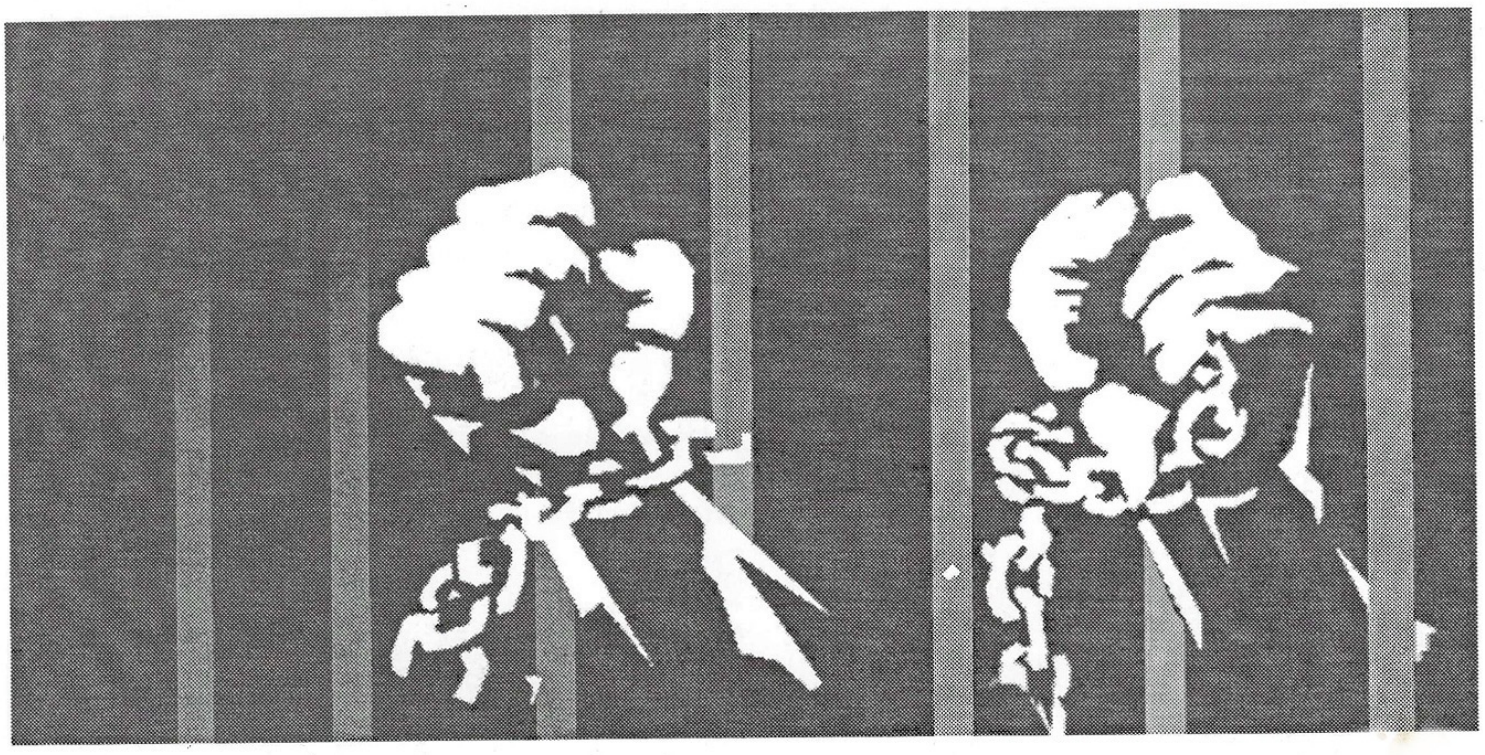

F TİPLERİNDE VE DIŞARIDA HÜCRELEŞMEYE KARŞI DİRENİŞTE ÖLÜMLER SÜRÜYOR!

KATİL DEVLET ÖLDÜRMEYİ SÜRDÜRÜYOR!

Susma, karşı çık; hesap sor!
Faşist Türk devletine ölüm!

BOLŞEVİK PARTİZAN